

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · sisè període · sèrie P · núm. 117

Ple del Parlament

Sessió 54, tercera i darrera reunió, dijous 8 d'octubre de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya 300-00351/15	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya 302-00291/15	11
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de les emergències 302-00295/15	22
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials 302-00298/15	33
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya 302-00292/15	44
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern 302-00299/15	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya (continuació) 302-00291/15	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de les emergències (continuació) 302-00295/15	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials (continuació) 302-00298/15	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya (continuació) 302-00292/15	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern (continuació) 02-00299/15	68
Declaració institucional amb motiu del quart aniversari del moviment «Dona, vida i llibertat», contra la repressió i per la fi de la impunitat a l'Iran 401-00083/15	69

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Gent Gran	
401-00085/15	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern	
302-00294/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua	
302-00296/15	84
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives	
302-00300/15	95
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern (continuació)	
302-00294/15	105
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (continuació)	
302-00296/15	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives (continuació)	
302-00300/15	106

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 54.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat Albert Capelleras González i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya

300-00351/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, avui no podem començar aquest Ple amb normalitat. I no ho podem fer perquè, un cop més, hem comprovat com els desnonaments maten. Han matat, quinze dies després, la Maricarmen; van matar l'Olga, van matar el Javier i tantes altres persones. Jo crec que avui és un dia perquè tots plegats posem al centre, un cop més, aquesta xacra, per tractar d'evitar que hi hagi gent en aquest país que no tingui casa i que hi hagi gent que sigui desnonada. Llavors, amb aquest esperit, crec que hem de continuar treballant.

Entro ja a la interpel·lació, consellera. I, miri, el dret a la protesta s'ha de respectar a Catalunya. De fet, ja aviso que aquesta interpel·lació anirà especialment de la protecció del dret a la protesta a Catalunya per part del Departament d'Interior i dels cossos policials.

Mirin, fa anys, abans del 2011 i després també, uns anys després, anar fins on permetia la llei i una mica més enllà sortia gratis. Però ara ja fa molts anys que la ciutadania i la feina d'entitats de drets humans van aconseguir que vulnerar els drets fonamentals vinculats a la protesta tingui conseqüències.

I, miri, fins ara, vostès no han explicat de manera clara els motius de la dimissió de l'exdirector general de la Policia, Josep Lluís Trapero. En tot cas, sí que volia remarcar alguna de les qüestions que han marcat el seu mandat respecte al dret a la protesta. En primer lloc, no va prendre mesures adequades per evitar les inèrcies que van portar a la presència de dues agents de Mossos d'Esquadra a una assemblea de docents. Hi havien inèrcies, era un comandament del cos amb molta expertesa i no ho va evitar. En segon lloc, va justificar el llançament de gas pebre a persones que feien desobediència civil assegurades al terra. I, tercera –i potser la més preocupant, consellera–, va justificar totes i cada una de les actuacions sobre les quals es van interposar denúncies i les va arxivar sense que es fessin investigacions en profunditat. I això és un problema, quan la Comissaria General d'Inspecció i Avaluació depenia directament d'ell. Nosaltres ho tenim clar: anar contra el dret a la protesta té conseqüències a Catalunya, i aquest no era el camí.

Bé, ara obrim nova etapa. És una bona notícia. Nou director general de la Policia i nova comissaria en cap del cos. Però ara, que ja fa dos anys que vostè és consellera,

vull deixar molt clar que la responsable de garantir que es respectin els drets humans i els drets fonamentals en el context del dret a la protesta és vostè. I, en aquest sentit, li vull traslladar alguns dels punts que pel nostre grup parlamentari són fonamentals per poder implementar a Catalunya els estàndards internacionals de drets humans en matèria de dret a la protesta.

En primer lloc, consellera, i respecte als desnonaments, el seu Govern ha imposat, des de fa divuit mesos, només dotze sancions per haver incomplert la llei d'habitatge, però s'han incoat 338 denúncies a persones que protestaven davant de desnonaments. Només en cinc mesos. Vostès van canviar els criteris d'interpretació de la llei mordassa aprovats pel Govern anterior, i ara protestar contra un desnonament de manera pacífica suposa, en molts casos, sancions de més de sis-cents euros i que poden arribar a trenta mil.

Mirin, vostès no poden fer discursos com els que estan fent ara pel dret a l'habitatge, on fins i tot parlen d'anar contra les elits, ara que estem en campanya, i al mateix temps arrossegar els peus per implementar les mesures pactades amb els Comuns i, a més a més, fregir a sancions a qui avui exerceix la desobediència civil contra els abusos dels fons voltor al carrer. Els decrets Maricarmen no serien..., el decret que s'ha aprovat no seria avui una realitat si no fos per aquelles persones que exerceixen la desobediència civil davant d'aquelles cases que seran desnonades. (*Alguns aplaudiments.*) I el que no pot ser és que el seu Govern els estigui fregint a sancions.

Consellera, potser arriba tard, però ara és el moment. Introdueixi criteris respectuosos amb els drets fonamentals en l'aplicació de la llei mordassa. Implementin les unitats de mediació davant dels desnonaments o conegudes com a «unitats antidesnonaments». I elegim de veritat: o amb les elits, o amb el dret a l'habitatge; o amb les elits o amb el poble.

Abans d'acabar aquest punt, voldria fer dues reflexions, consellera, i també entendre les meves paraules per què són tan dures. En aquests anys de govern hi ha un ministre que ha estat el pitjor de tots al Gobierno del Estado: el senyor Marlaska. El senyor Marlaska ha bloquejat la derogació de la llei mordassa; el senyor Marlaska ha fet que avui Via Laietana no sigui un centre de memòria, i és el responsable de les morts que es van produir a la massacre de Melilla el 2022, al juny del 2022, perquè no va actuar per acabar amb la situació horrible que s'estava vivint, i es va produir una omisió del deure de socors, que és absolutament inacceptable. Ja que el ministre del PSOE, consellera, ha bloquejat la derogació de la llei mordassa, si us plau, almenys apliquin-la sota els criteris i sota criteris adequats respecte als drets fonamentals.

I una segona reflexió: com pot ser que inflin a multes a qui posa el cos davant dels desnonaments, però que, en canvi, no hagin incoat cap expedient sancionador per haver infringit la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació contra grups d'ultradreta que l'estan vulnerant de manera sistemàtica o tampoc per haver infringit la llei de memòria? També són normes administratives, i el que han de fer és incorporar aquestes normes a la feina quotidiana que fan els Mossos d'Esquadra, com se va aprovar al debat de política general.

Torno a la resta de punts en els que cal un canvi en la nova etapa a la Direcció General de Policia. He parlat de desnonaments, i el segon punt tindria a veure amb la Comissaria General d'Informació. Calen canvis efectius per garantir que no tornarem a veure agents de Mossos en reunions sindicals. I també cal realitzar l'avaluació a la que s'han compromès amb el nostre grup parlamentari al debat de política general. I aquesta avaluació s'ha de presentar el primer semestre del 2027, perquè el que és fonamental és que, des d'aquesta feina necessària d'informació, es pugui garantir de manera efectiva que no tornarem a veure aquestes inèrcies que vostè, per cert, també ha criticat.

Després hi ha un tercer punt, consellera, i té a veure amb les llançadores de *foam*. Hem avançat en la retirada del projectil SIR-X. El projectil SIR-X era el projectil que

va deixar sense ull l'Àfrica i altres tres persones. S'havia demostrat en procediments judicials el seu potencial lesiu. I, efectivament, aquest ja no és un projectil que puguin llançar els Mossos d'Esquadra. Ara bé, hi ha un altre projectil. Però el que cal és garantir la traçabilitat en l'ús del *foam*. Cal que el departament pugui saber qui, on i quan es llencen aquests projectils potencialment molt lesius.

Miri, a l'octubre del 2019 hi havia una persona, una dona, l'Olga, que estava a Jardinet de Gràcia i va rebre un impacte de projectil de *foam* al seu cap per part d'un agent que el va llançar a escassos metres. De fet, el procediment ha acabat amb l'assumpció de responsabilitat per part del Departament d'Interior. Però, sap què, consellera? Que, degut a que no existien mecanismes de traçabilitat adequats, ni el conseller d'Interior en el seu moment, ni l'Olga, ni la seva família ni ningú van arribar a saber qui va ser l'agent que va llençar aquest projectil de *foam*.

Per això l'hi diem d'una manera molt clara: a l'acord de pressupostos ja hi ha un acord amb el nostre grup parlamentari per tal d'implementar aquesta traçabilitat. El que cal és que tot agent que tingui una llançadora, en la pròpia llançadora hi hagi un dispositiu de geolocalització i la gravació de les imatges i del so simplement per poder garantir i per poder revisar qualsevol tipus d'actuació. En molts casos serà per concloure que l'actuació estava ben feta; potser en altres no. El que no pot ser és que el Departament d'Interior, fins ara –i no és responsabilitat seva–, no tingui aquestes eines tecnològiques per garantir aquesta traçabilitat i la rendició de comptes.

Aniré pel quart punt i em deixaré la resta per a la rèplica, consellera. Cal garantir el respecte als periodistes. En les darreres setmanes, especialment el dia 10 de setembre, vam veure unes situacions i una actuació d'alguns mossos d'esquadra respecte al fotoperiodista Jordi Borràs que entenem que no haurien de ser tolerables. Esperem que les hagin revisat. Li pregunto si han obert una informació reservada, si hi ha alguna persona que ha estat sancionada i també si estan revisant els protocols de protecció a periodistes i fotoperiodistes en contextos de protesta.

Nosaltres sabem que per als agents sempre és una situació molt complicada, que és complexa, però de la mateixa manera també ho és per als professionals de la comunicació i de la informació que hi estan treballant. I és per això, consellera, que consideren que aquí també calen canvis.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per respondre té la paraula la senyora Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Em sumo, com ha fet el diputat de Comuns, Andrés García Berrio, al condol per la pèrdua de la Maricarmen, una persona que ha estat, els darrers mesos i dies, una referent per part de totes aquelles persones que a dia d'avui s'estan mobilitzant i estan posant sobre la taula, més enllà de l'acció política, la situació complexa dels desnonaments.

De fet, mentre vostè estava fent la seva interpellació, estava parlant amb l'alcalde de Sabadell, la consellera Paneque, per un desnonament que tenim avui a Sabadell, en el qual hi ha també algun representant de la cambra, per intentar en tot moment que, a partir de la mediació –no només policial, sinó a partir de la mediació–, es pugui aturar, ja que, si no vaig errada –i tots vostès ho saben–, ja ha entrat en vigor el decret que permet aturar aquest tipus de desnonament.

Ara bé, no li demanem a la policia el que no pot fer. Vostè és jurista i ho sap tan bé com jo. No li demanem a la policia que no actuï de policia judicial quan té un requeriment judicial i ha de complir una resolució. No l'hi podem demanar la policia. No li podem dir a la policia que no hi vagi. Ara tenim un decret aprovat que empara que no hi hagin desnonaments, però no li demanem a la policia que no actuï com a policia judicial quan té una resolució del jutjat que ha de complir –que ha de complir.

I això vostè ho sap tan bé com jo. Per tant, ve aquí i diu i confon. I això jo no l'hi puc permetre. Perquè, Andrés, vostè, diputat Andrés García Berrio, ho sap tan bé com jo. La policia, quan té un requeriment de la comitiva judicial, és una resolució judicial i no es pot negar a complir-la. I ha de quedar ben clar en aquesta cambra, i no podem posar el pes de la responsabilitat de la problemàtica de l'habitatge sobre el Cos de Mossos d'Esquadra.

Dit això, sobre el dret a protesta, no podem fer de fets puntuals en els quals hi ha persones que es dediquen literalment a exercir la violència i rebentar les manifestacions..., a dir que la policia no protegeix el dret a protesta. Això tampoc no l'hi puc acceptar. De totes les manifestacions que tenim comunicades per la Direcció General d'Administració de Seguretat, la gran majoria de les manifestacions s'exerceixen amb total normalitat els drets de protesta i de manifestació –amb total normalitat. Sense anar més lluny, la recent, la recent d'aquesta setmana pels drets dels habitatges.

Els equips de mediació de Mossos d'Esquadra, de la Divisió de Mediació, fan la seva feina, i la fan bé. Ara bé, si quan s'acaba la manifestació tenim dos-centes persones que rebenten Barcelona, què pretén, que no actuï la policia? Què pretén, que no actuï la policia? Llavors, en què quedem? No ens podem fer trampes amb això. No podem dir que la policia i els Mossos d'Esquadra no garanteixen el dret de protesta. Òbviament, hi ha incidents que succeeixen en les manifestacions que s'hi ha d'actuar amb tota la proporcionalitat del món –amb tota la proporcionalitat del món. Però digui'm quina proporcionalitat es pot utilitzar després de tres crides per megàfon per no trencar la línia policial? Digui-m'ho. Què hem de deixar, que cremin Barcelona? Que cremin tots els contenidors? Que tirin llambordes i ampolles plenes de benzina als agents de l'autoritat? Això és el que hem de permetre? Fem de l'anècdota –de l'anècdota– la norma? Quantes manifestacions hi ha a Catalunya a l'any? Quantes manifestacions? Quantes acaben sense problemes? La gran majoria. Què fan els Mossos d'Esquadra? Què fan els agents de mediació? Doncs intentar que aquesta manifestació es doni amb tota la normalitat, que la gent es pugui manifestar, que es facin els talls adequats perquè la manifestació no conflueixi amb el trànsit. Vetllen perquè no hi hagi gent que vagi a fer mal perquè s'infiltri en contra dels propis manifestants i, per tant, provocar desordres contra els propis manifestants.

Llavors, que hi ha casos en els quals hem d'afinar, probablement, els protocols d'intervenció, ja li he dit en moltes reunions que estem en això i que ho estem fent. I farem pública la instrucció de l'esprai OC. La farem pública i complirem amb els criteris. Això ja li he explicat. Però, escolti, m'ha decebut amb la seva intervenció. M'ha decebut per dues raons. Primer, ha posat el pes de la responsabilitat dels desnonaments en l'actuació dels Mossos d'Esquadra, quan sap perfectament, com a jurista que és, que els Mossos d'Esquadra són, en aquest cas, policia judicial i han de complir una resolució. Per tant, ha de ser el responsable de la Brimo el que decideixi si actua o no actua? Realment és això lo que estem dient? Doncs no, perquè no és la seva responsabilitat. Som les institucions, en aquest cas, les que hem d'arribar als acords pertinents per evitar que es desnonin les persones vulnerables, com es va fer ahir a Barcelona i com espero que es faci amb el desnonament d'avui de Sabadell. Però no posem la responsabilitat en el Cos de Mossos d'Esquadra perquè ens estem fent trampes.

I punt número dos: la majoria de manifestacions que es donen a Catalunya es donen en una situació pacífica i el dret de protesta en cap moment ha quedat suspès ni interromput en cadascuna de les manifestacions que tenim a Catalunya. Ara bé, contra els violents, la policia actuarà –contra els violents la policia actuarà. I, òbviament, les intervencions policials estan subjectes a anàlisi, a supervisió, a avaluació i s'introduiran elements i criteris de millora. Però ni a Catalunya es vulnera el dret de protesta ni els Mossos vulneren el dret de protesta ni, òbviament, li poden demanar a la policia que faci coses que no pot fer, perquè llavors ens fem trampes.

La policia està per protegir les persones; per protegir persones i protegir els seus béns. L'ordre públic sempre és motiu de polèmica. No des de que jo soc la consellera d'Interior; sempre ha estat motiu de polèmica en aquest Parlament. I s'ha millorat..., des de que existeix Interior i existeix aquest Parlament i existeixen consellers d'Interior, malauradament, males pràctiques han tingut com a resposta una millora en la proporcionalitat de les intervencions policials. I en aquest camí estem. I vostè ho sap, perquè jo he parlat moltes vegades amb vostè i l'hi he dit.

Llavors, em decep la seva interpellació per dues raons. I entenc el que vol dir, però em decep com ho ha dit. Vostè ha vingut avui aquí i ha associat la crisi dels desnonaments i el dolor que sent qualsevol persona que tingui cor en veure el que està passant..., i ha posat a la policia en el centre. Ha posat la policia en el centre en el sentit de dir: «Consellera, pari la policia en els desnonaments.» No ho puc fer. (*Veus de fons.*) Bé, doncs es pot interpretar de les seves paraules –es pot interpretar de les seves paraules. Perquè, quan la policia va a un desnonament, vostè, com a jurista, sap perfectament que és policia judicial. I com a policia judicial, la policia acompanya la comitiva judicial.

I no pensi que abans no hi ha feina feta per la policia de la que avui no ha parlat. No ha parlat de la feina que fan els cossos de seguretat, els cossos de Mossos d'Esquadra, les oficines de mediació i les ABPs per evitar els desnonaments, per evitar l'ús de la violència. D'això no n'ha parlat. Qualsevol persona que ens estigui seguint el que veu és la policia en un desnonament perquè l'envia al Departament d'Interior i la fa actuar en un moment de crisi i quan provoca morts, com vostè ha dit, als desnonaments. Llavors, la policia és còmplice d'aquestes morts? Oi que no? Oi que no ho és? Oi que no ho és? Doncs no ho podem plantejar així. Lo que hem de dir és que hem de posar, com ho està fent aquest Parlament, com ho està fent el Govern, com ho estan fent cadascun dels grups polítics aquí representats, solucions en matèria d'habitatge perquè la policia no hagi de fer la feina de policia judicial. Això sí, en això estem totalment d'acord.

És més, avui, que ja hi ha vigent el decret, ens hem de preguntar per què s'està produint aquest llançament. I és lo que jo, mentre vostè estava intervenint, estava fent amb el telèfon amb els equips que tenim allà, i ho està fent la consellera Panque, i ho està fent l'alcalde de Sabadell, i ho està fent el diputat de la CUP que es troba allà. Però, escolta, no fiquem a la policia com a responsable de desnonar o no desnonar, perquè això és totalment injust i es pot interpretar –es pot interpretar–, de la manera que vostè ho ha dit.

I anem a les qüestions que feien referència als protocols i a la traçabilitat. Nosaltres estem treballant des d'aquesta línia per disposar dels mecanismes proporcionals, el més proporcionals possibles i els que provoquin menys dany a les persones quan tenim situacions de disturbis davant de persones que trenquen les normes de convivència a la finalització d'una manifestació, utilitzant els mecanismes de dissuasió que siguin menys lesius. En aquest cas, d'acord amb criteris professionals, és menys lesiva la utilització de l'esprai OC que l'ús de la defensa. Això ho farem públic. Vostès volen que sigui públic el protocol i la instrucció; la farem pública. La majoria de manifestacions –la majoria de manifestacions–, hi insisteixo, perquè és molt important, es donen en un clima de normalitat i en cap moment queda afectat pels Mossos d'Esquadra el dret a protesta i manifestació.

Del cas de les mosses que van estar presents a l'assemblea, he comparegut en seu parlamentària dues vegades i ja he donat les explicacions que crec que són oportunes, en el sentit de: ha de quedar ben clar que aquestes no són pràctiques que nosaltres puguem dur a terme en moviments que no són sospitosos de fer cap tipus de mal i que no provoquen cap mena de risc davant del conjunt de la ciutadania. I jo ja vaig reconèixer que aquesta pràctica era una pràctica maldestra i que estava fora de lloc. I, a partir d'aquí, ja hem pres les mesures necessàries perquè això no torni a succeir.

Però crec que és important aclarir, almenys en aquesta primera compareixença, que no podem posar el pes de la responsabilitat de les decisions que tenen un component polític sobre els Mossos d'Esquadra, perquè ens fem mal tots i totes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellera, en primer lloc, jo no sé si no ens hem acabat d'entendre en el que jo li estava plantejant, però en cap cas he dit que els Mossos siguin els responsables dels desnonaments quan estan actuant com a policia judicial. Efectivament, hi ha una llei, hi ha uns propietaris que insten un desnonament i hi ha un poder judicial, un òrgan judicial que està demanant que es produeixi aquest desnonament. Efectivament, el que jo he plantejat –i no a vostè, sinó al seu Govern– és –ja ho hem dit–: anem molt tard amb la unitat antidesnonaments o la unitat de mediació en el context de desnonament que ha estat tan útil a Barcelona des de fa, ja, molts anys. Llavors, en això anem tard. Si tinguéssim aquesta unitat, segurament la feina dels Mossos d'Esquadra en moltes ocasions estaria molt més limitada. Primera qüestió, consellera. (*Alguns aplaudiments.*)

Segona qüestió. Efectivament, el que he plantejat –i això l'hi he dit d'una manera molt clara i vostè no m'ha respost– és: un cop es produeix una intervenció, qui decideix identificar i denunciar els manifestants que estan protestant contra un desnonament és el Cos de Mossos d'Esquadra. I després, qui incoa –qui incoa– aquest expedient sancionador és la direcció..., la DGAS. I després arriba la sanció. Llavors, lo que jo li dic és que hi havien criteris interpretatius de la llei per tal d'adequar-los als drets fonamentals, perquè sempre hi ha marge d'interpretació. I això hi era i ara no hi és. I el que ens diuen els moviments d'habitatge és que només en cinc mesos han arribat 338 denúncies. Llavors, el que volem dir és que el que no pot fer vostè –i això sí que té marge– és no fer res per interpretar aquesta llei –que, per cert, ja l'hi he dit, és el ministre Marlaska el que ha bloquejat la seva derogació–, fer que aquí no es protegeixi el dret a la protesta. I si a les meves paraules vostè indueix que jo estic dient que la responsabilitat és sencera dels Mossos és que, consellera, vostè no m'ha escoltat.

I, després, respecte a la proporcionalitat o no, ja he dit en múltiples ocasions i també avui que, en termes generals, les actuacions són proporcionades i estan ben fetes –per sort, evidentment. Si jo l'únic que li demano, consellera, és que quan hi hagi una denúncia s'escolti la persona que està interposant la denúncia de manera adequada, s'investigui en profunditat i si s'ha d'arxivar s'arxiva i, si no, s'agafen les decisions que s'hagin d'agafar. I el que jo li he traslladat és que considero que l'etapa del director general Trapero, amb la responsabilitat que tenia sobre la Comissaria General d'Informació i Avaluació, no s'ha fet de manera correcta. I li demano que ho revisi i mirem si podem tenir un canvi. I el que li demano és traçabilitat.

I no és responsabilitat seva, però és que lo que no pot ser és que tinguem agents de policia llançant *foam*, que pot ser molt lesiu en alguns casos, com ha estat en aquest país, que l'Olga va estar a punt de morir a un hospital –i ho dic perquè conec el cas de manera molt propera–, i que després no puguem revisar l'actuació perquè ningú sap qui és el que ha disparat. És l'únic que li dic. Si passa, hem de saber qui és. I per això ha arribat a un acord amb nosaltres, consellera.

Llavors, jo li demano –i m'ha decebut també– que no digui que jo vinc aquí a fer demagògia i a criticar la policia perquè sí, i a dir i a generalitzar, perquè mai d'aquest diputat en aquest Parlament ho veurà (*aplaudiments*), ni tampoc cap justificació de la violència –mai.

I continuo amb els punts en aquest minut que tinc, consellera. Transparència als protocols. Vostè ja ho ha dit: és necessari que es publiquin els protocols. Hi ha una resolució de la GAIP i encara els diputats i les entitats de drets humans no han pogut accedir al protocol d'actuació del gas pebre. Això és incomprensible. Jo entenc que vostè ha de fer la seva feina, però jo també he de poder fer la meua i les entitats de drets humans la seva. I el que no pot ser és que amb una ordre a la GAIP no se'ns hagi traslladat aquest protocol.

També li demanem un nou procés per poder garantir la qualitat en els processos d'adquisició d'armes o material de protecció oficial i també per aprovar les instruccions i protocols de regulació d'ús de la força. Hi ha marge de millora en els processos de qualitat, en la compra d'armes i eines de protecció dels agents. I pensem que aquí cal un canvi.

I respecte a la Comissaria General d'Inspecció i Avaluació a la que m'he referit, miri, ara només pot actuar si ho sol·licita el jutjat o si hi ha una autorització del director general de la Policia. Considerem que, de la mateixa manera que la resta del cos, ha de tenir autonomia per poder començar, iniciar investigacions. Perquè a vegades es poden..., no per mala fe, però a vegades es poden endarrerir investigacions.

Miri, són set punts bàsics que considerem que ens pot apropar. I quan jo parlo d'estàndards internacionals parlo del que està resolt a Nacions Unides i d'altres. No vull dir que de manera sistemàtica aquí això no passi, perquè he començat dient que fa molt temps que en algunes qüestions és absolutament pioner el Cos de Mossos d'Esquadra, com per exemple en el sistema d'identificació, que es va a implementar després de molta feina, però també després de que moltes víctimes denunciessin que no podien trobar la persona que els havia agredit, aquella persona puntual que va agredir d'una manera incorrecta.

Llavors, acabo aquí. Sempre constructiu, però a vegades també cal criticar. I la crítica amb les sancions als col·lectius d'habitatge ha estat dura i ho continuarà sent, consellera.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sobre les sancions a... En matèria de compliment de la 4/2015 en temes de sancions a les persones que són identificades en els desnonaments, en èpoques anteriors el problema és que com que es va fer tot un canvi del sistema i els serveis territorials van començar a gestionar les sancions i es va canviar el sistema informàtic i operatiu que ho gestionava, aquestes sancions, com bé recorden, que va sortir en els mitjans de comunicació, es quedaven sense tramitar. El problema que teníem és que eren sancions que no es tramitaven, que caducaven. Per tant, aquest no pot ser el criteri que imposi l'Administració pública davant d'una sanció. El que hem de fer, i en això ja hi estem treballant –i ja l'hi vaig explicar també, perquè és que fem moltes reunions per parlar d'aquestes qüestions–, és que hem d'afinar els criteris, com vostè demana. I així ho farem.

Però és que aquí estem en un debat en què les línies són molt fines; són molt fines i existeixen. I, per tant, lo que no li podem demanar a la policia és que no faci lo que li diuen que ha de fer, lo que diuen les lleis que ha de fer. No li podem demanar això a la policia. I sembla ser que això sigui una qüestió discrecional, que ho pot escollir un conseller d'Interior..., no dic que ho hagi dit vostè, eh?, no vull dir això, però sembla que a vegades pensem que depèn d'un conseller que la policia deixi d'aixecar actes o que aquestes actes, quan arriben a la Direcció General d'Administració de Seguretat, no es tramitin. Això no ho podem fer. Podem revisar els criteris, però, mentre les lleis són les que són, els agents de l'autoritat les han de complir. Les que

no es tramitaven és perquè caducaven, per problemes informàtics i problemes del programa, que realment és un programa que no s'ajusta a les necessitats que tenen els tipus de sancions que fa la policia. Vull deixar això clar, perquè és important.

Dos conceptes i de forma constructiva. Nosaltres –i donaré dades perquè crec que són importants– de les 4.557 manifestacions comunicades –«comunicades» vol dir que s'informa la Direcció General d'Administració de Seguretat– que van tenir lloc durant els darrers anys, des de l'any 2024 només s'han aixecat vuitanta-tres actes –només vuitanta-tres–, és un 1,8. De les 5.244 del 2022 només s'han aixecat 110 actes, un dos per cent. Això què vol dir? Que la majoria de manifestacions transcorren amb absoluta normalitat. Estem parlant de que a moltes de les manifestacions comunicades assisteixen, a aquestes manifestacions, més de vint mil persones, més de cinquanta mil persones, i la gent participa i exerceix el seu dret a protesta i el Cos de Mossos d'Esquadra el protegeix.

Nosaltres respectem i respectarem, perquè és que és així i és de sentit comú i és el que fa la policia, el dret a la manifestació i el dret de protesta, sempre. Ara bé –i no me n'amago–, tindrem contundència contra aquelles persones que no respecten i es dediquen, quan s'acaben les manifestacions, a vandalitzar i a ser la notícia de la manifestació pacífica. Contra aquestes persones, amb tota la proporcionalitat en l'ús de la força, nosaltres actuarem, perquè considerem que això no és de rebut i que, igual que hi ha el dret a protesta i el dret a manifestació, i s'ha de complir i s'ha de protegir i s'ha d'emparar i s'ha de garantir, també considerem que no pot ser que quatre persones que entenen que quan s'acaba una manifestació s'ha de cremar mobiliari urbà, s'han de cremar contenidors i s'ha d'atacar la policia, perquè de la darrera manifestació tenim trenta agents d'ordre públic ferits per la contundència de tirades de pedres, tirades de llambordes, ampolles amb benzina... Això no es pot permetre i nosaltres no ho permetrem. I estic segura que vostè està també d'acord en això. Cosa diferent és la proporcionalitat –la proporcionalitat en les eines, la publicació dels protocols. Tot això ja sap que ho farem, perquè ja l'hi he dit.

I, per finalitzar, el nostre objectiu..., vostè deia que la Comissaria d'Inspecció i Avaluació pugui tenir més autonomia per encetar processos d'avaluació. Ja sap que també això ho farem. I, per altra banda, una altra qüestió important: la Divisió de Mediació també la volem reforçar. Volem reforçar la Divisió de Mediació en tots aquells processos en els quals considerem que la feina de mediació de la policia pot ajudar a diferents coses. Pensem que el setanta per cent de..., quan hi ha un dispositiu centrat en protegir una manifestació, el que volem és facilitar la comunicació als col·lectius, facilitar la interlocució entre els diferents actors socials, reduir la tensió en el conflicte i, sobretot, reduir els efectes de la intervenció policial. I sabem que l'oficina de mediació, en la majoria de casos, amb tots i la majoria d'organitzadors ens dona bons resultats. En aquesta línia, volem continuar treballant.

La policia treballa al servei de la protecció dels drets dels catalans i les catalanes. El Cos de Mossos d'Esquadra..., aquesta és la seva funció: fer possible l'exercici dels drets, entre ells el dret de manifestació i protesta. I en aquesta línia continuarem millorant i acceptant totes aquelles propostes que vinguin del seu grup i de la resta de grups de la cambra per millorar la nostra feina, per fer-la amb major transparència. En això sempre ens trobarà. De fet, molts dels punts que avui han sortit aquí ja els hem treballat i ja hem avançat en ells.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya

302-00291/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, señor presidente. Señor García Berrio, acabo de oír su intervención en la interpelación y es lamentable la instrumentalización que hace la izquierda del fallecimiento de Maricarmen. ¿Ahora qué quieren, hacer ustedes campaña con el tema de la vivienda, después de no haber hecho nada en ocho años y después de no haber modificado la ley socialista que permitió el desahucio de Maricarmen? (*Aplaudiments.*) Nuestras condolencias con la familia de Maricarmen y, desde luego, nuestra solidaridad con las 172.000 Maricármenes, con los 172.000 desahuciados bajo el Gobierno de Pedro Sánchez, de los cuales, por cierto, ninguno de ustedes se ha preocupado.

Y, miren, el crimen se ha normalizado en Cataluña. Tras varios años de gobierno socialista, han normalizado el crimen en nuestra región. Por un lado, porque los casos de corrupción del Partido Socialista, por desgracia, ya forman parte del día a día de nuestra política –un partido socialista que incluso ha encargado a unos narcos, el clan de los Rochos, eliminar a una jueza–; porque han eliminado delitos del Código penal para contentar a estos señores de aquí, a unos sediciosos; porque han excarcelado a terroristas con delitos de sangre, y porque han vaciado las cárceles de violadores con la ley del «solo sí es sí»; además, han concedido una amnistía ilegal e inmoral a los autores del golpe de estado de 2017.

En fin, nadie ha hecho más por normalizar la delincuencia en Cataluña que el Partido Socialista. Han normalizado el crimen hasta el punto de que casi podemos decir que hay más criminales en las calles y en las instituciones que en las cárceles de Cataluña. Y han ido tan lejos con su normalización que en la Cataluña socialista es más probable ser víctima de un tiroteo o una violación grupal que llegar puntual al trabajo viajando en Rodalies. (*Aplaudiments.*) Eso sí –eso sí–, Salvador Illa y la *consellera* Parlon nos dicen que Cataluña es segura, que la delincuencia baja y que la inseguridad es una percepción subjetiva. Pero, mientras ustedes repiten sus consignas, los catalanes ven otra realidad. Hace apenas unos días conocíamos una brutal violación en un polígono de Sant Adrià de Besòs a manos de dos hombres, uno de origen subsahariano y el otro surasiático. Y días antes, cinco individuos vestidos de falsos policías protagonizaban un intento de secuestro en la AP-7 relacionado con la mafia albanesa. Este es el futuro prometedor que nos trae el señor Illa.

Para entender lo que está ocurriendo hay que hablar de tres fenómenos, de tres factores que ustedes llevan demasiado tiempo intentando ocultar: la inmigración descontrolada, el aumento de los delitos violentos y el asentamiento de las bandas criminales extranjeras en Cataluña. Durante años, cuando VOX denunciaba la relación entre inmigración descontrolada y delincuencia, ustedes respondían llamándonos xenófobos y racistas. Ahora empiezan a reconocer el problema hasta aquellos que antes lo negaban; incluso el señor Rufián parece haberlo descubierto. En fin, todos ellos políticos cobardes que no lo denunciaban cuando las violaciones subían; lo denuncian ahora, que ven bajar su intención de voto en las encuestas, que es lo único que les preocupa.

Y, miren, en relación con las cuestiones que planteamos, nuestra moción, pues, plantea trece medidas concretas para combatir esta nueva realidad criminal que tenemos en Cataluña y para atacar el problema de raíz. Hay que sustituir, en primer lugar, las políticas de efecto llamada por políticas de efecto retorno. Proponemos

crear en los Mossos d'Esquadra una unidad especializada que permita colaborar más eficazmente en la ejecución de todas las órdenes de expulsión que el Gobierno de Pedro Sánchez no ejecuta –más del noventa por ciento.

Fíjense: este año 2025 han quedado sin ejecutar, como digo, más del noventa por ciento de las órdenes de expulsión. El Gobierno de Pedro Sánchez dejó sin ejecutar en 2025 más de 48.000 órdenes de expulsión de inmigrantes ilegales, según Eurostat. Nuestro país emitió 54.000 órdenes de expulsión y solo ejecutó Pedro Sánchez 5.700; es decir, el 10,6 por ciento.

Proponemos también recuperar la unidad central de bandas, cerrada en 2018. Proponemos modificar la legislación de extranjería para expulsar de forma inmediata a los extranjeros que no se integren, a los ilegales y a los inmigrantes legales que cometan delitos graves o hagan de la reincidencia su forma de vida. Y proponemos también reformar el Código penal para ampliar los supuestos en que puede ser sustituida la prisión por la expulsión del territorio nacional.

Mire, señora consejera, pueden hacer decenas de planes policiales, pueden endurecer las penas por portar armas, pero mientras las órdenes de expulsión no se ejecuten, mientras permitan que los inmigrantes sigan entrando ilegalmente en España y mientras las organizaciones criminales puedan seguir infiltrándose en nuestros barrios, estarán ustedes atacando las consecuencias, pero no estarán afrontando las causas del problema.

Desde VOX proponemos justamente todo lo contrario: fronteras seguras, policía respaldada, delincuentes rindiendo cuentas ante la justicia y aquellos que sean extranjeros deportados. Esto, señores socialistas, es lo que VOX y millones de españoles reclaman, porque es de sentido común.

Muchísimas gracias.

El president

El Grup Parlamentari Mixt hi ha presentat una esmena. Per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La importació de delinqüència estrangera no només ens exposa a robatoris de carteres, mòbils o braçalets, també ens arrabassa llibertats. La por de ser víctima d'un delictes deteriora la qualitat de vida, erosiona la confiança envers la policia i les institucions i condiciona rutines i dinàmiques. Cada delictes que es registra té una víctima visible, però la inseguretat que el conjunt de delictes acaba generant en té milers d'invisibles. No apareixen a les estadístiques oficials, però la privació de drets i llibertats a la que la societat s'autocondemna per prudència ens hauria de fer reflexionar.

Les polítiques de seguretat són fonamentals per garantir drets i llibertats, tant individuals com col·lectives. Sense seguretat no hi ha democràcia ni civilització. La temptativa del Govern de convertir els agents de Mossos d'Esquadra en mers agents cívics debilita el principi d'autoritat. L'autoritat policial democràtica, sotmesa a la llei i exercida amb proporcionalitat i professionalitat, no és l'antítesi de la llibertat, sinó la condició *sine qua non* que la fa possible. Quan l'autoritat legítima recula, avança la barbàrie.

No som els ciutadans els que hem de canviar dinàmiques. Són els delinqüents els qui s'han de veure forçats a girar cua. De què ens serveix un govern que, incapaç de frenar la delinqüència, ens recomana contractar serveis d'alarma o posar reixes als ampits de les finestres? Si no es veuen amb cor de garantir la seguretat dels contribuents, llavors, potser el més just és que la Generalitat assumeixi el cost de les mesures palliatives que hem d'adoptar en autodefensa. Què me'n diuen? Notifiquem a Seguritat i a Prosegur que els hi enviïn a vostès directament la factura?

Els civils d'aquest país no anem armats pel carrer, perquè representa que vostès tenen el deure de protegir-nos. Però ara ens trobem amb contingents d'immigrants que sí que van armats, i això ens genera una indefensió terrible.

Per acabar-ho d'adobar, la nostra policia està sotmesa a un grau tan alt de control i fiscalització que no té marge de maniobra. Sap quin és el problema, senyora Parlon? Que té més llibertat i seguretat jurídica Afers Interns que els agents que patullen. Hem vist mossos amenaçats per individus amb ganivets de trenta centímetres. El risc de patir ferides i lesions era clar, però ni així desenfundaven la Taser. Per què creu que se n'estan? perquè tenen vocació de màrtirs?, o perquè saben el viacrucis administratiu que els espera *a posteriori*?

Desenes i desenes d'agents qüestionats, expedientats i suspesos de sou i feina durant mesos, que en molts casos acaben guanyant la Generalitat als tribunals, demostrant que les seves actuacions eren correctes. El departament es veu forçat a readmetre'ls i indemnitzar-los, però l'escarment públic, els maldecaps i les penúries econòmiques que han passat ningú no les compensa.

No pot anar bé una policia que fiscalitza i investiga més TIPs que NIEs, que no dona seguretat jurídica ni suport als seus agents, que els fa anar amb armilles caducades, per suposada manca de recursos, mentre que, per recomanació del Síndic de Greuges, compra rellotges nous de trinka per col·locar a les cel·les de les comissaries i poder minimitzar l'angoixa que pateixen els detinguts. Deixin que els detinguts s'angoixin, home, a veure si així els hi passen les ganes de delinquir.

És il·lustratiu que en el debat televisiu de l'altre dia la senyora Capella digués que els telenotícies no haurien d'obrir parlant de robatoris, tirotejos o assassinats als carrers. És el *modus operandi* de les esquerres: amagar la realitat als mitjans subvencionats per poder continuar pervertint el relat i manipulant l'opinió pública. Però què es pensen?, que si no en parlem, el problema desapareixerà? Parlar d'inseguretat no és generar alarma. L'alarma no la generen les víctimes dels delictes quan els denuncien; l'alarma la generen les decisions polítiques arbitràries que vostès prenen i ens omplen els carrers de bàrbars.

Segons dades oficials, els estrangers representen el dinou per cent de la població. Poden explicar-nos com és possible que aquest dinou per cent cometi el setanta per cent de delictes violents a Catalunya? Saben el cost social d'això? I l'econòmic, l'han calculat?

Per culpa d'ells hem de convocar noves promocions de mossos, construir més places de presons, pagar més advocats d'ofici, abonar bitllo a bitllo els 4.500 euros que ens costa mensualment cada pres. Volen dir que ens surt a compte això de ser bonistes? Els paga la pena a vostès? Perquè al gruix de la societat catalana és molt evident que no.

El que els ha d'ocupar i preocupar no és el relat ni la imatge, sinó la realitat. L'afrontem d'una vegada o la continuem negant?

El president

Ara és el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, president. Senyores i senyors de VOX i d'Aliança Catalana, compartim des de Junts la preocupació per la seguretat ciutadana. Aquesta és una preocupació real, legítima i que mereix respostes serioses. Els alcaldes i alcaldesses de Junts fa anys que ho estem denunciant i és així que des de Junts hem impulsat canvis legislatius concrets al Parlament i al Congrés per combatre la multireincidència, per reforçar els jutjats i per dotar els Mossos dels recursos que necessiten. Concretament, l'any passat aquest Parlament va aprovar la nostra moció sobre polítiques de seguretat; ara

el que cal és exigir-ne el compliment i desplegar mesures efectives. Aquesta és la nostra feina i la continuarem fent.

Ara bé, una cosa és prendre's la seguretat seriosament i una altra molt diferent és instrumentalitzar-la per construir un relat *xenòfob*. La moció de VOX, en bona part, no és una proposta de seguretat, és una proposta d'exclusió, i des de Junts evidentment que no li donarem cap suport. Junts compartim la necessitat de transparència en les estadístiques de seguretat. Les dades han de ser completes, accessibles i editables. Per tant, el control parlamentari de les polítiques de seguretat és irrenunciable. I si hi ha elements que s'han eliminat dels informes dels Mossos sense justificació suficient, el que cal és exigir-ne l'aplicació, i sobretot en això estem treballant.

Coincidim en la necessitat de recuperar unitats especialitzades per combatre les bandes organitzades, en la importància de la presència policial als barris més vulnerables i en la dotació adequada dels Mossos, incloent-hi els mitjans materials i sobretot tècnics. Però vostès tenen diversos acords d'aquesta moció que vinculen directament immigració i criminalitat de manera sistemàtica i simplista. I això no és rigor; això és demagògia pura. Per tant, Junts no hi estarem mai d'acord, perquè això no és política de seguretat; això és política de l'odi.

Els problemes de seguretat existeixen i evidentment que cal combatre'ls. Però els multireincidentes no tenen una sola nacionalitat i la delinqüència organitzada, tampoc. Les solucions no poden passar per convertir l'origen nacional en un criteri punitiu general, ni per crear un sistema de drets a dos nivells. Per tant, els seus punts en els que proposen expulsar persones que no s'integrin, retirar prestacions socials a estrangers condemnats o recuperar la pèrdua de la nacionalitat com a pena, van molt més enllà de combatre aquesta delinqüència, ataquen drets fonamentals i principis bàsics d'un estat de dret.

La nostra posició des de Junts és clara: evidentment, sí a la transparència total a les estadístiques de seguretat dels Mossos, sí al reforç de les unitats especialitzades contra el crim organitzat, sí a la millora de la dotació i els mitjans dels Mossos d'Esquadra, i sí a la presència policial activa als barris i, sobretot, en aquells de més risc. I, evidentment, no a vincular immigració i delinqüència com a política general, no a qualsevol mesura que vulneri drets fonamentals per raó d'origen i no a la seguretat com a pretext per al racisme institucional.

La seguretat s'ha d'afrontar amb més jutges, amb més mossos, amb judicis més ràpids, més àgils i amb condemnes que de debò s'executin; no amb retòrica d'exclusió, que a més d'injusta és ineficaç.

Per tot això, i pel contingut inacceptable del conjunt de la seva retòrica moció en la que vinculen immigració i criminalitat de forma discriminatòria, Junts per Catalunya hi votarem en contra. Nosaltres ja hem fet la feina. Ara el que fem és exigir que s'apliqui.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera... Una nova moció de VOX perfectament previsible. Un llegeix el títol, veu que VOX vol parlar de criminalitat i ja pot imaginar perfectament com acabarà: insinua parlar de delinqüència, continua parlant d'immigració i acaba parlant d'expulsions. És gairebé això un gènere parlamentari.

Perquè, segons VOX, a Catalunya tenim una degradació criminal, tenim zones de confort criminal, tenim zones *no-go*, tenim immigració massiva i descontrolada i, naturalment, tot acaba relacionat amb la immigració. És admirable aquesta capacitat de donar sempre la mateixa resposta, sigui quina sigui la pregunta. Nosaltres intentarem fer una cosa menys cridanera i bastant més responsable, que és parlar de

seguretat, perquè la seguretat, evidentment, ens preocupa. Ens preocupen els robatoris amb violència, les agressions sexuals, la multireincidència i les organitzacions criminals. I ens preocupa que els Mossos d'Esquadra i les policies locals disposin dels efectius i dels instruments necessaris per poder-hi fer front, evidentment.

Però hi ha una diferència important entre vostès i nosaltres. Nosaltres, quan hi ha un problema de seguretat, busquem una política de seguretat. Vostès busquen un immigrant. Vostès sempre busquen un immigrant i aquesta moció n'és un bon exemple. Diuen textualment que les polítiques d'immigració massiva i descontrolada han disparat tots els delictes violents. Tots, senyor Macián? Tots? No alguns, no; no determinades tipologies, no en determinats territoris; no, tots. Però no aporten cap estudi, cap anàlisi causal, cap comparativa. La conclusió ja la tenen i després construeixen el relat perquè hi encaixi. Crec sincerament que hem de ser una mica més responsables.

Nosaltres preferim les dades. Si tenim un problema de multireincidència, actuem contra la multireincidència. Si tenim organitzacions criminals, actuem contra aquestes organitzacions criminals. El que resulta difícil d'entendre és que la resposta a qualsevol problema sigui sempre la mateixa: immigració, immigració, immigració.

Al punt 7, VOX proposa crear dins dels Mossos d'Esquadra una unitat especialitzada en l'expulsió de persones estrangeres. I aquí he de dir que ens ha sorprès, perquè potser el que ens està proposant VOX és que Catalunya tingui més competències? Després de tants anys dient-nos que cal retornar competències a l'Estat, avui venen al Parlament a reclamar que els Mossos assumeixin més funcions en matèria d'estrangeria. Benvinguts a l'ampliació de l'autogovern de Catalunya, senyors de VOX –benvinguts.

Si continuen per aquest camí, qualsevol dia els veurem reclamant el traspàs integral de les competències en immigració a la Generalitat. Ara bé, mentre això no passi, recordem que l'execució de les expulsions correspon a l'Estat. Per tant, decideixin què volen: menys autogovern per a Catalunya o més competències per a Catalunya, perquè totes dues coses alhora és una mica complicat.

I després apareixen les famoses zones *no-go*. Diuen que cal impedir que proliferin a Catalunya. Doncs digui'ns quines són, quins municipis, quins barris, quins carrers. Perquè, si realment existeixen territoris de Catalunya controlats per bandes criminals, seria prou important perquè aquest Parlament ho sabés. I si no poden identificar-los, potser les zones *no-go* funcionen millor com a eslògan que com a diagnòstic de seguretat.

I continuem. Ens proposen ampliar el CIE de la zona franca o construir-ne un de nou. Curiós. Comencen parlant de criminalitat i ja hem arribat a construir un nou CIE. Encara no hem parlat gaire de jutjats, de recursos judicials, d'investigació criminal o de coordinació policial, però el CIE..., ja en tenim un de nou a sobre la taula.

I si mirem el punt 13, VOX proposa modificar la llei d'estrangeria per poder expulsar, entre d'altres, aquells estrangers que no s'integrin. I la pregunta és elemental: qui decideix qui està integrat i qui no? Quins són els criteris, senyor Macián? Parlar una llengua determinada, tenir uns determinats costums, pensar d'una determinada manera? Una cosa és expulsar una persona quan concorren les causes legalment establertes i amb totes les garanties jurídiques; una altra és introduir un concepte tan subjectiu com el de no integrar-se per decidir qui vol continuar..., qui pot continuar vivint en un país. De veritat que aquest és el concepte? Perquè, amb aquesta proposta, vigilin que algun dia no n'expulsin algun de vostès. Perquè, amb aquesta regla de tres, algun de vostès, integrat integrat, jo no el veig.

I encara van més enllà. Proposen la pèrdua de la nacionalitat espanyola adquirida per a les persones condemnades per qualsevol delictes. I aquí apareix una diferència política de fons amb Esquerra Republicana. Per a Esquerra Republicana, la responsabilitat penal és individual i deriva dels actes que una persona comet, no del seu origen ni de com va adquirir aquesta nacionalitat. Qui delinqueix ha de respondre davant la justícia, qui reincideix ha de trobar una resposta efectiva i qui forma part (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig

acabant, president– d'una organització criminal ha de ser perseguit policialment i judicialment, sigui d'on sigui.

Nosaltres no negarem els problemes de seguretat. Hem de reforçar els Mossos d'Esquadra i les policies locals; hem de combatre la multireincidència; hem de perseguir les organitzacions criminals, i hem d'exigir resultats al Govern. Però ho farem des d'un principi molt senzill: perseguir delinqüents; no perseguir orígens. Vostès necessiten convertir cada problema de seguretat en un problema d'immigració. Nosaltres preferim convertir cada problema de seguretat en una política pública. Potser ens dona menys titulars, però acostuma a donar més resultats.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. ¿Cuál es la realidad de la seguridad en Cataluña? Esta es una pregunta que si se la haces a un diputado socialista te dirá que en Cataluña no hay inseguridad, que son percepciones, que son exageraciones de la derecha, que estamos generando alarma y que, en definitiva, todo el mundo vive en paz y armonía. Si la pregunta se la haces a un diputado de derechas de los que no gobiernan en Cataluña te dirá una cosa bien distinta.

Pero, señorías, aquí no estamos para hablar de percepciones o de «opinática», de lo que opinamos unos y otros; aquí lo importante son los datos. Voy a dar tres datos. Primer dato: los tiroteos en Cataluña. Los tiroteos han aumentado, este 2026, un cuarenta y cinco por ciento: sesenta y ocho tiroteos con fuego real en el primer semestre de este año. Un tiroteo cada menos de tres días. Y esto no es una percepción; son disparos.

Segundo dato: los delitos contra la libertad sexual han aumentado un 125 por ciento en los últimos años –125 por ciento. En 2024 se registraron 1.742 violaciones –casi cinco al día.

Tercer dato: Cataluña concentra el cuarenta y dos por ciento de las ocupaciones denunciadas en España –7.009 casos en un solo año. Por tanto, un cuarenta y dos por ciento nos da para concluir que Cataluña, en este caso, se ha convertido en el paraíso para los okupas.

Tres datos: tiroteos, violaciones y ocupaciones. Y detrás de estos tres datos hay tres cosas que deberían ser sagradas en cualquier sociedad democrática: la seguridad en nuestros barrios, la integridad física y sexual de las mujeres, y la propiedad privada. Y las tres están en riesgo en Cataluña.

Después de años de gobiernos de izquierdas en España y de gobiernos nacionalistas y de izquierdas en Cataluña, tenemos que preguntarnos: ¿qué está fallando? Porque si aumentan los tiroteos, algo está fallando. Si aumentan las agresiones sexuales, algo está fallando. Y si Cataluña concentra el cuarenta y dos por ciento de las ocupaciones, algo está fallando. Y podemos discutir las causas, podemos discutir estadísticas, pero lo que no podemos es negar el problema. Y mucho menos llamar «percepción» a lo que están sufriendo día a día los catalanes. Por eso podemos afirmar que las políticas de seguridad de la izquierda no están dando respuesta al problema de la seguridad en Cataluña.

Y la siguiente pregunta que nos tenemos que hacer es la siguiente: ¿qué sociedad estamos construyendo? ¿Qué sociedad ha construido Pedro Sánchez en los últimos ocho años? ¿Y qué sociedad está construyendo su más fiel seguidor en Cataluña, Salvador Illa? Una sociedad donde se protege al delincuente y se desprotege al ciudadano honrado; se protege al okupa, se protege al reincidente, se protege al que viene a delinquir y se protege al que viene a abusar de nuestro sistema. Y mientras tanto, ¿quién paga? ¿Quién paga la factura de esta sociedad que ha construido Pedro

Sánchez? El ciudadano honrado, el que cumple con las normas, el que trabaja, el que paga sus impuestos, el que paga su hipoteca, el que abre cada mañana su negocio, el que quiere que sus hijos vuelvan a casa seguros y tranquilos. Ese es el ciudadano que está desprotegiendo con sus políticas Pedro Sánchez y la izquierda en Cataluña. Y esto no es una percepción, es lo que está sufriendo la gente.

Y cuando nosotros denunciemos esta realidad, ustedes siempre tienen la misma respuesta: es la extrema derecha. No, no es extrema derecha decir que una mujer tiene derecho a caminar tranquila por su barrio. No es extrema derecha decir que un propietario tiene derecho a recuperar su vivienda. No es extrema derecha decir que un delincuente reincidente tiene que pagar por lo que hace. No es extrema derecha pedir más policía. No es extrema derecha pedir más medios para la policía. Y no es extrema derecha pedir y exigir que quien delinque sea condenado y cumpla su condena. Es simplemente defender al ciudadano, es defender al ciudadano honrado en Cataluña.

Y hay que decirlo muy sencillo. Hay una cosa que es muy sencilla: quien cumple la ley tiene que sentirse protegido por el Estado y quien la incumple tiene que saber que tendrá consecuencias. Miren, Ceuta es el ejemplo de lo que quiere el Partido Socialista para nuestro país. Una invasión, una entrada irregular masiva que puso a prueba al Estado. Una invasión premeditada y orquestada por Marruecos y consentida por el lacayo de Mohamed Sexto en España, que es Pedro Sánchez. Ochenta mil inmigrantes ilegales colapsando una ciudad de 83.000 ciudadanos. Y volvimos a ver la misma lógica socialista: Los que incumplen, entrando, y los que tienen que protegerse, atacados, rodeados de reyertas, y las mujeres ceutíes en riesgo de ser violadas. Esto es una vergüenza (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); una vergüenza que ha provocado el Partido Socialista en Ceuta y que quiere extender al resto de España.

Miren, nosotros lo tenemos muy claro.

El vicepresident segon

Diputado, tendría que...

Juan Fernández Benítez

Proteger al que cumple, perseguir al que delinque, proteger a la víctima...

El vicepresident segon

Diputat, se li ha acabat el temps. Diputat...

Juan Fernández Benítez

...y hacer que quien incumple la ley responda por sus actos.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Avui tenim no sé si es l'enèsima o quin número de moció de VOX sobre polítiques de seguretat, que són totes absolutament calcades. Volia parlar d'una preocupació respecte a la seguretat pública que vostès no recullen a la seva moció. I té a veure amb el brutal augment que s'està produint dels delictes d'odi i també de l'augment de les agressions que s'estan produint per motius racistes o contra persones LGTBI.

I és que, miri, a inicis de l'agost o a finals del juliol, hi ha un diputat de VOX que va dir, un cop es van produir els fets de Ceuta i l'entrada de tota la gent que va entrar: «Hay que ir cazándolos uno a uno: pam, pam, pam.» José María Figaredo. Però es que una mica després el senyor Abascal va dir: «Hay que echarlos ya a todos, con los medios que sea.» —ojo— «Y si el Gobierno no lo hace, tendrán que ser los españoles solos.» ¿Qué quiere decir? ¿Qué quiere decir su partido cuando dice «tendrán

que ser los españoles solos»? «Si el Gobierno no lo hace», entiendo si no lo hacen las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado. ¿Ustedes a qué es exactamente a lo que estaban llamando en Ceuta? ¿A que fueran todas las personas que fueron de diferentes puntos a generar el caos?

I és que, mirin, els dies posteriors a l'entrada massiva de persones migrants, es van produir persecucions de persones magrebines pels carrers de la ciutat amb llançament de pedres. Es van organitzar grups de WhatsApp que anaven pels carrers de Ceuta donant cops a persones migrants, a persones menors. Aquestes situacions d'odi que es van generar, vostès, amb les seves paraules, les van promoure.

Però és que els escenaris de violència van anar molt més enllà. Van haver-hi persones que, a més a més de bloquejar un repartiment de menjar de la Creu Roja, el que van fer va ser cremar –cremar– un campament: un atac violent amb foc. I vostès, davant d'això, no ho han condemnat ni ho condemnaran mai. Llavors, el que d'alguna manera hem de tenir clar és que de la paraula al fet violent hi ha pocs camins, sobretot quan el seu líder crida a que la gent faci el que consideri. I això té conseqüències més enllà de Ceuta. Per això en parlo avui.

Perquè, mirin, després s'han produït agressions racistes contra persones magrebines a Mula, a Tavernes, en diferents situacions en les que està pujant el nivell de violència contra les persones migrants, especialment contra les persones d'origen magrebí. De fet, les dades de l'Observatori Espanyol del Racisme i la Xenofòbia mostren que durant el mes d'agost es van detectar més de cent mil continguts reportables, de discursos d'odi i narratives discriminatòries a les xarxes socials, incrementant un setanta-sis per cent. Llavors, jo lo que els pregunto és, d'una manera molt clara: vostès què consideren respecte a aquest augment de les agressions contra persones pel seu color de pell, pel seu origen o per la seva religió? I és més: el problema d'inseguretat que vostès estan generant és molt greu.

I vull comentar un altre discurs –que avui no està aquí el senyor Joan Garriga–..., quan fa unes setmanes, alimentant tot aquest discurs xenòfob, va dir una cosa així com que els Oriols havien de tenir prioritat per aconseguir habitatge sobre els Mohas. I es que, miri, és tan espanyol i té la nacionalitat espanyola de la mateixa manera una persona que es diu Moha que una persona que es diu Oriol, o una persona que es diu Lamine. El que vostès no entenen és que estan anant contra el principi fonamental d'igualtat de la Constitució que vostès tant defensen. És absolutament intolerable que vostès el que facin, de manera continuada, és intentar assenyalar part de la nostra població, perquè és l'única manera que, amb la mala política i la mala feina que fan, tenen per intentar aconseguir vots.

I a nosaltres ens tindran aquí. I el que d'alguna manera ja els he dit en diferents ocasions: el que caldria es una fiscalia que de veritat faci la feina que ha de fer, perquè estan cridant, en algunes de les seves declaracions, a que hi hagin situacions violentes al carrer, i això és absolutament perillós. Contra la violència política, sempre; però també aquesta, que amb els seus discursos ho estan avalant, ho estan legitimant.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra, té la paraula la senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Només dir que nosaltres hem fet un cop d'ull... Primer, excusar el meu company Xavier Pellicer que és a Sabadell en un desnonament que finalment s'ha aturat, perquè potser la inseguretat que estem patint en aquest país té més a veure amb que et puguin fotre fora de casa teva, tot i que hakis estat pagant sempre, que no totes les coses que s'inventen.

Les preocupacions de VOX a Espanya. La transparència en el vot per correu –tenim una democràcia bastant consolidada. Hi ha un problema, honestament, amb el vot per correu? Creuen que vostès no tenen més vots pel vot per correu? Quina forma més *cutre* de perdre! La batalla de Lepanto de 1571. Oc. La *ley de nietos*. Perquè, clar, encara no han acceptat que, sí, van guanyar un cop d'estat i que posteriorment va haver-hi persones que es van haver d'exiliar i que potser tenien dret a seguir vivint aquí si no s'haguessin dedicat a matar la meitat del país. Les *repatriaciones*. A mi em fa molta gràcia i aprofito per dir que això és delictiu. O sigui, està parlant de segrestar gent i fer-la fora del país. Avui dia, que tenen determinats drets, és un delicte. Si ells poden dir això, jo també puc començar a pujar moltíssim el to, però llavors no em diguin «decòrum». Les eleccions netes.

Seguim. Que hi hagi persones que tenen prestacions socials. Aviam, n'hauríem de parlar, perquè amb d'altres paquets no hi ha problema, sobretot si venen d'Hongria o si es tracta de diners de coses que «protosemblen» una dictadura. La immigració és el problema de la crisi d'habitatge. Miri, qui li ha fet la vida impossible durant vuit anys a Maricarmen no ha sigut cap persona que tingués un cognom àrab, precisament. Inacció a Ceuta. No podeu votar per correu... Veiem que amb lo de correus tenen un problema seriós. Després, el separatisme, l'islamisme, inquilins estrangers... La reconquesta del 12 d'octubre, per descomptat. La màfia –no sabem quina–, la invasió, la remigració, etcètera.

Això no són els problemes que té la gran majoria de la població avui. La criminalitat ha augmentat, sobretot en delictes cibernetics. Aquí podríem estar posant el focus. Avui dia lo que estan fent..., i haig de dir que avui m'ha sorprès el Partit Popular perquè ha tingut moltíssim més decòrum que no el vostre. No sé si avui heu fet també la broma de Morocarmen o avui ja no tocava.

El cas és que el problema que té avui aquest país no té res a veure amb les qüestions que s'han plantejat aquí. No tenen res a veure amb el problema del vot per correu. No tenen res a veure amb això. Volem més seguretat? Sí. Saben a quantíssima gent cada mes els estan robant els diners? I no parlo de lloguers abusius ja, parlo de com deliberadament determinades empreses s'estan saltant els topalls del lloguer. Això també és criminalitat. A mi em preocupa molt més que cada mes s'estiguin robant cent i cent i cent i milers d'euros en ciutats com la que està instal·lada aquest Parlament que no que et puguin robar una volta el mòbil.

Sempre fan el mateix: generen un pànic moral i, a partir d'aquí, estructuren la seva política. Doncs bé, això s'hauria d'anar acabant. Crec que, a més, que estiguin repetint una volta i una altra la mateixa moció, també s'ho haurien de mirar, que no estaria de més que treballessin una mica.

Dit això, gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Bé, una nova moció de VOX, el mateix argumentari de PP i Aliança, i una evidència i un resultat, i és que no s'han assabentat de què va la pel·lícula.

Vostès venen aquí, diputats i diputades de VOX, a parlar d'inseguretat. Ho fan de manera recurrent i de manera coincident en el temps en aquest hemicicle. Però saben què és el que genera realment inseguretat al nostre país? Sap què afecta realment la inseguretat dels nostres veïns i veïnes? Sap què és el que fa patir veritablement la nostra gent? El que crea inseguretat avui al nostre país no és un xaval de catorze anys amb els cabells rinxolats i la pell fosca. El que crea inseguretat al nostre país, avui, és la por a ser desnonat; és la por a saber que, si no arribes a final de mes, segurament ja pots anar preparant-te la maleta, i és la por de les nostres àvies a no saber si podran

morir allà on van crear el seu projecte de vida (*aplaudiments*); és la por de la gent treballadora acusada per un sistema amb el qual no podem més.

Aquesta és la inseguretat real que pateix avui la nostra gent, i qui ens amenaça no és el jove que arriba en pastera, sinó que és el diputat que vota pensant en la cartera. Perquè qui ens farà fora de casa nostra no és l'immigrant que acaba de travessar la frontera, sinó que són els fons voltors i els especuladors a qui vostès tant defensen, PP i VOX. Vostès són els sicaris dels especuladors, els sicaris dels fons voltors, els sicaris d'aquelles persones que creuen que un metre quadrat d'un pis a Gràcia o al Retiro val més que la vida de la classe treballadora i obrera d'aquest país. Són els sicaris d'un model de país amb el qual la classe treballadora ja els hi diu avui que no pot més. Aquesta és la definició del que fem. La inseguretat no són els immigrants, senyors del PP i VOX, la inseguretat són vostès.

Mireu que el context actual també ens ensenya quina és la diferència de com gestionar segons quins problemes que té el país i, sobretot, de quina manera afrontar la tragèdia que avui són els desnonaments. Hi han dues maneres d'afrontar aquestes situacions. La primera és fer el que fa el Partit Popular, que és aplaudir amb les orelles el desnonament d'una senyora de vuitanta-set anys i culpar d'aquesta situació a que juga massa al bingo. I la segona és el que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya, el que va fer ahir, que és aturar el desnonament de trenta persones, que avui ja no tenen l'amenaça de dormir al carrer perquè es compra l'habitatge amb fons públics, dels impostos de tots i totes, per garantir que aquestes persones avui tinguin un sostre. Aquesta és la diferència. I aquí es veu, entre vostès, qui exerceix com a sicaris dels fons voltors i qui actua i qui treballa per parar-los els peus a les grans elits.

Per cert, diputats de PP i VOX, dada important per als patriotes de polsereta, que són vostès: saben del total d'habitatges que es compren al país, quants dels que van destinats a lloguer són comprats per fons estrangers? És a dir, del total d'habitatges que es compren per invertir en lloguer, saben quants dels que van destinats a posar-los al mercat són comprats per fons inversors de fora? El vuitanta per cent. Vuit de cada deu habitatges que es compren per posar-los al mercat de lloguer venen de gent de fora. On s'ha quedat la seva prioritat nacional? Això no és una invasió, senyors del Partit Popular? Perquè, clar –aquesta és bona, eh?–, el Partit Popular i VOX tenen un problema amb el llenguatge i amb la terminologia. Perquè, clar, si parlem d'un immigrant que arriba sense un duro a guanyar-se la vida a aquest país, és una invasió. Però si parlem d'una persona que té diners, que ve a comprar centenars de pisos per fer-nos fora de casa nostra, és un inversor. Ja no és una invasió; és un inversor. Aquest és el debat conceptual i la queixa que té el Partit Popular. Resumint, si és ric, és un inversor; si és pobre, és un invasor. Perquè quedi clar. Aquesta és una mostra més del seu classisme i una evidència que, quan vostès han de decidir entre qui més té o qui més pateix, qui els guia no és cap principi, sinó que és la corretja del seu amo. (*Aplaudiments.*)

També queda clar –i crec que això els hi han dit també molts companys i companyes que m'han precedit en el torn– que quan el debat de l'habitatge entra per la porta, o el debat de qualsevol servei públic entra per la porta, vostès acaben fugint per la finestra. I, si ho fan, és perquè segurament no tenen cap solució a aportar, però sí molts favors a tornar.

Al final, l'estafa piramidal d'Orriols i VOX de culpar el de fora per tots els problemes que tenim aquí dins no és res nou, ve de molt lluny. I això es veu fent una anàlisi per la història. Mireu, segle XIV, pesta negra. Fam i pobresa? Culpa dels jueus. Segle XVI, bandolerisme, augment de la inseguretat; responsabilitat dels occitans. Segle XVII, males collites. Manca d'aliment? Culpa, òbviament, de la caça de bruixes; comencem a perseguir dones. 2008, crisi econòmica; si no trobes feina, te la treuen els immigrants. 2026, crisi de l'habitatge; si no tens un sostre, te'l treuen els estrangers. És la mostra que vostès no tenen cap projecte de país, no tenen cap

model de societat i ho basen tot en culpabilitzar el feble dels reptes i de les situacions que ens fan viure els poderosos a casa nostra.

Així que acabo, president, amb tres missatges. Primer, la inseguretat real d'avui no la creen falsos invasors, sinó perillosos inversors. Segon, el nostre futur no el posa en risc el jove que arriba en pastera, sinó el diputat que vota pensant en la cartera. I, tercer, contra els sicaris dels fons voltors, l'esperança d'un poble decidit a parar els peus a aquelles persones que creuen que un metre quadrat val més que la vida de tots i totes.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef. Temps..., dos minuts.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, vicepresidente. Señora Orriols, no podemos aceptar su enmienda. La agradecemos, pero es una mera traducción al catalán y sobre todo pide la transferencia de las competencias de inmigración a la Generalitat y a los del «Volem acollir». Desde luego nosotros no les vamos a dar ni un céntimo, ni una política ni media.

En cuanto a la diputada de Junts, compren ustedes el discurso de la izquierda. Mire, los datos no son fachas, no son ideológicos. Los datos son matemáticas. El cincuenta y cuatro por ciento de los presos en Cataluña son extranjeros, y si usted se lee el balance de actividad policial de los Mossos d'Esquadra verá que... Mire, yo le voy a dar los datos. El ochenta y cuatro por ciento de los hurtos son cometidos por extranjeros, el setenta y tres por ciento de los robos con violencia y el sesenta por ciento de las agresiones sexuales. Así que yo le pido, en fin, que tome un poco de conciencia de esta situación.

Señores de Esquerra Republicana. Señor Viñas, mire, su jefe en Madrid, el madrileño Rufián, estos días reclamaba en un programa de La Sexta, ¿verdad?, un giro de la izquierda en las políticas sobre inmigración. Y este, mire, resulta que es el más listo de la clase. No se preocupe, que todos ustedes no tardarán mucho en llegar. Y, mire, que me lo diga usted, que ha sido alcalde de Salt, es que de verdad que es para hacérselo mirar. Sabe usted que ha convertido su ciudad en una auténtica zona *no-go*. (*Aplaudiments.*) Mire, yo le pido que me mire a la cara y me diga si... Sea sincero: ¿usted cree que la policía local de Salt puede entrar en el *grup d'habitatges* de Sant Jaume? ¿Puede entrar la policía local de Salt? Usted ha convertido aquello en una auténtica invasión islamista, señor Viñas. (*Aplaudiments.*)

Mire, señor García Berrio, lecciones de quien ha defendido a Rodrigo Lanza, asesino que dejó parapléjico a un policía local en Barcelona y que mató a un hombre en Zaragoza..., desde luego, lecciones en materia de seguridad por parte de ustedes, ninguna –absolutamente ninguna. Y las cosas que ha dicho, ¿sabe a quién se las tiene que decir? A los ciudadanos de Ceuta, que llevan doce meses sufriendo una invasión, violaciones y robos diarios. (*Aplaudiments.*) A esos se lo tiene que decir. No sea cobarde –no sea cobarde.

Y, señor Soriano –con esto acabo–, antes de hablar de seguridad, tápese usted un poco –tápese usted un poco–, porque, en fin, nos conformaríamos con que dejaran de enviar sicarios a las casas de los jueces que investigan su corrupción. (*Aplaudiments.*) Y, por cierto, son sus políticas...

El vicepresident segon

Señor diputado...

Sergio Macián de Greef

...en materia de vivienda, sus políticas de mierda...

El vicepresident segon

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Sergio Macián de Greef

...las que han matado a Maricarmen.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de les emergències

302-00295/15

I ara anirem al punt 18, divuitè de l'ordre del dia, que és... (*Remor de veus.*) Diputats... El punt 18 de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de les emergències. Està presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per exposar-la, té la paraula la senyora Laia Cañiguerol Olivé, durant un temps de cinc minuts.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, vicepresident. Consellera, diputats, diputades... També, benvinguts els representants dels cossos d'emergència que avui ens acompanyen. Alguns d'ells ja són aquí; els altres s'estan acreditant, i alguns altres no ens podran acompanyar avui perquè just avui els han activat en aquestes situacions que estem vivint aquests dies. I donar-los les gràcies, ja que els tenim aquí, per la feina que fan cada dia, per assegurar la protecció i la seguretat dels catalans i les catalanes. Però també crec que..., a més a més, ha quedat molt clara la professionalitat que han demostrat aquests últims mesos i al llarg d'aquests anys.

Però també vull aprofitar per agrair l'esforç que estan fent aquests últims mesos per enfortir el sistema d'emergències del nostre país. Perquè, a part de fer la feina del seu dia a dia, estan fent propostes de millores per reforçar el sistema. I no només agrair-los la col·laboració que han tingut en elaborar aquesta moció, tant a UGT, a CATAAC, a Comissions, a la Intersindical, sinó també la col·laboració que em consta que tenen amb la resta de partits polítics. I per això ens reafirmem en la necessitat d'abordar aquests temes en el Parlament.

Al juliol ja parlàvem, plantejàvem la interpellació en un context d'una campanya d'incendis molt dura. Avui, ara a l'octubre, ens reafirmem en aquesta necessitat, perquè, a més a més, hem vist com aquesta campanya d'incendis s'ajuntava amb unes tempestes, amb uns aiguats que han afectat el nostre país des de finals d'estiu i que avui justament ens continuen tenint en estat de tensió.

Per això reafirmem aquesta necessitat, perquè els efectes del canvi climàtic estan sent més ràpids i més violents del que ens plantejàvem. I cal que fem un esforç en actuar amb més rapidesa. I crec que és important perquè en aquest àmbit hi ha una majoria parlamentària. En aquest Parlament hem aprovat en diferents ocasions mesures que ens permeten avançar en l'àmbit de les emergències. I crec que és important que les portem a terme, que les implementem.

Sé –i no vull fer un discurs simplista– que a vegades hi ha qüestions laborals, hi ha qüestions que afecten les administracions públiques que no són fàcils ni ràpides, però crec que hem d'aprofitar que tenim aquesta majoria disposada a reforçar el sistema d'emergències. Perquè els professionals ens ho estan dient: si ens quedem com estem, no és que al futur el nostre sistema no aguantarà, sinó que és que al present el nostre sistema està arribant al límit. I, per tant, jo el que insto és a utilitzar aquesta

majoria que tenim aquí en aquestes qüestions per fer-la efectiva i per reforçar el sistema d'emergències, perquè els professionals ens estan avisant.

És difícil resumir-ho –i tots teniu el text de la moció–, però hi ha qüestions bàsiques que nosaltres plantegem. Quant a reforçar el Cos de Bombers, cal donar compliment als acords 23-26 i cal asseure's, negociar, cal lideratge polític per arribar als nous acords 27-30.

El coneixement i la recerca que tenim avui en dia sobre malalties com el càncer també fa que ens haguem de plantejar millores i reforços quant a la gestió dels materials contaminats. Els bombers són els primers que reconeixen que ells, en el seu dia a dia, en l'actuació del moment, han d'estar exposats a tòxics. Però hem de treballar perquè aquests tòxics no se'ls emportin en el vehicle, no se'ls emportin en el parc i encara menys a casa seva. Per tant, cal un pas endavant en aquest sentit.

Cal garantir dotacions mínimes. Aquí s'hi està treballant, en el pla estratègic, però cal que fem un pas endavant ràpid, perquè hem de garantir que les sortides dels bombers siguin amb el mínim per dotació que garanteixi la seguretat en intervencions.

Cal el desplegament del Decret 14/25. Ens preocupa que la primera reunió tingués lloc la setmana passada, dimarts de la setmana passada. Hem tardat un any. Són qüestions molt complicades, les qüestions laborals; però per això mateix la primera reunió l'havíem de fer el mes següent d'aprovar el decret.

I sé que hi ha qüestions de funció pública. I aquí també en parlarem i instem Funció Pública, perquè hem de trobar les maneres, l'encaix per garantir que els professionals de seguretat que estan a les sales de control de Bombers puguin continuar. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No ens podem permetre, com al cas de Protecció Civil, que perdíem un setanta per cent –acabo, president–, en un mes, dels professionals que hi treballaven. I aquí Funció Pública ha de trobar maneres, perquè estem parlant de casos excepcionals, amb un component de professionalitat i experiència molt important i que estan actuant en situacions de risc i d'emergència.

El vicepresident segon

Diputada...

Laia Cañiguerol Olivé

Hi ha molts més temes –acabo, vicepresident–; la resta de diputats ho podran comentar, i després, als dos minuts, acabo de perfilar-ho.

Gràcies.

El vicepresident segon

Molt bé. Ara té la paraula, per presentar les esmenes presentades, en primer lloc, pel Grup Parlamentari Comuns, el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresident. En primer lloc, volia agrair la presentació d'aquesta moció per part d'Esquerra Republicana de Catalunya. Considero que posen, en aquesta moció, moltes de les millores que cal fer en el nostre país en matèria d'emergències.

Catalunya necessita un sistema d'emergències públic robust i preparat per afrontar uns riscos que estan canviant i que, com podem veure, cada cop tot està més complicat. I llavors, efectivament, cal prendre aquestes mesures. Els incendis són més intensos, els episodis meteorològics extrems són més freqüents i ens trobem, cada vegada més, davant situacions simultànies que tensionen els serveis. La mateixa moció reconeix aquesta realitat i planteja reforçar recursos humans, materials i organitzatius del sistema davant dels nous riscos derivats del canvi climàtic.

Però voldríem centrar bona part de la nostra intervenció en una qüestió molt concreta: les condicions en què treballen els Bombers de la Generalitat. Perquè no podem reclamar cada vegada més als bombers, demanar-los que responguin davant

incendis més extrems, inundacions, accidents o emergències cada vegada més complexes i, alhora, ajornar indefinidament els problemes estructurals del cos.

La primera és una qüestió elemental: la seguretat dels mateixos bombers. Ja s'ha dit: s'ha de fer una revisió al sistema per tal de tractar els contaminants un cop surten de la situació d'emergència. S'han de veure altres models, com el de Bèlgica, com el de Noruega. Esperem i confiem que la Generalitat, que el Govern dugui a terme aquestes millores, perquè entenem que són claus i, a més, és una de les demandes dels bombers que en els darrers mesos han omplert els carrers. Pensem que és clau, que és necessari i que, a més a més, és només fer el mateix que s'està fent ja en altres països.

També hi ha una qüestió que té a veure amb la dotació mínima d'efectius en les intervencions i en els parcs. Sabem que, com a mínim –com a mínim– i com a primer pas, s'hauria de garantir aviat que poguessin ser quatre. Sabem de les dificultats. Sabem que se n'han incorporat gràcies als acords que s'han fet en els darrers anys entre les forces d'esquerra. S'està augmentant el parc de bombers en tres-cents bombers i bombers cada any, i això s'ha de poder plasmar també en l'augment d'aquesta dotació mínima.

També considerem que és clau treballar en altres condicions del cos, altres acords que encara queden pendents d'implementar de l'any 2023 i 2026, i sabem que anem també a uns nous acords. Existeixen diferències retributives i laborals significatives respecte a altres cossos de bombers i considerem que és important poder donar passos en aquest sentit.

També –ja ho hem dit en altres ocasions–, considerem que Catalunya necessita actualitzar la llei de bombers. Cal revisar el marc legal del cos per adaptar-lo a la realitat actual i també considerem que és important donar les gràcies als bombers, als equips d'emergències, per tota la feina que fan de manera continuada.

En aquest sentit, també hem introduït una esmena per tal de tenir la visió de les persones tècniques, que es pugui adequar la seva situació. Considerem que és necessari també. En demanem el vot a favor.

I és que, diguem-ne, també volia dedicar una estona a parlar de la situació del cos de Protecció Civil. Ja ho hem dit en moltes ocasions: ho ha aprovat aquest Parlament i és necessari actuar ja, perquè entenem que estem perdent moltes persones que tenen una capacitat alta i el fet de que hagin d'entrar per la borsa general les persones que necessiten una formació específica i concreta i estar qualificades per poder treballar en emergències..., aquesta no pot ser la via. I, llavors, considerem que s'ha de crear ja el cos propi de Protecció Civil, i això serà un pas endavant de cara al futur.

Llavors, agrair un cop més la moció. La votarem sencera de manera positiva. Moltes gràcies.

El president

A vostè, diputat. També per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Antoni Poyato Rodríguez. Quan vulgui.

Antoni Poyato Rodríguez

Gràcies, vicepresident. Consellera, diputats i diputades i persones que ens acompanyen en aquesta sala... En primer lloc, des del grup parlamentari que represento i en el meu propi nom, el primer que voldria dir és fer un reconeixement que crec que serà compartit en aquesta cambra. I és que Catalunya disposa d'un sistema d'emergències potent, professional i compromès amb el servei públic, tal com s'ha demostrat en els darrers dies.

Quan parlem del sistema d'emergències no parlem només d'estructures i organigrames. Estem parlant, sobretot, de persones: de bombers i bombers; de personal tècnic; protecció civil; 112; bombers voluntaris i tots els professionals que quan hi

ha una emergència estan allà al peu del canó. Per això compartim bona part de la moció presentada pel grup republicà i compartim també el diagnòstic de fons.

Hem pogut comprovar que els riscos estan canviant. El nostre sistema s'ha d'adaptar. Els incendis més complexos, com els que hem patit aquest estiu; els episodis meteorològics extrems, com els del darrer cap de setmana; simultaneïtat d'emergències i un territori cada cop més vulnerable obliguen a reforçar la prevenció, la planificació i la capacitat operativa. Precisament, la moció planteja aquesta adaptació davant l'augment de la intensitat i la simultaneïtat dels episodis extrems.

Ara bé, nosaltres creiem que aquest debat s'ha de fer des del rigor, la planificació i el diàleg; sobretot amb els professionals. I, sobretot, escoltant els professionals, aquestes esmenes van en aquest sentit.

I entro en les esmenes. La primera és en matèria de salut laboral dels bombers. Compartim plenament la necessitat de reforçar la protecció davant l'exposició a contaminants, que poden ser potencialment cancerígens. Cal avançar en descontaminació, en protecció individual, en els vehicles i també en els mateixos parcs. La nostra esmena simplement introdueix una formulació més ajustada, i és que hem de posar tots els mitjans disponibles per evitar al màxim la contaminació dels centres de treball, reduir-ne l'exposició, sobretot, en origen.

En segon lloc, i referent a les dotacions, és evident que els parcs han de disposar dels efectius necessaris per donar una resposta segura i immediata. Però un sistema d'emergències modern no pot funcionar amb una fotografia rígida i la mateixa a tot arreu. Per això, proposem parlar de mínims òptims i de capacitat de resposta operativa vinculant-los al dimensionament progressiu de la plantilla, la planificació territorial i la possibilitat d'activar reforços segons el risc, la simultaneïtat d'emergències, la tipologia dels serveis i la disponibilitat efectiva del conjunt del dispositiu. L'objectiu no pot ser simplement tenir una xifra escrita sobre un paper, sinó que quan hi hagi una emergència el sistema respongui i respongui bé. I això requerirà més professionals, però també organització, flexibilitat i capacitat d'anticipació.

La tercera qüestió que volia plantejar és el desplegament de la nova escala de suport prevista al Decret llei 14/25. Aquí també compartim l'objectiu, però introduïm una qüestió que per a nosaltres és essencial: la integració i regularització dels col·lectius s'ha de fer d'acord amb les condicions laborals i cal acordar-ho amb la part social. Defensar els serveis públics també significa respectar la negociació col·lectiva, i les condicions laborals dels professionals no es poden fixar unilateralment en una moció parlamentària, sinó que s'han de treballar i acordar amb els seus representants.

Proposem també revisar i ampliar els cicles formatius i les equivalències que es valoren en els processos de selecció.

I, finalment, permeti'm una qüestió que per a nosaltres és fonamental, com és la prevenció. Els incendis no es combaten només quan ja surten les flames o apareix el fum. Els incendis es combaten dia a dia durant tot l'any. Com? Amb gestió forestal, amb pagesia, ramaderia, amb infraestructures, amb planificació i, sobretot, amb un territori que sigui viu i gestionat. Per això, la nostra esmena incorpora de forma expressa els eixos de contenció dins de la xarxa d'infraestructures estratègiques destinada a reduir la intensitat i la propagació d'incendis per tal de facilitar-ne l'extinció.

Senyors i senyores diputats, en emergències hauríem de ser capaços de defugir de la confrontació fàcil, estèril i partidista, tot i que en època electoral això serà complicat. Perquè estem parlant de protegir persones i també de protegir els que ens protegeixen, i de preparar el nostre país per a uns riscos que cada vegada seran més complexos i més freqüents. Volem més recursos? Sí. Volem més professionals? També. Però, a la vegada, ens caldrà planificació, ens caldrà prevenció, coordinació i també més diàleg social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la senyora Irene Negre Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, vicepresident. Consellera, diputats i diputades, representants dels cossos d'emergències que mos acompanyen... En primer lloc, vull agrair al Grup Parlamentari d'Esquerra que hagi presentat aquesta proposta, aquesta moció, i que hagi acceptat totes les esmenes de Junts, algunes en forma de transacció. I avanço que, evidentment, donarem suport a aquesta moció. El que hem fet és intentar millorar-la i això ens permet abordar de manera completa les emergències, la gestió forestal i també les reivindicacions laborals de diferents membres dels cossos d'emergències.

Però també dic una cosa: no hauríem d'estar tornant a aprovar avui, aquí al Parlament, coses que ja hem aprovat. Perquè aquesta cambra ha debatut sobre emergències, sobre gestió forestal i ja hem aprovat mandats molt clars al Govern. El problema és que el Govern ho ha incomplert. Per tant, consellera, tenim també un problema greu de compliment dels mandats parlamentaris que surten d'aquesta cambra.

Quan passa un incendi, tots parlem de gestionar boscos; quan arriba una emergència meteorològica, tots parlem de prevenció, d'anticipació i de coordinació. Però passen els mesos i massa coses continuen igual. Nosaltres no volem una política d'emergències que comença quan la gent truca al 112. La millor emergència és aquella que hem estat capaços de prevenir. Per això, hem volgut incorporar una visió que va molt més enllà de l'extinció. Gestionar una emergència és també ser capaços d'anticipar-nos, i els aiguats que hem viscut a les Terres de l'Ebre i a la resta de Catalunya ens ho tornen a demostrar cada dia. Per això, proposem reforçar urgentment el Meteocat com a institució de referència del país: més recursos i més personal, més capacitat de càlcul, més sensors i més radars i monitoratge operatiu les vint-i-quatre hores.

Catalunya ha de disposar d'informació pròpia, precisa i en temps real per anticipar-se i prendre decisions. I també hem de trobar l'equilibri entre la sobrealerta i l'alerta justa, precisa i útil. Si alertem de tot, correm el risc que la ciutadania deixi de reaccionar, però quan cal alertar cal fer-ho amb suficient antelació. Hi ha un exemple molt clar: si s'ha de suspendre l'activitat escolar, s'ha de decidir abans de que els alumnes estiguen als centres. Fer-ho quan ja hi són obliga que les famílies hagin de moure's per anar-los a buscar. I és precisament el que demanem, que es restringeixi la mobilitat. Per això, proposem revisar els protocols d'ES-Alert i establir criteris objectius i homogenis sobre quan, com i amb quin abast territorial s'han d'activar. Fa molts mesos que des de Junts per Catalunya estem demanant això i ens hem sentit paraules com «irresponsables» i tota una sèrie d'afirmacions que ens han acabat donant la raó, perquè el temps, les alertes, ens han donat la raó del que demanàvem. No es tracta d'alertar més, sinó que es tracta d'alertar millor, a temps i allà on cal.

I anticipar-nos també vol dir actuar sobre el territori abans de que es cremi. Proponem planificació plurianual d'infraestructures estratègiques, franges i eixos de confinament, recuperació del mosaic agroforestal i reconèixer el paper imprescindible dels pagesos i dels ramaders. Hem demanat, de nou, el compliment de les mocions que han estat aprovades en aquest Ple en aquests temes i demanant els recursos necessaris per donar-hi resposta. Perquè sense els recursos tampoc no hi ha gestió forestal, hi ha discursos sobre gestió forestal.

I aquest Parlament també va proposar posar al mercat la fusta sobrant dels nostres boscos. I tampoc s'ha fet. I avui tornem a reclamar mobilitzar i comercialitzar aquesta fusta, coordinar els propietaris, empreses i indústria i fomentar la indústria, també, de fusta de proximitat. No podem demanar que es tregui la fusta del bosc i després no construir el mercat que hi ha de donar sortida.

I encara hi ha un incompliment especialment més greu: la nova llei de gestió forestal. També és un mandat parlamentari que ni s'ha començat ni s'ha respectat. Per això, tornem a exigir que durant el 2027 s'iniciïn els treballs per elaborar-la, amb propietaris, amb pagesos, amb ramaders, amb empreses, amb indústria, amb el món local, els centres de recerca i entitats ambientals; una llei per gestionar, per simplificar, per professionalitzar, per prevenir incendis i per adaptar els nostres boscos a la nova realitat climàtica.

I també exigim que els espais naturals que encara no disposen dels plans antiincendis..., es facin una realitat i un calendari exacte i complet per fer-ho.

I acabo. Avui probablement tornarem a aprovar aquesta moció amb grans majories, i me n'alegro. Serà un èxit d'aquest Parlament. Però els acords que sorgeixin d'aquest Parlament no poden convertir-se en una col·lecció de mocions aprovades i incomplertes. Ja vam aprovar mesures d'emergències, ja vam aprovar mesures de gestió forestal, ja vam aprovar una nova llei de gestió forestal i ja vam aprovar mobilitzar la fusta. I el Parlament ha fet la seua feina. Qui no l'ha fet és el Govern. I aquesta vegada, consellera, no esperem que només ens votin a favor. Esperem que ho compleixen.

Moltes gràcies. I, sobretot, moltes gràcies a tots els herois dels cossos d'emergències, que ens ajuden a salvar la nostra vida.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Bueno, hablamos del sistema de emergencias de Cataluña y lo primero es reconocer la gran profesionalidad de los servicios de emergencias que tenemos: bomberos, protección civil y también el SEM, del cual no hablamos hoy, pero es verdad que tenemos grandes profesionales.

Partimos de la base de que hemos de cuidar a aquellos que nos protegen y que nos cuidan. Y, por lo tanto, por ejemplo, al servicio de extinción de incendios hay que cuidarlos, hay que dotarlos de los medios necesarios para que puedan realizar su trabajo con seguridad y una mayor eficacia.

Y es verdad que el Cuerpo de Bomberos necesita adaptarse a las nuevas necesidades y a los nuevos retos de emergencias que tenemos en la actualidad. Pero sí que es verdad que las deficiencias que padecen no son de ahora. Hace un año ya las tenían; hace dos ya las tenían; hace cuatro ya las tenían, y hace cinco, ni te cuento. Por lo tanto, es un problema en el cual hay varios cómplices o partidos implicados, porque han tenido responsabilidad de gobierno: PSC, porque ustedes gobiernan, Esquerra y Junts. Y es verdad que a esta situación hay que poner medidas, remedios y trabajo, pero que se ha ido enquistando en el tiempo porque gobiernos anteriores no le han puesto el interés necesario.

Hablamos de Protección Civil. Yo siempre digo que es el gran desconocido en el sistema de emergencias. Hay que recordar que, en el covid, quien gestionaba y coordinaba los servicios y la emergencia fue precisamente Protección Civil en todos los ayuntamientos, y tiene que tener el reconocimiento que se merece. Y, sí, estamos a favor de crear el cuerpo de Protección Civil propio. Sé que hay interés por parte del Gobierno. Pero lo que no puede ser es que tengamos un sistema de protección civil en el cual tengamos cuatrocientos interinos y que cada tres años esas personas que quieren seguir trabajando en Protección Civil se vayan cambiando. Hay que estabilizar el cuerpo de Protección Civil. No es un tema de costes económicos, porque los

sueños ya se están pagando. Es un tema de gestión. Quizás en dos o tres promociones se podría solucionar este problema. Es un tema de interés y gestión política.

Y hablando de la prevención de incendios, lo mejor que se puede hacer para prevenir un incendio es limpiar los bosques –es limpiar los bosques. ¿La planificación del plan de limpieza de bosques ya está planteada? ¿Se va a efectuar este invierno? ¿Se da el protagonismo que se merece a los agricultores y los ganaderos para que nos ayuden? ¿Eso se da? ¿Se va a reformar la ley? Porque al final el gran problema de esos grandes incendios ya no es el cambio climático, es la ley. Que, a mí, por coger una piña, me pueden sancionar con 1.500 euros; que, para recoger leña, tengo que enviar un comunicado al ayuntamiento. Y si no hay bosques limpios, no hay prevención de incendios.

Señora Cañigual, ustedes dudan de la Aemet, que es el organismo público responsable de los servicios meteorológicos y de las alertas en tiempo adverso en toda España. No tiene sentido que ustedes menosprecien el trabajo de la Aemet. ¿Ustedes quieren potenciar el Meteocat? Perfecto. ¿Que quieren más información? Perfecto. Pero al final –al final–, sí, estamos en España, tenemos comunidades autónomas que vamos a compartir, por desgracia, emergencias, como es Aragón y la Comunidad Valenciana, y se necesita un único órgano y un mismo sistema de información y de medición. Si no hay un mismo órgano que nos dé información y las mismas comunicaciones, podemos tener problemas de coordinación. ¿Que ustedes quieren potenciar el Meteocat? Perfecto. Pero lo que no se puede hacer es menospreciar el trabajo que hace la Aemet.

Voy finalizando. Sí, hay problemas estructurales en Protección Civil, en Bombers de Catalunya, pero recuerden, aquí hay unos cómplices: el Partido Socialista, Esquerra Republicana y Junts per Catalunya.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Gràcies, president. Bon dia. Avui Esquerra ens presenta una moció sobre la gestió d'emergències que conté moltes mesures, les quals, doncs, des de VOX, sí, compartim, especialment aquelles que van destinades a millorar tot el que fa referència a les condicions laborals, als mitjans i a la seguretat, especialment, del nostre Cos de Bombers, un cos que mereix tot el nostre respecte i reconeixement. El seu també, senyors diputats? El seu també, senyors del Govern? Perquè vostès, senyors d'Esquerra Republicana, no acaben d'arribar aquí. No acaben d'arribar al Govern de Catalunya. Vostès han estat governant, han dirigit també el Departament d'Interior i han tingut responsabilitats directes sobre el sistema d'emergències. I algunes d'aquestes deficiències que avui venen aquí a denunciar són conseqüència de les decisions que vostès mateixos van prendre durant els anys que han estat governant i que ara mateix continuen cogovernant.

Mirin, jo soc de Girona i conec bé el que significa les necessitats que tenim en el nostre territori. I vostè també ho és i hauria de conèixer-les. I un exemple és el Parc de Bombers de la Jonquera. Parlem-ne, del Parc de Bombers de la Jonquera. Un municipi fronterer on circulen milers de camions cada dia. Hi han benzineres, hi han grans superfícies comercials, hi han infraestructures ferroviàries estratègiques. I tot això envoltat d'un parc natural com és el de les Alberes i amb una condició molt concreta, que és la forta tramuntana que es pateix en els municipis de l'Empordà. Doncs, bé, l'any 2022 el Govern seu, Aragonès, va decidir retirar la dotació professional de bombers del parc de la Jonquera.

Nosaltres vam portar aquesta situació al Parlament i vam demanar recuperar la dotació professional, revisar les necessitats del parc i millorar la capacitat de resposta en aquella zona, una zona molt delicada on hem patit incendis molt grans i molt greus.

Doncs, bé, tots vostès hi van votar en contra –tots hi van votar en contra (*Aplaudiments.*) De fet, fins i tot Junts –fins i tot Junts. I ho he de comentar, perquè la seva diputada i exalcaldessa de la Jonquera va reconèixer, durant aquell debat que vam tenir a la Comissió d'Interior, que la decisió que es va prendre l'any 2022 s'havia pres sense diàleg amb el territori, sense parlar amb l'ajuntament. I va defensar també Junts la necessitat de recuperar un servei permanent les vint-i-quatre hores del dia, els 365 dies l'any, recuperar un parc professional. Però, escolti'm, hi van votar en contra. Vostès també van votar en contra del que demanaven els veïns de la Jonquera, d'Agullana i del nord de l'Alt Empordà, i venen avui aquí a reclamar més dotacions, més recursos i més planificació. Senyors diputats, quina barra que tenen! Quina barra que tenen!

I amb la prevenció d'incendis passa exactament el mateix. Vostès tornen a situar el canvi climàtic al centre de l'explicació. Balones fuera. Tot al canvi climàtic. Evidentment, les condicions meteorològiques afecten, influeixen en el risc i en la propagació d'un incendi, però els incendis també depenen de l'estat en el que tenim els nostres boscos, de la càrrega de combustible, de les franges de protecció, dels camins forestals i de si tenim pagesos, caçadors i ramaders gestionant el nostre territori. Perquè la prevenció no comença quan surt el primer camió de bombers, comença mesos abans gestionant els boscos, reduint combustible, mantenint unes infraestructures forestals i permetent que els pagesos, els caçadors, els ramaders i els propietaris facin la seva feina.

Per això votarem a favor de les mesures que tenen a veure amb la gestió forestal, encara que vostès no prediquin amb l'exemple quan tenen oportunitats. Votarem a favor del compliment dels acords amb els bombers, dels mínims operatius als parcs, també de recuperar el de la Jonquera, del reforç a les sales de control i millorar la protecció de tots els nostres professionals, de tots els cossos, també de Protecció Civil.

Però no compartim que Esquerra Republicana aprofiti aquesta moció per continuar creant més estructures autonòmiques que no sempre es demostren més útils per als ciutadans. No necessitem un nou cos autonòmic de protecció civil. Necessitem protecció civil, necessitem coordinació, necessitem protocols comuns i capacitat per mobilitzar tots els nostres recursos disponibles davant d'una gran emergència.

I tampoc des de VOX convertirem la internalització del CAT112 en un dogma, com vostès ens fan sempre. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo ara mateix, president. Abans d'internalitzar, si és el que volen fer, han d'explicar quant ens costarà, quina plantilla necessitarà i, sobretot, si això realment ens permetrà oferir un millor servei als ciutadans. I això no ho expliquen mai.

Perquè les emergències, senyors diputats, no es gestionen amb ideologia i amb dogmes com vostès fan sempre. Els incendis no s'apaguen només amb discursos; es gestionen amb prevenció, professionals, mitjans i una administració que funcioni.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, consellera, diputats, diputades. Membres dels cossos d'emergència que ens acompanyeu, benvinguts. Bé, a aquesta moció que ens presenta Esquerra Republicana sobre emergències és evident que hi donarem suport, com hem donat sempre suport a totes les mesures que s'han presentat en aquest hemicicle per defensar els

cossos d'emergència i la seva seguretat, la inversió en les infraestructures, les millores laborals en tots els professionals del sector, etcètera, només faltaria.

Però sí que és veritat que és trist novament estar aquí reclamant al Govern que compleixi el conveni de l'any 2023-26, que compleixi la moció no sé quin número, i l'altra i l'altra i l'altra, perquè això, per desgràcia, ja s'ha convertit en una constant en el debat parlamentari que tenim aquí. Ahir parlàvem de pagesia i en parlàvem amb els mateixos termes. I aquí aprovem lleis i aquí aprovem propostes i mocions, i les acordem majoritàriament i després no tiren endavant, sigui per a la pagesia o sigui per als cossos d'emergència; doncs, la política que fem aquí no serveix per a res. I després, aquells que volen desprestigiar la democràcia, la política, i que ho estan aconseguint de mica en mica, aixafant-ho tot, guanyen. Guanyen, perquè aquí els qui governen no fan la feina i es desprestigia la política.

Per tant, el primer que hem de fer és demanar al Govern que no calgui que anem aquí cada dia demanant que es compleixi el que hem acordat. El Govern ha de tirar endavant els acords que aquí prenem, els hi agradi o no. I no només els que a ells els hi van bé, que és el que passa si mirem enrere. Perquè en els debats de política general s'han aprovat moltes mesures en benefici dels cossos d'emergència i de les seves infraestructures, i de la prevenció i gestió forestal, etcètera, i no les han tirat endavant; només les que a vostès els interessien.

I n'hem presentat tots i totes, de propostes d'aquestes, en els debats, en els monogràfics. I fins i tot en aquest darrer debat monogràfic es va tornar a aprovar i acordar que es posin tots els recursos necessaris per garantir uns cossos d'emergència que estiguin ben preparats i dotats en tots els sentits.

Per tant, avui donarem suport al que ens presenten, i més perquè en la realitat, en la nova realitat que vivim, sobretot, climàtica, són molt importants aquests cossos d'emergència, per desgràcia. Ens agradaria que no fossin tan importants, en el sentit que els efectes del canvi climàtic en el nostre país, l'emergència climàtica que vivim, són molt greus i, per tant, més que mai està a la centralitat política la feina que fan els cossos d'emergència. I ho veiem, per desgràcia, tot l'any, sigui a l'estiu, amb els incendis, sigui ara, amb els temporals i les pluges, i així al llarg de l'any, amb incidències meteorològiques constants que provoquen problemes molt diversos arreu del país i que és necessària la seva intervenció.

Per tant, no ens podem permetre tenir aquests serveis sense tots els recursos necessaris i, evidentment, el reconeixement; que el reconeixement el tenen tot, innegablement. Però el més important, més enllà dels aplaudiments i el reconeixement, és que tinguin tots els recursos que necessiten per poder fer bé la seva feina.

Per tant, donin resposta a les seves demandes, als bombers i a tots els bombers voluntaris, i a tots els professionals del sector, perquè, si no, no podran donar resposta a la situació d'emergència que vivim aquí al país.

Pel que fa al 112, nosaltres ja estem..., i això ve de molt lluny, el 112 no ve ni d'aquesta legislatura. És un tema que anem arrossegant, que estem constantment al dia de la marmota. No sé pas si ho aconseguirem o no, perquè aquí s'ha provat ja moltes vegades. No sé si ho faran, no sé quan ho faran, perquè al final és aquella història de que ho volien fer tan bé, tan bé, uns i altres, que no es fa mai. I esperem que no sigui el cas del 112, però per ara anem així, perquè, com dic, és un tema que ve des de fa molt de temps i no arribem a trobar la solució.

I la solució no són nous plans, nous estudis, recontraestudis, més reunions, més idees, brífings, pressupostos per a encara més estudis... La solució és que s'internalitzi el 112, com va decidir aquest hemicicle ja fa molt de temps.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Benvinguts a tots els cossos que veniu en representació dels que no han pogut: Bombers, bombers voluntaris, Protecció Civil, ADFs, 112. Però tornem a parlar d'un tema que és ja recurrent. Que es necessita augmentar la plantilla, els equips, millorar l'alimentació, dedicar temps de descans, millorar la logística i la protecció davant de l'exposició de productes tòxics, d'això ja no n'hauríem ni de parlar; n'hem parlat moltes vegades.

A la seva moció, també parlen de la tasca imprescindible que desenvolupen tots els professionals dels sistemes d'emergències de Catalunya. Aquest estiu, per enèsima vegada, els bombers han hagut de tornar a sortir al carrer per reclamar les condicions bàsiques de seguretat. Molt parlar, molt fer veure que és una preocupació, però sembla que és ben bé un tema recurrent. Alguna cosa falla.

Manquen bombers, bones condicions laborals, equips, alimentació, temps de descans, logística i protecció davant de les substàncies tòxiques. Que no hi ha diàleg entre vostès? Què van fer vostès quan governaven? Perquè vostès han governat, eh?, i ara també donen suport al Govern.

Reclamen que es compleixin les condicions laborals, que hi hagi més dotacions, millor planificació, protecció davant dels contaminants i més recursos. Quan eren el Govern no van detectar tot això? Aquestes mancances ja existien. I a Aliança Catalana coincidim en aquestes demandes, però també coincidim en que ja hi ha acords del període 2023-2026 que s'han de complir íntegrament i no es fa.

No hauria de caldre una nova moció ni una nova mobilització perquè el Govern compleixi els acords. O treuen pit ja davant de la propera campanya electoral? Cal planificar les plantilles: tenir en compte les baixes, les jubilacions, la formació i les convocatòries.

Molt parlar de prevenció mentre el territori el tenim abandonat. Diuen que volen la ramaderia extensiva, però després tot són traves per als ramaders. No es pot exigir als propietaris que gestionen els boscos sense donar-los un marc viable. Cal gestió forestal activa: tales selectives, silvopastura, biomassa, conreus i mosaic professional.

Protegir els professionals dels contaminants amb equips de recanvi, circuits de material net i brut, descontaminació, controls de salut i formació.

Reforçar les sales de control i els tècnics especialistes. La prevenció d'incendis s'ha de preveure abans de que arribin. Si tenim el territori en condicions, es poden prevenir i combatre millor els incendis. Això comporta que pagesos i ramaders puguin fer la seva activitat.

El canvi climàtic no es pot convertir en l'excusa per no actuar sobre allò que sí que depèn del Govern: el combustible acumulat al bosc, l'abandonament de les terres, la planificació urbanística i el manteniment de les infraestructures. El clima pot explicar part del problema, però no pot justificar un incendi.

I amb els aiguats passa exactament el mateix. Podem coincidir amb una bona part d'aquesta moció, però amb una gran diferència: Aliança Catalana sabem que no s'acaba de descobrir el problema. Si realment creuen en tot el que han escrit en aquesta moció, facin que el Govern ho compleixi.

Els bombers no necessiten discursos; necessiten recursos, seguretat i condicions dignes per fer la seva feina. I Aliança Catalana volem que qui protegeix Catalunya es pugui sentir protegit per Catalunya. Coherència, senyors. Seny i ordre.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

Bé, acabar de donar la benvinguda als que s'han incorporat per algun problema tècnic a les acreditacions.

En primer lloc, donar les gràcies als grups que han presentat esmenes: a Comuns, a PSC, a Junts. La veritat és que hem treballat per acceptar la majoria d'esmenes o transaccionar-les, perquè, com he dit a la intervenció, crec que aquí el que hem de buscar és intentar fugir dels discursos partidistes i buscar aquestes majories que permetin fer els canvis legislatius necessaris perquè siguin una realitat totes les qüestions que quan sortim aquí tots hi estem d'acord. Doncs sumem també a l'hora de permetre que realment els fem efectius.

I també, una vegada més, instar el Govern a que tot això que estem aprovant avui aquí..., i molts dels grups hi hem fet referència: les qüestions que vam aprovar en el debat monogràfic d'emergència; les mocions que hem aprovat, tant la de Junts com la d'Esquerra, de gestió territorial, de gestió forestal per fer prevenció d'incendis; qüestions..., hem aprovat moltes vegades també la internalització del 112; la creació del Cos de Protecció Civil. Tot això s'ha de materialitzar. I tenim un any i mig per fer-ho, i ens hi hem de posar, perquè ara tenim les majories possibles per portar-ho a terme.

Em queden trenta-quatre segons i per contestar a VOX necessitaria trenta minuts, però només dir-los una cosa, també això amb referència al PP, que comentaven que ells no tenen cap responsabilitat. Sí que en tenen una: 22.000 milions d'euros que cada any Catalunya no té. I els hi puc assegurar que si tinguéssim aquests diners, el sistema d'emergències del nostre país seria molt més fort del que és. *(Alguns aplaudiments.)*

I quant a Aliança i a VOX. A Aliança dir-li que no crec que s'hagi llegit bé la moció. I quant a VOX, es nota que vostès ni han governat mai a Catalunya ni tenen cap alcaldia a l'Alt Empordà. Sí que va ser una decisió complexa, i saben qui va prendre aquesta decisió? Els caps dels operatius de Girona. I sap per què la van prendre? Perquè necessitaven reforçar els mínims de sortida dels parcs...

El president

Ha d'acabar, senyor diputada.

Laia Cañiguerol Olivé

...de Figueres i de la resta de parcs de l'Alt Empordà. I es va fer un seguiment durant tot l'any per part del Cos de Bombers.

El president

Ha d'acabar.

Laia Cañiguerol Olivé

I jo això també ho faig –acabo, president– per defensar el Cos de Bombers, perquè vostès aquí després defensen la professionalitat, però no estan al costat de les decisions que ells prenen per assegurar...

El president

Ha d'acabar.

Laia Cañiguerol Olivé

...que les sortides que es facin...

El president

Tercer advertiment.

Laia Cañiguerol Olivé

...es facin amb un mínim de seguretat.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials

302-00298/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, *president*. Primero un recuerdo y una rápida recuperación a los dos guardias civiles heridos en Terrassa por una banda criminales. Felicitar al GEI por su rápida actuación. Acordarnos también de los treinta *mossos d'esquadra* heridos esta semana por altercados provocados por la extrema izquierda, y condenar esos altercados de una extrema izquierda que es un enemigo de la democracia y que cada vez actúan con más violencia y más agresividad. (*Aplaudiments.*)

Sí, en Cataluña tenemos un problema de seguridad, un problema de seguridad ciudadana: un número muy elevado de hurtos, de robos con agresión, violaciones... Tenemos un problema con las armas blancas, con las armas de fuego. Un problema con el crimen organizado, que se ha asentado de forma preocupante en Cataluña, y, además, con la impunidad con la que actúan, que se atreven a ejecutar a una persona en la puerta de una comisaría. Tiroteos: más de noventa en el 2025; más de sesenta, de momento, en el 2026, con siete muertos. Somos la capital de la ocupación ilegal de Europa y, además, ahora tenemos una extrema izquierda que es un peligro y una preocupación para la paz y la tranquilidad de Cataluña.

Y de lo que se trata –y es de lo que trata esta moción– es de intentar dar mejores medios a la policía para que pueda actuar de forma más segura, con más eficacia y de que algunos operativos puedan realizar su actividad de la forma más eficaz posible para garantizar la seguridad de los ciudadanos.

Entre las medidas que proponemos: por ejemplo, lo que ya propusimos en la comisión, que es cambiar los protocolos de las Taser, que no esté en el sargento de guardia, que esté en los coches de servicio. No podemos consentir lo que pasó en la calle Mandri, donde una persona durante veinte minutos, con un cuchillo en mano, tuvo en jaque a dos cuerpos policiales hasta que llegó la Taser, porque la tenía el sargento de guardia y tardó veinte minutos en llegar. Aquello que se puede solucionar en dos minutos, no puede solucionarse en veinte.

También solicitamos que, a nivel individual, en las dotaciones de Mossos d'Esquadra tengan spray pimienta. Esas dos medidas, la de la Taser y el spray pimienta, van a evitar el cuerpo a cuerpo y, por lo tanto, van a ir en pro de la seguridad y la integridad física de los policías, van a evitar que más policías puedan estar o corran riesgo de sufrir heridas y evitar el cuerpo a cuerpo.

¿Qué más proponemos? Pues que algunas unidades puedan ya ejecutar aquello que les corresponde. Por ejemplo, ya y de forma decidida, implantar la policía de proximidad en Cataluña –es urgente– y que los catalanes vean a la policía en la calle. Otra –algo que proponemos–, la ARRO. Solicitamos al Gobierno que la ARRO pueda llevar la seguridad de los puertos competencia de la Generalitat. Saben ustedes que en esos puertos, los puertos deportivos, pesqueros y de ocio, puede entrar cualquier cosa, desde droga, armas o blanqueo de dinero, y ahora mismo no hay ningún tipo de vigilancia. Y la ARRO es el cuerpo ideal para llevar ese control en los puertos competencia de la Generalitat.

También el GEI, el Grupo Especial de Intervención de los Mossos d'Esquadra. Hay que dimensionar sus efectivos. Les faltan más de cuarenta efectivos. No podemos llevar a un grupo que es especial en sus intervenciones al agotamiento. Es más, algunos efectivos ahora mismo no tienen horas para poder actuar, porque ustedes los llevaron a Collserola a matar jabalíes. Y no quiero entrar en la forma en que se ejecutaban esos

jabalíes, porque no hacía falta el GEI en Collserola entonces. Hay que dimensionarles, darles los medios y los efectivos necesarios que necesitamos.

En la lucha contra las plantaciones de marihuana sí que hemos aceptado una transacción de Junts, porque nosotros íbamos de forma mucho más concreta a algunas que ustedes ya conocen, que están en Osona y en El Maresme, pero sí que es verdad que en toda Cataluña hay que actuar de forma decidida.

Poner en valor... (*L'orador tomba el got d'aigua.*) Uy, ¡perdón! Poner en valor el trabajo que hacen Guardia Civil, Mossos d'Esquadra, Cuerpo Nacional de Policía y las policías locales de forma conjunta. Hay que ponerlo en valor. Hay que ponerlo en valor y tener en cuenta que en los últimos años esos operativos han disminuido. Y teniendo en cuenta como está el crimen organizado implantado en Cataluña, han de ir a más y no a menos.

Y, sobre todo, algo importante: por parte de las instituciones, dejar trabajar a la policía –dejarles trabajar–, no poner en cuestión su trabajo, sus acciones y sus operativos cada semana. La policía son grandes profesionales, saben lo que hacen y hay que dejarles trabajar y darles la confianza que se merecen y no ponerlos en cuestión, cada dos por tres, en la Comisión de Interior.

Finalizo. Por todo ello, a los grupos, yo les pido el voto favorable para esta moción, porque, al final, se trata de la seguridad de los Mossos d'Esquadra, que puedan trabajar con mayor seguridad, y se trata, al final, de la seguridad de todos los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem començar aquesta intervenció traslladant unes paraules d'escalf i d'ànims als guàrdies civils i a les seves famílies que tristament van resultar ferits greument a Terrassa. Desitgem que es recuperin ben aviat. I volem fer també un reconeixement a les tasques que fa la Guàrdia Civil a Catalunya en defensa de la nostra seguretat. Volem també, alhora, felicitar i reconèixer l'enorme feina del GEI, de la Brimo i de la Divisió d'Investigació Criminal dels Mossos d'Esquadra, que, passades unes poques hores ja havien detingut els presumptes autors.

Diputades i diputats, vivim en una societat segura. Que hi han fets delictius? Sí, mai la consellera els ha negat. Però que els delictes estan baixant i que tenim una societat eminentment segura, també. I, de fet, som la comunitat autònoma on els delictes estan baixant més. I les polítiques de seguretat no són ni una crònica de successos del dia a dia, ni tampoc un espectacle frívol per atiar el racisme i la por entre la població, per fer-la, entre altres coses, més dèbil, com vol l'extrema dreta.

Identificar bé el problema és la millor manera de cercar el camí de la solució. I quins són els riscos de seguretat a què ens enfrontem? Ja els reconeix des de fa molts anys l'Europol en els seus informes anuals –que, per cert, són per a Catalunya, per a Espanya i per al conjunt de la Unió Europea–: el narcotràfic; el crim organitzat, entre d'altres; la ciberdelinqüència; el contraban d'armament il·legal; el blanqueig de capitals, i, per cert, els extremismes violents, en especial els de l'extrema dreta. Temes que hem de combatre amb tota la nostra força. I a Catalunya, per la nostra situació geogràfica, hem d'estar ben i ben atents.

I parlar de dicotomia seguretat/inseguretat, és fals. Jo puc sentir-me ben segur traient diners a les deu del vespre en un caixer i un altre ciutadà, en canvi, sentir-se insegur. El debat correcte és entre delinqüència i legislació democràtica i actuacions policials. Per això, els socialistes defensem un enduriment del Codi penal i de les

penes per a tots aquells que portin armes de manera illegal a l'espai públic. A Catalunya, qui la fa la paga. I per cert, diputats de VOX i alguns diputats que se sumen a fer claca del Partit Popular: respectin els barris dels treballadors i treballadores, que no els qualifiquin despectivament com de Ciudad Juárez. ¡A ver si ahora los señoritos más pijos de Cataluña nos van a tener que decir a nosotros cómo vivimos en nuestros barrios! Ja s'ho trobaran a las urnes! (*Aplaudiments.*) Ja s'ho trobaran.

Mirin, entro a les coses que ha fet aquest Govern en dos anys, per redreçar una situació que ve de lluny: dimensionar el Cos de Mossos amb vint-i-cinc ciutadans treballant per la nostra seguretat; reforçar la comissaria d'investigació amb un concurs oposició de 834 places per combatre les màfies; posar en marxa el pla contra les plantacions ilegals de marihuana; implementar el pla estratègic d'espai públic lliure d'armes, que inclou el pla Daga per combatre la possessió d'armes blanques; posar en marxa el pla Kanpai Pista a les vies ràpides com l'AP-7, C-32, C-25 i l'A-2, per combatre el flux laboral i els «teloners»; el pla de lluita contra la multireincidència: la policia hi està treballant i el departament fa la seva feina i aquesta dona resultats –les dades de descens de delictes així ho avalen.

Votarem a favor dels punts que demana la moció que ja s'estan fent o estan previstos de fer. Ens abstindrem, però, d'obrir un debat polític aquí per coses que són eminentment tècniques, basades en el servei policial, i nosaltres mantenim sempre ferma la nostra confiança en aquest servei policial. I, per cert, el que tenim clar és que a la policia l'hem de dotar de les millors eines per combatre el delictes. I si el delictes canvia la tipologia de les eines que fan servir, els Mossos també. A algú se li acudiria avui combatre la ciberdelinqüència actual amb un ordinador dels anys 2000? Oi que no? Doncs, amb la resta de delictes, també.

Finalment, no entrarem en un debat estèril sobre qui fa què. Que la Policia Nacional compleixi amb el seu mandat constitucional no és incompatible amb que els Mossos d'Esquadra es despleguin com a policia integral de Catalunya.

I mirin, senyors del PP, vigilem una mica amb les exigències al Govern de Madrid. No sé si ho saben, però, tot i tenir un cos propi com és el Cos de Mossos d'Esquadra, la Policia Nacional a Catalunya..., som la quarta comunitat autònoma en nombre d'efectius, molt per sobre de comunitats on governa el Partit Popular. I on vostès volen obrir certs debats de confrontació, els socialistes veiem una gran oportunitat de col·laboració i feina conjunta entre policies, per seguir treballant sempre –sempre– en la millora constant de la nostra seguretat.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

«Reforçar els Mossos, millorar-ne l'equipament, combatre el crim organitzat, garantir més presència policial» són mesures que tothom amb dos dits de front hauria d'avaluar i compartir. Però necessitar un model de seguretat robust no vol dir –no vol dir– nodrir-lo d'efectius aliens al país. Vostès advoquen per demanar més Guàrdia Civil i més Policia Nacional espanyola. Nosaltres volem que l'Estat espanyol ens transfereixi recursos als ajuntaments per dimensionar correctament les nostres policies locals i dotar-les dels equipaments i innovacions necessàries.

Ho diu una batllessa que a la junta de seguretat municipal hi va tornar a convidar la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, després d'anys que se'ls ignorés per part d'anteriors governs. Perquè entenc que a dia d'avui són cossos operatius a casa nostra, amb funcions i competències assignades, i que no podem renunciar alegrement ni a la informació que recullen ni a la feina que fan, que, almenys al Ripollès, és molta i ben feta.

Mentre els cossos policials propis no disposin de totes les competències en seguretat, fiscalitat, sanitat, medi ambient o estrangeria, no podem renunciar a col·laborar conjuntament, perquè no podem prescindir de cap d'aquestes atribucions si el que realment volem és garantir el benestar i la seguretat dels nostres ciutadans. Però una cosa és col·laborar provisionalment amb els efectius que ja hi ha desplegats damunt casa nostra mentre no s'implanta la legalitat catalana i s'absorbeixen competències, i una altra de molt diferent és fomentar el seu creixement o consolidació en detriment de les pròpies forces de seguretat. Aquí no ens hi trobaran.

El primer semestre del 2026 s'han registrat un setze per cent més d'assassinats que l'any anterior, i gairebé un nou per cent més de delictes greus de lesions i baralles. Els tirotejos s'han duplicat i les agressions sexuals amb penetració no paren de créixer, tot i la despesa de centenars de milers d'euros en punts liles.

El narcotràfic arrela a Catalunya protegint plantacions i magatzems amb fusells militars. Davant delinqüents i criminals cada cop més violents, més armats i més organitzats, els nostres cossos policials no disposen d'equipaments ni elements de protecció necessaris per poder treballar amb garanties. Les noves armilles que el Govern ha proporcionat als efectius són útils davant bales de nou mil·límetres, però no davant d'un kalàixnikov. Aturen el tall d'un ganivet, però no impedeixen que un objecte punxant dirigit amb força esclati dins la carn dels agents. Sembla que el crim organitzat té més dotació pressupostària per a EPIs que els nostres cossos de seguretat, i això és extremadament perillós i inacceptable.

Si parlem de formació, tres quarts del mateix. Molts agents no han estat formats per enfrontar-se a les noves modalitats de criminalitat ni a la violència associada. Potser convindria rebaixar el nombre de cursos sobre equitat de gènere i reforçar la formació tacticopolicial, bastant més útil en el dia a dia dels agents. L'extrema esquerra fa anys que ven els cossos de seguretat com a elements repressors. I ho dic amb coneixement de causa, perquè en la meua joventut vaig participar d'aquest intent de desprestigi. Tots tenim un passat. Avui la majoria de ciutadans som conscients que la policia és el mur de contenció que ens protegeix de la violència i fonamentalisme creixents. La nostra millor assegurança de vida. Per això, quan la CUP proposa en aquest hemicicle llençar pedres als Mossos, i Junts, Esquerra, PSC, CUP i Comuns hi albiren llibertat d'expressió en comptes d'incitació a la violència, alguns aixequem la mà. Perquè lapidar, senyors de la CUP, no és un tret singular cultural propi del nostre poble, sinó un gest arcaic i retrògrad de qui predica la xaria.

Més policies i menys islamoesquerranisme!

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Bé; gràcies, president. Vull començar aquesta intervenció agraïnt al diputat Villagrasa la presentació d'aquesta moció, i també, de manera molt sincera, la seva predisposició a negociar les esmenes. Perquè no sempre és fàcil arribar a acords entre grups parlamentaris que tenen diferents sensibilitats, però quan hi ha la voluntat de millorar el text i no simplement de defensar la seva proposta, els resultats es noten.

I entrant ja en el contingut de la moció, compartim el diagnòstic de fons: Catalunya té un problema real de seguretat i des de Junts ho diem fa temps, i ho dèiem ja quan encara alguns preferien ni sentir-ho. Ho hem dit des dels ajuntaments; ho hem dit en el Parlament, i ho hem dit també en el Congrés dels Diputats: la multireincidència, el crim organitzat, les plantacions de marihuana, les ocupacions il·legals, l'ús d'armes blanques, la sensació creixent d'impunitat; tot això no és una percepció distorsionada de la realitat, és la realitat mateixa que viuen cada dia els veïns dels nostres pobles i ciutats.

Per això, des de Junts hem portat al Congrés una proposició de llei per acabar amb la impunitat de la multireincidència. Hem exigit més jutges, hem demanat recursos per als Mossos d'Esquadra. Hem defensat que la seguretat no és una qüestió d'ordre i control, sinó que és una condició imprescindible per garantir la llibertat i els drets de tothom. Perquè sense seguretat no hi ha llibertat i sense llibertat, doncs, no hi ha res.

Però, bé, compartir el diagnòstic no és suficient. Exigir més mossos, més recursos, més patrullatges, tot això és necessari; però si no sabem quants agents tenim realment sobre el terreny, quantes vacants hi ha, quines són les necessitats de cada territori o en quin punt es troba ara el pla 25.000, estem construint sobre un terreny incert.

Per això, des de Junts hem volgut posar-hi remei i amb les nostres esmenes aquesta moció recull la necessitat que el Govern presenti aquí en el Parlament, en el termini de dos mesos, una diagnosi real, una diagnosi completa de la plantilla del cos: vacants, necessitats de territori, especialitzacions pendents i un calendari de selecció, de formació i d'incorporació, també, d'efectius, amb una memòria econòmica inclosa. Perquè, de promeses –vostès ho saben–, en tenim moltes, i el que necessitem és saber ara exactament on som per saber cap a on hem d'anar.

Sobre les plantacions il·legals de marihuana –vostè ho deia, diputat–..., no és un problema de dues comarques. Jo soc de l'Empordà i els hi puc assegurar que l'Alt Empordà n'és un exemple ben clar. Per tant, doncs, les actuacions creiem que han de cobrir la totalitat del territori. I tampoc creiem que n'hi hagi prou amb desmantellar les plantacions, cal també investigar les xarxes de finançament i de blanqueig que hi ha al darrere. Perquè si tallem la planta, però no tallem la xarxa, ens en creixerà una al mateix lloc o bé al costat.

Però, bé, hi ha un punt en el qual no hem pogut arribar a un acord, perquè la moció parla de la coordinació amb la Guàrdia Civil i el Cos Nacional de la Policia, i evidentment que la cooperació policial no la posem en cap cas en dubte, però els Mossos d'Esquadra, per a nosaltres, no són un cos auxiliar –no són un cos auxiliar–, són la Policia de Catalunya –ho repeteixo: per a nosaltres, per a Junts, són la Policia de Catalunya–, i creiem que qualsevol coordinació ha de reconèixer aquest paper.

Parlem de criminalitat transnacional, de xarxes que operen entre països. Aleshores, doncs, en aquest context, la presència dels Mossos als organismes policials internacionals és una necessitat operativa. No podem exigir als Mossos que combatin el crim organitzat internacional i alhora els hi bloquegem l'accés a les eines internacionals per fer-ho. I, precisament, doncs, el Partit Popular s'hi ha oposat sistemàticament sempre que ha tingut l'oportunitat. Aquesta moció creiem que hauria sigut una bona oportunitat per recollir-ho. No ha pogut ser. No passa res, perquè des de Junts continuarem treballant-hi, perquè aquesta batalla no l'abandonarem mai.

En resum, votarem a favor de la majoria dels punts, perquè hem treballat amb vostès per millorar aquesta moció, perquè els ciutadans de Catalunya mereixen un Parlament que actuï i perquè, com els hi deia al principi, sense seguretat no hi ha llibertat, i defensar la llibertat dels catalans és exactament el que hem de fer tots aquí.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... Esquerra i el PP tenim visions diferents, molt diferents –i, de fet, a la moció anterior també s'ha vist–, i més en concret quan entrem en l'àmbit de la seguretat i les emergències. A la moció anterior en

parlàvem, no? Vostè deia: «No, hi ha d'haver un model centralitzat d'Aemet, i ja informarà les comunitats autònomes.» Nosaltres la visió que tenim és completament diferent. Esquerra Republicana el que defensem és que, si volem bona gestió en tots els àmbits, i en l'àmbit de la seguretat i de les emergències també, el que és millor és poder-ho gestionar, poder-ho governar des de la proximitat. I la veritat és que també em remeto als fets, que ho demostren.

Perquè, diguéssim, no només és que l'Estat espanyol ens espolii, sinó que, a més a més, tots els serveis que depenen de l'Estat espanyol i que han d'atendre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya són un autèntic fracàs: infraestructures; Renfe; l'obtenció del carnet de conduir, que a Catalunya és pràcticament impossible aconseguir-lo; justícia. Estem parlant de garantir la seguretat en els nostres carrers, però tenim un sistema judicial que cau a trossos, i és perquè l'Estat espanyol no ha invertit el que tocava a Catalunya durant anys. Ni tan sols s'asseguren de tenir cobertes totes les places que necessitaríem. Per tant, jo li haig de dir que Esquerra Republicana, molt lluny del que defensen vostès, el que volem és el màxim de competències i el màxim de recursos. Bé, volem la independència, però, mentre no ho puguem aconseguir, com a mínim això ho hem de garantir. I, per això mateix, no ens cansarem de demanar, d'exigir les competències que ens pertocuen.

Aquí tenim també dues visions molt diferents. Vostès diuen: «Confiem en els cosos de seguretat, confiem en els Mossos d'Esquadra», però, a l'hora de la veritat, el que demostra la confiança en el Cos de Mossos d'Esquadra és traspassar-los les competències en ports i aeroports, que també hi feien referència altres diputades, traspassar les competències en l'assistència, en tenir representació en organismes internacionals policials. Perquè, ara mateix, els Mossos d'Esquadra han de fer front al crim organitzat, al tràfic de marihuana, però, a diferència d'aquestes organitzacions criminals que actuen de manera transnacional, els Mossos d'Esquadra es troben amb una frontera, estan lligats amb una mà a l'esquena. I el que realment necessiten –el que realment necessiten– és tenir les competències en ports i aeroports, poder tenir presència a l'Europol, a la Interpol; això és realment el que necessita el Cos de Mossos d'Esquadra.

I aquí també hi ha una petita diferència quant a confiança del Cos de Mossos d'Esquadra. Perquè moltes vegades aquí es fa referència que les esquerres no confiem en el Cos de Mossos d'Esquadra. M'he cansat de repetir-ho en la comissió i en aquest faristol: Esquerra Republicana confiem en el Cos de Mossos d'Esquadra, confiem en la majoria de professionals del Cos de Mossos d'Esquadra, i per això no ens fa por exigir avaluació i transparència quan hi ha alguna actuació que ha generat polèmica. Aquesta és la millor confiança. I això és el que garanteix que la ciutadania tingui un alt grau de confiança i un alt grau de reconeixement en la policia, en el cos que l'ha de protegir, que ha de protegir els seus drets. Això és tenir confiança en els professionals.

Per últim, les PRs que fa vostè, que estan molt bé, aglutinen molts de temes. Jo crec que quan estem en la comissió, que hi debatem temes més sectorials, hi ha algunes qüestions, doncs, que podem, no?, veure diferent o entrar-hi més en profunditat. Per exemple, Esquerra Republicana, en la comissió, hem arribat a coincidir en qüestions com les eines, els mecanismes que necessita el Cos de Mossos d'Esquadra, tant per protegir-se com per actuar; des d'Esquerra, sempre defensant que els criteris siguin clars, siguin publicats, hi hagi un protocol. Aquí ens podem entendre quan entrem en coses concretes: quant a la necessitat d'obrir un debat –i això no només ho defensa el PP o Junts; també ho hem defensat, no?, des de posicions d'esquerra– sobre la legislació sobre armes blanques. I en aquest debat segurament tindrem matisos, com en solem tenir. Això ho defensem, i en moments i en mocions concretes ho podem defensar. Però en aquest conjunt de moció, on es barregen tantes coses i on es veuen aquestes diferències abismals de concepció del món, votarem en contra de tota la moció.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Bien, tenemos un Govern que oculta la realidad criminal de la calle y para el que la inseguridad, pues, no pasa de ser una mera percepción subjetiva. Pero, sin embargo, lo cierto es que desde que gobierna Pedro Sánchez la realidad es bien distinta; es bien distinta a esa que nos vende el Govern. Han sido ocho años catastróficos desde el punto de vista de la seguridad, donde la delincuencia se ha disparado hasta límites insospechados, donde han aumentado todos los delitos violentos de la tabla del balance de criminalidad del Ministerio del Interior; es que no se escapa ni uno: todos han aumentado en estos ocho años, según el balance de criminalidad. Y se han asentado en nuestra región bandas criminales de medio mundo: Barrio 18, Dominicans Don't Play, Los Trescientos, el cártel de Sinaloa o el Tren de Aragua. Y ante este escenario criminal, el Govern y algunos mandos políticos de la cadena policial no quieren ir a la raíz del problema. Se proponen muchos planes desde el *departament*, pero ninguno de ellos afronta con valentía la realidad criminal de nuestras calles. Y les pongo varios ejemplos.

El *pla Daga* o la propuesta que ahora hace el PSC para endurecer las penas por tenencia de armas prohibidas. Miren, nadie discute que hay que luchar contra las armas blancas en la calle, hay que hacer más registros y hay que decomisar cuchillos y machetes, pero, desde cualquier lógica criminal, es evidente que el foco no puede ponerse de forma indiscriminada en el objeto instrumental; hay que poner el foco sobre el perfil del portador y su riesgo. Y, en este caso, a nadie se le escapa que la proliferación de armas blancas en Catalunya está vinculada al asentamiento de subculturas violentas y a la importación de usos delictivos asociados a la inmigración masiva. Pretender corregir esto con campañas de concienciación general, como propone el PP, dirigidas a la juventud española, pues creemos que también es un error conceptual grave. Oigan, nuestros jóvenes, señores del PP, no van con machetes por el espacio público. Quien lo hace, en la gran mayoría de los casos, es el delincuente extranjero.

Otro ejemplo es el nuevo plan de proximidad anunciado por la *comissària en cap dels Mossos d'Esquadra*, la señora Catà; un plan que, teniendo en cuenta el actual contexto criminal, generará un riesgo inaceptable para la integridad de los agentes que patrullan las calles en Catalunya.

Ante la nueva realidad criminal y las nuevas formas de delincuencia instauradas en muchos barrios de nuestra región, la presencia policial debe estar determinada no tanto por la cercanía a los vecinos, algo que suena muy bonito, sino por la criminalidad, los horarios de mayor frecuencia delictiva, los puntos calientes y la capacidad de investigación y de respuesta policial. Por ello, en aquellos lugares donde VOX tiene responsabilidades en la gestión de la seguridad, pues hemos apostado por reorientar recursos hacia los denominados grupos de delincuencia urbana y respuesta inmediata, unidades tácticas de intervención rápida, uniformadas o de paisano, con capacidad analítica para actuar en las franjas horarias de mayor densidad delictiva. Porque la presencia policial no debe basarse en el buenismo, sino en la saturación delictiva y en la necesidad de investigación policial.

Y, por último, la gran trampa de este Govern, que es hablar del nuevo plan contra grupos juveniles violentos, cuyo nombre –cuyo nombre– es una tomadura de pelo a los catalanes. Porque no estamos ante un problema de conducta adolescente ni ante desviaciones juveniles; estamos ante bandas criminales organizadas en su mayoría por gente extranjera, en su mayoría constituidas por gente extranjera. Y hay que decirlo con todas las palabras. Y a ustedes les da pavor llamar a las cosas por su nombre, porque eso desmantela su relato. En Catalunya operan bandas latinas, bandas

de origen magrebí y bandas de origen subsahariano, y hay que decirlo sin tapujos; organizaciones que aplican dinámicas importadas de control territorial, extorsión y narcotráfico y que se disputan la calle a machetazos.

Pero el problema de no querer ver el origen de las bandas, pues, no es solo político; es también de técnica policial y de inteligencia. Para que la inteligencia criminal sea eficaz, necesita trabajar sobre la realidad operativa, y para eso hay que conocer origen, pautas subculturales, simbologías y jerarquías. Y cuando ustedes ocultan la nacionalidad y la tipología real de este tipo de fenómenos en las bases de datos policiales y en los atestados y en el balance de actividad policial y criminalidad y seguridad de los Mossos d'Esquadra, pues están incapacitando a los Mossos d'Esquadra para el análisis completo de patrones delictivos, necesarios en la lucha contra el crimen organizado.

En definitiva, frente a su buenismo, su manipulación y su incapacidad, Cataluña necesita autoridad, respaldo a las fuerzas y cuerpos de seguridad y sentido común. Su modelo de seguridad, señora Parlon, pues ha fracasado rotundamente. Y si en Cataluña hoy hay alguna percepción subjetiva, señores diputados, es la del fracaso del Govern en sus políticas de seguridad pública.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, un cop més, en aquest, sembla, mig monogràfic de seguretat i emergències que hem fet aquest matí.

Mirin, avui, ara debatem una moció del Grup Parlamentari Popular. Hi han alguns punts amb els que podríem estar d'acord; amb molts d'altres que no. Però nosaltres no estem d'acord amb una part del diagnòstic que vostès fan: exposen la situació d'inseguretat a Catalunya amb un alarmisme absolutament desfermat que, al final, el que acaba generant és una situació d'amplificació de la por i del que volen els que cometen delictes i, al mateix temps, no reconeixen de manera adequada la bona feina que els cossos policials, els jutjats i la fiscalia estan fent. Llavors, nosaltres no podem estar d'acord amb aquest alarmisme i, efectivament, per això votarem que no a la seva proposta, a la seva moció.

Volia dir una qüestió: és que hem d'anar a les dades comparades. És que mai diuen que les dades d'homicidis a Catalunya són més baixes que a França, Alemanya, Suècia, Finlàndia i set cops més baixes que als Estats Units. Ho dic també perquè seria bo tenir aquestes dades i aquesta perspectiva. I, per un altre costat, al diputat Macián, amb el qual ens discutim sobre les dades en moltes ocasions, sí que li volia dir que no és cert, segons les meves dades, el que vostè ha dit, perquè del 2017 al 2015 els homicidis a Catalunya han baixat un quinze per cent i, a més a més, també han baixat els robatoris amb violència o intimidació en un percentatge significatiu. Ara bé, hi insisteixo, com ja l'hi he dit a la consellera..., i sé que estan avançant perquè els propers mesos la web de Mossos pugui clarificar bé les dades perquè no tinguem aquests debats i que tothom pugui anar a la dada concreta i fer comparatives entre anys i anys. Jo sé que això s'està fent, però segurament..., bé, per això ho volia dir i, en tot cas, penso que és positiu.

Tenim problemes en matèria de seguretat. Jo ja ho he dit en diferents ocasions en aquest Parlament. Hi ha una qüestió: hem de baixar el nivell de violència, tot i que estem bé, com he dit, en moltes qüestions, però encara tenim marge de millora. Perquè si nosaltres estem aquí millor que als Estats Units, entre altres coses és perquè no es permet portar armes i tenir-les a casa, amb la qual cosa hem de donar un pas més enllà. I ara m'hi referiré.

Sí que, abans de seguir amb alguna de les mesures, li voldria agrair al diputat Villagrasa que avui, tot i defensar l'ús i l'ampliació de l'ús de defensa pebre, que avui almenys no l'hagi portat, no l'hagi activat, com va fer la diputada Ana Vázquez, i no haguem sortit contaminats del Parlament (*Alguns aplaudiments.*). Llavors, jo li agraeixo aquest fet.

Més enllà de la broma, hi ha una altra qüestió que crec que és molt important, referida a les armes blanques. Nosaltres hem fet una proposta... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

Andrés García Berrio

Gràcies. Respecte a les armes blanques, nosaltres vam fer una proposta al debat de política general, que s'ha aprovat. Entenc que vostès també ara plantegen que cal reformar el reglament d'armes, que cal actualitzar-lo, perquè jo crec que és molt important la prevenció, més enllà, després, del càstig i dels delictes que es puguin cometre. Llavors, lo que sí que no he entès bé de la seva proposta és per què el que planteja és augmentar el control de la comercialització de les navalles de fulla de més d'onze centímetres, perquè aquestes ja estan prohibides –aquestes ja estan prohibides. Llavors, volem obrir el debat sobre les que estan més avall d'aquestes. En l'únic que li dono la raó, és que segurament, com que aquestes armes només es poden tenir per qüestions de colleccionisme a casa, segurament hi hauria d'haver un registre de colleccionistes sense el qual puguis comprar-la sota cap condició. Però, senyor Villagrasa, vostè no ha afinat la proposta perquè està dient de regular la comercialització d'armes que estan prohibides.

La nostra proposta entre les de sis i onze centímetres: hem de garantir que no es puguin portar pel carrer, que s'hagi de controlar la seva venda i que hi hagi un registre de compravenda. Perquè és aquí on està el problema i on s'estan venent sense cap tipus de control. Esperem que això pugui ser un consens i, de fet, crec que seria bo, potser, fer una taula dels diferents grups parlamentaris per parlar d'aquesta mesura en concret per poder-la afinar. Crec que és positiu.

I després, respecte a la Taser, i també anant a una qüestió de rigor. Crec que ara mateix estem tenint un debat sobre les eines policials, si s'han d'ampliar les Taser o no. Mirin, l'any 2017 vam fer un grup de treball al qual van venir experts, metges forenses, agents policials, moltíssima gent que va debatre, i al final es va adoptar un model; un model, amb unes conclusions, que després es va passar als protocols. I aquest model el que planteja és que l'arma Taser la tingui el comandament..., diguem-ne, el cap operatiu de cada comandament en cada comissaria. Llavors, si volen canviar aquest model, insto els grups parlamentaris que fem el mateix: rigor. Fem un grup de treball, discutim, podem avaluar com ha funcionat l'arma des de l'any 2018 fins ara, portem els metges, portem experts internacionals, fem política comparada i, després d'això, regulem. I aquí no estic d'acord amb qui diu que això és una qüestió tècnica, perquè si en aquest Parlament es van prohibir les bales de goma, va ser per una decisió política, perquè també és la nostra obligació garantir els principis de la regulació de l'ús de la força. Llavors, si vostès volen plantejar aquest debat, fem-lo, però fem-lo amb rigor, amb dades i en profunditat.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Francament, a nosaltres ens sembla una moció que pot anar vestida d'una certa formalitat o d'un rigor aparent, però nosaltres pensem que va absolutament carregada d'ideologia, de prejudicis,

de propaganda electoral i, sobretot, d'intentar situar un marc; situar un marc concret per poder desplegar unes propostes concretes i per poder desplegar una ideologia concreta, que nosaltres no compartim d'arrel. I, per tant, votarem..., no crec que calgui dir-ho, però, en tot cas, votarem en contra de tota la moció.

Sí que volíem entrar en algunes qüestions concretes i també fer-li algunes preguntes directes i concretes, que esperem que pugui respondre. En aquesta moció entenem que demanen més recursos humans en l'àmbit policial; més policia. Quants en volen? Quants en volen? Diguin la xifra. Diguin la xifra de quants en volen. Però després expliquin quants metges de menys suposen, quants mestres de menys suposen, quants serveis socials de menys suposen. Perquè no ens trobem en un moment en què l'Administració pública tingui recursos infinits per abordar tots els reptes que té. Ens trobem en un moment en què hem de triar a què destinem els recursos públics. Per tant, si volen infinits policies, parlin de quants metges faran fora i parlin de quantes mestres faran fora, perquè d'això estem parlant avui. I això és rigor, i això són dades. I s'atreveixin-se a respondre aquesta pregunta.

Següent qüestió, respecte a les eines policials que plantegen. Veiem aquí una carta als Reis de joguines que maten –una carta als Reis de joguines que maten. Vostès volen fer una carta als Reis de joguines que maten? Vostès realment volen que tots els agents policials disposin de gas pebre? No van veure com van utilitzar el gas pebre els agents dels Mossos d'Esquadra a la vaga de Palestina contra gent que estava pacíficament asseguda? Expliquin que volen que cada un dels agents de Mossos d'Esquadra disposi d'un gas pebre i expliquin a la població que tots els agents dels Mossos d'Esquadra aniran amb gas pebre, i que això és la proposta que fan. A veure si la gent està més o menys tranquil·la, veient com l'han utilitzat.

Les pistoles Taser –seguim amb la carta als Reis. Vostès el que plantegen és que n'hi hagi una a cada vehicle. Per tant, que qualsevol agent pugui utilitzar una pistola Taser. Expliquin a la gent, també –expliquin-ho a la gent també–, que Reuters ha documentat fins a mil persones mortes per l'ús de pistoles Taser –fins a mil. Expliquin-los també que des del 2018 a l'Estat se n'han comptabilitzat vuit. Per exemple, un a Badalona l'any 2021. Per tant, expliquin la veritat sense por, si defensen aquest model, i les conseqüències que té i el que estan defensant.

Una altra qüestió. Vostès parlen de més guàrdies civils, de més policia nacional. Sé que a la senyora Orriols li ha agradat molt aquesta proposta, ja l'ha defensat. En tot cas, no en tenen mai prou, de policia? Ara mateix hi ha vora set mil agents de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil a Catalunya. Nosaltres pensem que en sobren set mil, que són els mateixos que hi han, i que, per tant, fins l'últim guàrdia civil i fins l'últim policia nacional hauria d'abandonar el nostre país. Perquè al que s'han dedicat a fer quan han estat aquí o hem vist totes i tots. Per exemple, l'1 d'octubre del 2017 o, per exemple, aprofitant situacions de vulnerabilitat com desnonaments, per intentar deportar famílies. I això és el que estan fent. I això són les polítiques que defensen. De fet, la senyora Orriols parlava, abans, d'aquestes tradicions tan nostres catalanes, i parlava, abans, de que ella defensava una posició diferent respecte als cossos policials. Segurament ha passat de denunciar els abusos policials, les actuacions de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil l'1 d'octubre, per exemple, a passar a defensar i a fer-se molt amiga de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, que ja l'hem vist en innumbrables fotos i fa uns moments aquí explicant precisament que volia més Policia Nacional i més Guàrdia Civil. Nosaltres a això..., i tradicionalment al nostre país se li diu d'una manera molt clara, a algú que passa de defensar la terra i la gent del país a fer-se amic de les forces d'ocupació. Se li diu «botiflera». I això és el que és la senyora Orriols.

I vaig acabant. També parlen del tòpic de l'ocupació. Expliquin també què vol dir el que plantegen en termes d'ocupació –expliquin també el que plantegen. Perquè el que plantegen vostès és afrontar l'emergència de l'habitatge amb violència, «patada» a la porta i la gent al carrer. Això és el que defensen vostès amb la que està

caient ara mateix. I això és el que defensen vostès en aquesta moció. Digui-ho clar, expliqui-ho. Vostès tenen un model; nosaltres, un altre. Expliquin quin és el seu. «Patada» a la porta a tothom que no té garantit el dret a un habitatge digne i al carrer. «Patada» a la porta a la gent del carrer Llenguadoc ahir a Sant Andreu i al carrer. «Patada» a la porta al desallotjament que s'ha aturat avui a la veïna de Sabadell, en un pis titularitat i propietat de Coral Homes –un fons inversor–, amb una dona sola amb un menor d'edat, víctima de violència de gènere i amb una ordre d'allunyament. Aquest és el seu model i això és el que defensen.

I acabo. Senyors i senyores del PSC, ahir ens van donar moltes lliçons sobre rodalies... Sobretot que a quina bancada estàvem, si en aquella o en aquella. Avui vostès votaran aquesta moció amb aquella bancada. Per tant, menys lliçons i més coherència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. La diputada Soberana vol intervenir per aquestes al·lusions que ha fet el diputat de la CUP? (*Veus de fons.*) Sí, té la paraula. Digui.

(*Remor de veus.*)

Rosa Maria Soberana i Bonet

Demanem el mateix respecte que se'ns obliga a tenir a nosaltres. No volem que se'ns insulti, de la mateixa manera que a nosaltres tampoc se'ns permet.

(*Remor de veus.*)

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, *president*. Primero quería agradecer la predisposición del señor Mario García, la señora Martínez y la señora Sílvia Orriols, que lo que han hecho con sus aportaciones es enriquecer y complementar mucho mejor la moción que presentábamos.

Sobre la discusión de la Policía Nacional y Guardia Civil. Las comunidades autónomas no determinan el número de efectivos que hay en cada comunidad autónoma y, precisamente, si falta cubrir las plazas que faltan por cubrir aquí es porque donde más organizaciones criminales se desmantelan en toda España, precisamente, por parte de la Guardia Civil y Cuerpo Nacional de Policía, es en Cataluña. Donde más detenciones por terrorismo yihadista se producen, es en Cataluña. Por lo tanto, esta coordinación existe con Mossos d'Esquadra. Evidentemente, Mossos d'Esquadra es la Policía de Cataluña y esa coordinación que tienen con los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado les compromete y les ayuda a estar en organismos internacionales. «Coordinación», se llama.

Señor García Berrio, dice que no nos comparemos con el número de muertos que hay, asesinatos, con el resto de Europa. Yo me comparo a cómo estábamos hace ocho años –como estábamos hace ocho años. Porque lo que no quiero es llegar a asimilar a Francia; eso es lo que no quiero.

Y sobre lo que me comentaba el diputado de la CUP, me va muy bien –me va muy bien. Porque, mire, sí, tenemos percepciones diferentes de lo que significa paz y democracia –concepciones muy diferentes. Nosotros queremos seguridad en la calle, que la gente pueda disfrutar de sus derechos y libertades. La nuestra es una sociedad de libertad y segura. Su sociedad es la de los treinta *mossos* heridos esta semana con veintiocho barricadas y veintidós incendios en las calles de Barcelona. Ese es su modelo.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya

302-00292/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Estem davant d'un aspecte de salut mental de milers i milers de catalans que ha estat, jo diria que de manera recurrent, debatut al Parlament de Catalunya, no només en aquesta legislatura; crec que fins i tot després del 2020, després del covid, encara amb més força. I és cert que no hi ha pràcticament setmanes que no vegis a les xarxes socials o que no t'arribin casos, jo diria que molt «frapants», de famílies que expliquen les dificultats que tenen per respondre, en moltes ocasions, sobretot a situacions de fills o filles, de joves, que no troben resposta en el sistema nacional de salut públic quan tenen problemes greus de salut mental. Crec que això segurament ho podem compartir i que, malgrat que..., no dic que no hi hagi –no només per a aquest Govern, també fins i tot per, evidentment, l'anterior– la voluntat de donar-hi resposta, però no ens n'estem sortint com a país. Crec que ho podem constatar. I és veritat, la consellera ho sap, que a nosaltres ens preocupen enormement les llistes d'espera sanitàries, però que especialment en salut mental, és, jo diria, més «frapant» encara la situació en la que ens trobem.

Vaig tenir també l'ocasió, fa uns pocs mesos, de visitar –que també origina una mica aquesta interpellació– el Centre de Salut Mental d'Adults a Santa Coloma, i la realitat que explicaven quadra enormement amb aquesta dificultat: una manca evident de professionals, que no és senzill de resoldre; no dic que no, perquè, evidentment, també sabem de les dificultats per trobar psicòlegs clínics, no?, i, per tant, jo crec que això també ho hem de reconèixer. Jo també crec que també podem convenir que en algunes ocasions els centres de salut mental d'adults, infants i joves no són el lloc més adient, o els equipaments no es troben en la millor situació. Jo crec que s'està fent feina i hem fet feina, per exemple, als centres d'atenció primària, però no són equiparables i, per exemple, en aquest cas concret, jo crec i diria que és extremadament greu.

Per tant, nosaltres el que presentem avui és una bateria de propostes i intentar veure de quina manera podem revertir aquesta situació. Jo crec que és difícil, evidentment, en el tema dels professionals, però hi ha un element que a nosaltres ens preocupa enormement, que és: és cert que s'ha millorat en el que és la primera visita moltes vegades, però que l'espai de temps, en casos greus i fins i tot en situacions molt complicades, s'acaba allargant moltíssim en el temps i provoca, jo diria que situacions clarament dramàtiques, perquè a vegades trigues...; fins i tot les visites de seguiment, en casos extremadament urgents, triguen tres o quatre mesos a poder-se produir. I això, bé, arriba a produir situacions absolutament desesperants, que, a més, fins i tot en moltes ocasions –perquè no hi ha mitjans, però fins i tot perquè tampoc hi ha capacitat– no pot cobrir ni, evidentment, el sistema concertat ni tampoc el sistema privat, no?

Això és el que a nosaltres ens porta a una reflexió. Per tant, dir..., bé, veure com podem reforçar tot el que és l'arquitectura i també, per tant, el model dels centres de salut mental d'infants i joves, que nosaltres hi creiem si funcionessin bé, però és

veritat que no estan donant resposta. També si podem fer un pla de millora d'equipaments i de dignificació dels equipaments, però també de buscar altres solucions alternatives.

Sap la consellera que això ho hem debatut obertament. Ho vaig fer també..., encara no s'havia reincorporat de la baixa, però ho vaig fer també, en aquest cas abans de l'estiu, amb el conseller Dalmau que la substituïa. Nosaltres hem cregut i creiem molt en un model, que és el model d'atenció gratuïta psicològica sense cita prèvia, en casos sobretot molt incipients de malestar emocional. Tenim l'experiència de Barcelona. Nosaltres creiem que ha funcionat. S'està fent des de la diputació. De fet, el propi conseller va posar en valor aquesta experiència. I penso que, com que és molt difícil resoldre la manca de professionals a curt i mitjà termini, hem de buscar fer coses diferents, perquè si fem el mateix de sempre..., bàsicament el que anem fent de manera regular és que venim aquí i els grups parlamentaris li diem: «Bé, les llistes d'espera, doncs..., no hi ha manera de resoldre's.»

I l'altra, una qüestió que també hem debatut no només amb aquest Govern, també ho vaig fer amb altres consellers, amb el conseller també Argimon, en el seu moment i fins i tot amb la consellera Vergés. No me n'he sortit. I jo crec que, per exemple, en el cas concret del tema del suïcidi, jo crec que una cosa, evidentment, són els programes que té avui la Generalitat, però crec que l'experiència d'un telèfon específic, com en el seu moment el que es va veure també a Barcelona, té sentit. Que el 061 és una altra cosa. Una cosa, evidentment, és una emergència en curs, però davant, per exemple, de l'acompanyament que necessita una família, una persona, en un cas de pensaments suïcides, doncs, evidentment, crec que no és al 061 on tu t'has de dirigir. També és una qüestió que hem debatut llargament i no ens n'hem sortit.

I, evidentment, no se'ns escapa que no tota la feina és això. També vull reivindicar, i més aquesta setmana, aquests dies, els condicionants de la salut mental. Els condicionants socials són evidents, no? I, per tant, a vegades, quan discutim sobre polítiques d'habitatge, també estem parlant de salut mental. Només un exemple. Perquè sortien l'altre dia dades de Barcelona –i acabo ja, president– que, només al conjunt de famílies que tenien risc de desnonament a la ciutat de Barcelona, hi havia 124 casos on hi havia hagut pensaments suïcides per part d'aquestes persones que estaven afectades..., en aquest cas, per pensaments suïcides. Ho dic perquè a vegades fem els debats sobre habitatge de manera, jo diria, absolutament molt lleugera, però és que al final aquestes coses tenen conseqüències.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Molt bé; moltes gràcies, president. Honorable consellera, diputades, diputats, vull agrair en primer lloc al Grup dels Comuns la presentació d'aquesta moció sobre salut mental. No és la primera vegada –ell ho recordava, el diputat Cid– que parlem de salut mental ni serà la darrera, donat que requereix una atenció constant per part dels grups aquí presents. Vull avançar que estem molt d'acord en la immensa majoria de tots els punts de la moció i que, per tant, ho votarem majoritàriament tot a favor.

En els darrers anys s'ha produït un increment de les necessitats en salut mental de la població, i no només en volum –que també, perquè ha augmentat la demanda–, sinó també en la complexitat. I això ha requerit reforçar la capacitat de resposta del sistema. I, en aquest sentit, s'han augmentat els recursos destinats a salut mental. El pressupost de l'any 2026, amb el recolzament de..., aprovat pels Comuns i per Esquerra Republicana, es destinen 589 milions d'euros en salut mental per a aquest any 2026.

Per tant, això ens ha permès avançar en un model de transformació en l'atenció de l'organització de la resposta assistencial, en funció de les necessitats. Un model que se li ha dit «model d'atenció esglaonada», eh?; un model que permet, dins de la xarxa pública, passar d'un servei a un altre segons les necessitats i els diferents nivells d'intensitat i d'intervenció més adient.

I vull destacar que aquests serveis especialment rellevants..., és l'atenció comunitària, no?, l'atenció comunitària, les alternatives a l'hospitalització i també l'atenció a domicili. I faig èmfasi aquí, perquè no es tracta tant d'incrementar llits, sinó de buscar com reforçar l'autonomia i el benestar de les persones. Ho dic per algunes de les esmenes incorporades en la moció final.

Les dades en aquests dos anys avancen pel bon camí: hi ha una reducció en les dades de suïcidi en un disset per cent; hem pogut reduir dies d'espera per a la primera visita en salut mental; hem passat, en adults, d'una espera de cinquanta-tres dies a trenta-sis dies i, en els joves, de seixanta-quatre dies d'espera a quaranta dies d'espera. Per tant, una mitjana d'escurçament de tres setmanes de mitjana.

Podem estar satisfets amb aquestes dades? No. No, però veiem que l'increment de recursos i el canvi organitzatiu estan donant passes positives. I això ha estat possible, entre altres coses, gràcies a l'increment, en aquests darrers anys també, d'un tretze per cent dels professionals en aquest àmbit. Per tant, la millora en l'accés és clau per poder fer un bon tractament, i s'està treballant en això.

El nostre grup hem presentat dues esmenes..., no, hem presentat esmenes, i vull sintetitzar les dos branques, no?, que han motivat aquestes esmenes. La primera, per incorporar i fer reforç del tema de la prevenció, la detecció precoç i l'atenció comunitària. Perquè l'Organització Mundial de la Salut parla que al setanta-cinc per cent de les persones els problemes de salut es manifesten abans dels vint-i-quatre anys.

Per tant, això..., sabem que la prevenció en aquesta franja d'edat, en la infància i joventut, és imprescindible i és molt important, i la detecció precoç és molt clau per poder abordar aquest malestar emocional. I, en aquest sentit, els 25 milions addicionals dedicats a aquesta franja d'edat, doncs, resulten molt rellevants. I, per altra banda, també la mirada comunitària. És un pilar molt robust, importantíssim, que ha d'anar creixent per abordar la qüestió de la soledat no desitjada; una soledat que, a més, està en totes les franges d'edat de la nostra societat actual.

I el segon aspecte de les esmenes presentades van en la línia d'impulsar una estratègia de protecció de l'adolescència amb les pantalles. Una especial atenció a poder fer espais, com àpats, descans, lectura i relacions familiars, fora de les pantalles, facilitant també a les famílies criteris clars i eines adaptades a cada franja d'edat per poder acompanyar en l'accés a les pantalles d'una forma saludable i responsable.

Tot el que fem en salut mental serà sempre poc, però fem camí al caminar i l'horitzó que se'ns obre és, si més no, esperançador.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Parlar de salut mental és parlar de drets, és parlar del dret de que qualsevol persona pugui rebre l'ajuda quan realment ho necessita, independentment d'on visqui, de quants diners tingui o quina és la seva edat. I és també parlar de quin és el model de país que volem, quin és el model de país que volem construir. No podem esperar que una persona estigui al límit per actuar. Hem de prevenir, sí; hem de detectar, també; hem d'acompanyar i, sobretot, hem d'intervenir abans.

És imprescindible el reforç del benestar emocional del conjunt de la població, i especialment de les persones que conviuen amb un trastorn al llarg de tota la seva

vida. I, des d'aquesta perspectiva, compartim una bona part dels objectius d'aquesta moció, de la moció que planteja el Grup dels Comuns, perquè Esquerra apostem per un model d'atenció plenament comunitari, basat en drets, que millori l'accessibilitat i la resolució dels serveis de salut mental, i especialment adreçat als infants i joves com a mesura de prevenció i atenció precoç.

També estem molt d'acord amb la moció en el punt que parla de garantir l'atenció pública, universal i gratuïta, i també en que reclama que la intervenció psicològica i psicoterapèutica responguin a les necessitats clíniques de cada persona i no a la saturació dels serveis. Perquè una persona que demana ajuda no pot rebre com a resposta una llista d'espera. Una família que demana ajuda per al seu fill o filla no pot sentir que arriba massa tard, perquè la salut mental, diputats i diputades, no pot dependre de la capacitat econòmica de les famílies.

Però també, com avançava, és vital posar la mirada especialment important en la infància i en l'adolescència. Els problemes de salut mental no comencen necessàriament quan la persona arriba a l'edat adulta. Moltes vegades comencen molt abans. De fet, l'OMS ens diu que el cinquanta per cent dels problemes de salut mental comencen abans dels quinze anys, i el setanta-cinc per cent abans dels divuit.

I aquí vull recordar que Esquerra Republicana ja vam portar aquesta qüestió al debat de política general i, en aquell debat, vam aprovar una proposta de resolució per una salut mental infantil i juvenil pública, preventiva i comunitària, on volem una política de salut mental que actuï no només quan el problema ja és greu, sinó que el que volem és que hi hagi una política que previngui, que detecti precoçment i, sobretot, que acompanyi, que acompanyi la persona i acompanyi les famílies. I per això vam plantejar el reforç dels CSMIJs en la nostra proposta de resolució.

I també vam defensar el que avui hem tornat a posar a l'esmena que vostès ens han acceptat –i que agraïm l'acceptació de les nostres esmenes en aquesta moció–: la necessitat de reforçar el pla de prevenció del suïcidi i actualitzar-lo i donar-li continuïtat, perquè, diputats i diputades, no ens podem permetre cap suïcidi al nostre país. I per això és important també aquesta esmena, la qual agraïm.

Per tant, avui nosaltres, des d'Esquerra Republicana, no venim a improvisar, perquè creiem que tot el que vincula la salut mental s'ha de desplegar globalment de manera efectiva mitjançant el pacte nacional de salut mental, perquè és el marc de referència per poder articular tota aquesta atenció del model integrat, públic, comunitari i de proximitat en aquesta atenció de salut mental.

Per acabar, ens agradaria dir que la salut mental ens l'hem de començar a prendre una mica més amb seriositat. Hem de posar el focus sobre la salut mental infantil i juvenil, i també ens hem de preguntar; ens hem de preguntar, com a polítics i també com a societat, què està passant. Què està passant a les nostres famílies? Què està passant a les nostres escoles? Què està passant als nostres barris? Què està passant entre els nostres joves? Quin impacte està tenint aquesta sobreexposició a les xarxes sobre els nostres infants? O quin impacte tenen, sobre les seves vides, tots aquests discursos d'odi que sentim i que consumeixen a tota hora? I això, per nosaltres, té una importància vital en l'atenció comunitària, que és tan important i que també defensa aquesta moció.

I per acabar, president, i també la moció ho diu, no ens hem d'oblidar del CSMIJ i el CSMA, i, sobretot, hem d'acompanyar en aquesta transició, perquè no pot ser que un cop que arribes a divuit anys, tota la feina que s'ha fet amb tu queda enlaire.

Moltíssimes gràcies, diputat, i ja li avancem el nostre vot a favor a la majoria dels punts.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

President, diputats, diputades, bon dia a tothom. Saben aquella sensació, aquella alegria de quan et trobes diners en una butxaca d'una jaqueta vella? Doncs jo tinc la mateixa cada vegada que es presenta una moció de salut mental. I, en aquest cas, que demanen molts dels punts que ja vam ficar nosaltres a la proposició de llei de Junts sobre salut mental, infantil i juvenil, doncs, encara més.

Hem presentat tres esmenes. Ens n'han acceptat dos; una d'elles, la de suport a la llei, que ho agraïm. Però no ens han acceptat el punt 1, que justament explica que part del col·lapse que vostès diagnostiquen, part del col·lapse és derivat de l'espòli fiscal. És que si no partim d'aquí, la base sempre anirà coixa. I ja podem dir que constaten una situació de col·lapse i manca d'inversió, que si no van a l'arrel del problema, que és el finançament, doncs no farem re.

Vostès sempre miren les coses amb ulleres espanyoles, i cal tenir una mirada més ambiciosa i de país. Per tant, ens abstindrem en aquest punt, en l'1 i en el 10. Tanmateix, votarem «no» al punt 6, perquè vostès sols volen tenir en compte entitats íntegrament públiques. I què farem llavors amb l'Hospital de Sant Pau? L'Hospital de Sant Pau és publicosocial, el model que també defensem nosaltres, eh? Volen expropiar Sant Pau? De debò?

Hi ha molts centres publicosocials que fan molt bona feina i no els podem obviar, perquè, si els obviem fins que no tinguem una xarxa cent per cent pública, com demanen vostès, llavors sí que col·lapsarem el sistema.

Perquè molt constatar el col·lapse i demanar recursos, més psicòlegs i més centres, però qui pagarà les misses? Aquesta moció té bones intencions, però explicar quant costarà això i d'on trauran els diners també és una forma de ser honest amb la salut mental d'aquest país. Per això nosaltres presentem una llei, no només una moció. La llei és més d'obligat compliment, eh?, sempre.

Junts ha presentat esmenes de millora, però la seva moció, quan viatja cap a nosaltres, passa primer per aquest triangle de les Bermudes, que és el PSC. Sempre he dit que aquesta és la bancada on venen els somnis a morir. Potser no en són conscients, senyors del PSC, però de vegades són una fossa comuna d'emocions, un cementiri d'il·lusions on tot desig es marceix, perquè vostès mai defrauden. No fan esmenes; fan rebaixes. Fins ara s'escudaven en que no tenien diners; però ara, després de dos ampliacions de crèdit i uns pressupostos aprovats, ja no tenen excusa.

Senyor Cid, una mica més d'ambició. Mira que sortiu barats quan negocieu amb el PSC. Ho haguésseu pogut aprovar igual, eh? Bé, un exemple, senyor Cid. Vostès demanen al punt 8.b «recursos especialitzats davant d'autolesions, conducta suïcida i d'altres trastorns d'elevada complexitat». Bien. I van i accepten una esmena del PSC que treu la paraula «especialitzats»? Clar que han de ser especialitzats! Són casos que poden derivar en pèrdues de vides humanes! És a dir, demanen recursos i no els importa si són adients o no? Estem parlant de suïcidis, de trastorns d'elevada complexitat.

Mirin, diputats, a Noruega, quan una cosa es fa d'una forma precipitada, barroera, que ratlla el límit de la legalitat, en diuen *å ta en spansk en*, que vol dir fer una espanyolada. D'acord? Es veu que la fama traspasa fronteres, eh?

En canvi, es veu que a Anglaterra tenen l'expressió *working like a Catalan* –treballar com un català–, o fer les coses *in the Catalan way* –a la manera catalana–, quan una cosa es fa –ho cito textualment– «amb pocs recursos, però té uns resultats de gran qualitat i eficiència».

Per tant, votarem que no en el punt 8.b, perquè la salut, la integritat física i psicològica dels nostres ciutadans... Miri, per tot això, no podem acceptar que es jugui amb la vida. No podem rebaixar que els que atenen els nostres malalts no siguin gent especialitzada.

Catalans, per sobreviure, visca Catalunya lliure!

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellera... Senyor Cid, avui ens planteja un debat, un problema real, que és el de la salut mental, la gestió de la salut mental, que afecta el conjunt de la nostra societat i que exigeix una resposta seriosa, coordinada i urgent per part de les administracions públiques.

He de dir-li que compartim bona part dels punts de la moció que avui ens presenta –no tot, no pot ser tot–, i també estic d'acord que es requereixen acords i rigor, però, clar, hem de dir les coses com són. El nostre grup parlamentari –vostè ho sap, perquè està a la Comissió de Salut i alguns dels seus diputats a la de Drets Socials– hem presentat propostes de resolució sobre salut mental infantojuvenil i sobre prevenció del suïcidi, i, per tant, és un tema que ens preocupa.

Senyories, si en alguna cosa estem tots d'acord, que ho hem dit tots, és que fa anys i panys que no parem de veure com creixen els problemes com l'ansietat, la depressió, els trastorns de conducta alimentària, les addiccions, les conductes suïcides, i, malgrat els esforços realitzats –perquè existeixen, i sobretot dels professionals de la salut, que, com sempre, estan superimplicats–, la realitat és que la resposta de l'Administració no està a l'alçada de la gravetat del problema.

És especialment preocupant la situació dels nens i dels adolescents, i les famílies han d'afrontar llargues esperes abans d'aconseguir una primera visita amb un professional de la psicologia o la psiquiatria, i si necessiten una plaça residencial o un centre de dia, aleshores és una odissea. I, davant d'aquestes situacions, moltes famílies ni saben ni poden afrontar situacions molt i molt complicades.

Penso que també cal dir que existeixen algunes qüestions a tenir en compte quan parlem de salut mental. Una, que no es pot abordar exclusivament des del sistema sanitari. Necessita de la coordinació real i efectiva amb altres departaments: Educació, Serveis Socials i Treball.

I si parlem de salut mental, que és un dels capítols més preocupants –salut mental infantojuvenil–, s'ha de continuar formant el professorat, donar eines als nens i joves perquè puguin identificar què els hi passa, demanar ajuda sense por ni vergonya davant de situacions com l'assetjament escolar, el ciberassetjament, trastorns de la conducta alimentària o autolesions.

L'altra cara de la moneda la tenim en abordar la soledat no desitjada, especialment entre la gent gran, i reforçar xarxes socials i comunitàries. I, de la mateixa manera, cal fomentar entorns laborals que protegeixin la salut mental dels treballadors.

Clar, algú es deu preguntar on vull arribar explicant tot això, perquè jo penso que és important diferenciar de manera molt clara entre, un, trastorns mentals que requereixen intervenció especialitzada, i, dos, malestars propis de la vida quotidiana, que no tinc cap dubte que són reals per a la persona i que necessiten d'atenció, però que no poden ser tractats per dispositius dissenyats per a patologies greus.

I, senyor Cid, abordar aquests problemes aplicant això que els agrada tant, que és el de la perspectiva, ara demanen aplicar la perspectiva de la salut mental a qualsevol actuació política, miri, és que no aporta cap solució.

És evident que la pobresa, la precarietat, la pèrdua d'habitatge poden tenir conseqüències sobre la salut emocional i el benestar emocional de les persones, però incorporar aquesta perspectiva –per cert, una més de les moltes que vostès i altres grups d'aquest Parlament demanen: la LGTBI i la de gènere– és caure en una manipulació i ingenuïtat política, una barreja de les dues coses, davant de problemes molt complexos.

Problemes molt complexos que requereixen rigor i mesures reals i efectives. I és que, justament, ens trobem que les polítiques d'esquerra, i encara més les socialcomunistes, només condueixen a la pobresa i al desastre, com s'ha demostrat al llarg de la història del món. (*Aplaudiments.*) I l'exemple, senyories, el tenen amb la ciutat de Barcelona i amb les polítiques equivocades de l'exalcaldessa Colau, que encara seguim patint els barcelonins.

També he de dir-li que votarem en contra d'aquesta obsessió dels grups –el seu no és l'únic– a que tot sigui públic, públic, públic i de gestió directa, quan lo públic no és garantia d'eficàcia ni d'eficiència.

I una cosa és la transparència, el control i el retiment de comptes, començant per la pròpia Administració pública, i una altra és l'obsessió per eliminar la iniciativa privada. Pensin que, sense aquest sistema mixt de col·laboració publicoprivada, ens quedaríem sense el prestigi i l'experiència reconeguda d'un orde com l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, entre molts altres, només poso aquest exemple.

I acabo, perquè a banda de la responsabilitat política que puguem tenir els grups parlamentaris en aquest tipus de mocions, també hi ha una responsabilitat del Govern, i la primera és exigir a qui gestiona, el Govern de la Generalitat, que actuï.

Aquests problemes no han aparegut d'un dia per l'altre. Les llistes d'espera, manques de professionals, les dificultats per accedir a una atenció especialitzada, evidencien mancances que s'han anat acumulant al llarg dels anys. Però què passa? Que els catalans hem patit i seguim patint uns governs de tots els colors polítics més decidits a impulsar el deliri independentista que a impulsar mesures que aportin solucions reals.

Consellers, prioritzin despeses, eliminin estructures supèrflues innecessàries i trobaran el pressupost per donar resposta a lo que els catalans necessitem.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. És el torn del Grup Parlamentari de VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Imagínense una madre que hace creer a todos que su hijo está enfermo, causándole ella misma el daño de forma deliberada, y que, acto seguido, se apresura a llevarlo al médico, al que intenta engañar para recibir atención sanitaria y mostrarse ante el mundo como una cuidadora abnegada y ejemplar.

En psiquiatria, esto se conoce como el síndrome de Münchhausen por poderes, y es una forma de maltrato grave. Bien, pues ustedes, la coalición socialista comunista, son el gobierno de Münchhausen. Provocan daños irreparables con sus leyes para aparecer, luego, dándose golpes en el pecho y abanderando soluciones para paliar las horribles consecuencias de sus propias políticas; soluciones dignas del bombero torero.

Lo hicieron abriendo nuestras fronteras a culturas que denigran a la mujer y con leyes como la del sí es sí, que solo en el 2023 rebajó la pena o excarceló a más de 1.400 violadores y agresores sexuales, mientras cada día salen con la bandera feminista y de defensa de la mujer agredida. ¡Pero si son ustedes los responsables políticos de todas y cada una de esas violaciones!

Lo hicieron con la ley de urgencia habitacional, que ataca directamente la seguridad jurídica del propietario y valida la ocupación ilegal, obligando a muchísimos arrendadores a retirar los pisos del mercado hasta reducirlo en un cuarenta por ciento, haciendo subir los precios, y ahora ondean la bandera de la crisis de la vivienda.

¡Pero si son ustedes los responsables de que Olga no tuviese donde vivir, o Mari Carmen, o Javier, o tantísimos otros, con las leyes que han dejado a muchísimos españoles en la calle, como esas veinticuatro personas que usted ha nombrado que serán desahuciadas y que han tenido pensamientos suicidas!

Y lo hacen hoy con la propuesta de salud mental, donde señalan el colapso «inadmisible», dicen, de la sanidad pública y la falta de profesionales. ¿Quién ha aprobado las leyes que regala la sanidad que pagamos todos los españoles a los que entran en nuestra casa dando una patada en la puerta, a los ilegales y a los que legalizan ustedes de forma masiva y fraudulentamente con padrones en los ayuntamientos donde gobiernan?

¿Quiénes son los responsables de que los catalanes deban competir con la inmigración por una cita con un especialista o por un turno en una cirugía en un sistema que ha explotado, porque resulta que, los últimos años, han entrado más de 1 millón de inmigrantes en Cataluña?

¿Quiénes son los responsables de la falta de médicos? Médicos a los que su Gobierno trata a patadas, especialmente su compañera de partido, la ministra. Médicos a los que ningunean y humillan de forma continuada. ¿Quiénes son los responsables de que los médicos salgan huyendo de la sanidad pública, incluso de España? ¿Quiénes son los responsables de dinamitar la sanidad pública? Los responsables son ustedes, el Gobierno de Münchhausen (*aplaudiments*) –el Gobierno de Münchhausen– de socialistas y comunistas.

Hoy se envuelven en la bandera de la salud mental como una causa propia, cuando han sido ustedes los causantes de la misma saturación inadmisibile que denuncian, de las listas de espera, de la mala gestión y de la calidad asistencial lamentable que sufren los españoles.

Una moción donde, una vez más, demonizan a los profesionales. Hablan de contenciones mecánicas y de tratamientos farmacológicos como la manera que tienen los médicos de sacarse el paciente de encima. Y verás, señor Cid, hay temas demasiado técnicos como para que usted los entienda (*aplaudiments*) y demasiado delicados como para que usted los banalice aquí.

Hablan de internalizar la gestión y laminar la colaboración público-privada. La receta comunista de siempre: el dogma pasa por encima de los resultados, aunque se lleve por delante la salud de los españoles; eso a ustedes les da igual, porque lo único importante es la bandera y hondearla con fuerza agitando a las masas para desestabilizar lo poco que deja en pie el paso de su Gobierno corrupto y podrido.

Más miseria, más pobreza, unas infraestructuras dignas de Burundi y unos servicios públicos desmantelados que han reventado la educación, los derechos sociales y la sanidad, dejándonos a todos los españoles sin el escudo social y sin la sanidad que llevamos décadas pagando. Así que, claramente, la solución pasa por acabar con todas esas leyes y todos esos proyectos y todas esas iniciativas que este Gobierno ha llevado a cabo en materia sanitaria, desde la ley de universalidad sanitaria hasta el estatuto marco, pasando por la ordenación sanitaria, etcétera, etcétera, etcétera. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Y termino, señor presidente. La solución acaba..., pasa, sin lugar a dudas, por acabar con el Gobierno de Münchhausen, con todos ustedes, que son pirómanos vestidos de bomberos. Si queremos sobrevivir, hay que acabar con Sánchez y con todos sus socios, pero ya.

Gracias.

El vicepresidente segon

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresident. Bon dia de nou a totes i a tots.

Bé, anava a fer la broma fàcil entre Münchhausen i Mauthausen i què prefereix cadascú, però me la guardaré perquè crec que no..., que no és el lloc.

Dit això, agrair primer de tot als Comuns que presentin aquesta moció, ens sembla que és un tema rellevant i que qualsevol ocasió i qualsevol plantejament..., tingui

el recorregut de fons que acabi tenint i vagi fins on vagi, però és important situar-lo damunt la taula. A nosaltres ens sembla que la qüestió de la salut mental és una qüestió central i que cal abordar-la dins de les mancances i la precarietat i l'àmbit sanitari, especialment focalitzat no només en qüestions estructurals, sinó també en qüestions..., i sobretot, focalitzat en l'àmbit d'urgències, que també és un tema que abordeu a la vostra moció; sobretot, perquè a nosaltres ens sembla que hi ha cinc elements que caracteritzen ara mateix la situació de les urgències en l'àmbit de la salut mental en el nostre sistema públic ara mateix.

Primer de tot, el col·lapse en les urgències psiquiàtriques. Segon, l'increment de les llistes d'espera; crec que això ho compartim totes i tots. Tercer, que hi ha una saturació especial en l'àmbit infantil i juvenil, que és especialment greu en el context actual. Quart, que hi ha un dèficit de personal i una sobrecàrrega absoluta, i cinquè, que per a nosaltres és la conseqüència, que tot això deriva en una vulneració dels drets bàsics de la població i especialment de les persones que necessiten aquesta atenció, no només d'aquesta, sinó també de tots els entorns familiars i tot el propi personal sanitari.

Aquí, diguéssim, a la proposta que feu, s'entreveuen una mica els elements cap a on voleu anar, que a nosaltres ens sembla que és una característica central que hauria de tenir no només el model de l'àmbit psiquiàtric, sinó del conjunt del sistema públic català. I aquí hi ha un debat latent i un debat de fons, que nosaltres vam intentar portar al debat de política general la setmana passada, que és si apostem per un sistema de titularitat cent per cent pública, de gestió cent per cent pública i de provisió cent per cent pública, o seguim en aquesta amalgama que genera més problemes que solucions, perquè genera una complexitat espectacular, una divisió d'actors espectacular, una falta de responsabilitats clares espectacular i, sobretot, que manté un paper rellevant dels actors privats, amb ànim de lucre o sense, amb el que suposa això en l'àmbit de canviar millores socials, de canviar millores en l'àmbit de personal, de canviar millores en l'atenció, per beneficis i lucre privat, que nosaltres pensem que és el principal enemic del sistema sanitari ara mateix, tota la part privada que segueix sent-hi.

Però abans hi havia alguns diputats i diputades que deien: «I com es paga tot això? Com ho fem des de l'àmbit públic?» Però si ja ho hem pagat! Però si portem dècades i dècades i dècades pagant-ho! Però si estem pagant per externalitzar proves! Però si estem pagant amb recursos públics quiròfans que després s'utilitzen per la porta del darrere en operacions privades! Ja ho hem pagat tot això, és nostre. No és meu, no és seu, no és de la consellera; és de tots els catalans i catalanes. Portem dècades i dècades i dècades sufragant amb diners públics el lucre i l'actuació privada dins l'àmbit sanitari. Per tant, a nosaltres em sembla que aquesta és una característica no només de l'àmbit de la psiquiatria, sinó del conjunt del sistema sanitari públic. I és una reflexió que hem de fer ja, perquè, a més a més, des d'Europa ens pressionen. Hi ha hagut canvis normatius i ara hi haurà dues maneres de gestionar la contractació de serveis públics: o amb gestió directa o amb concursos. Per tant, o agafem tota la provisió pública i gestionem directament tots aquests serveis públics, o ens trobarem amb Florentino, el gran enemic, el que està a la bancada de la dreta, el gran enemic dels serveis públics, gestionant gran part dels serveis públics del nostre país. Aquesta és la tessitura i aquí és on ens hem de trobar.

En definitiva, nosaltres donarem suport a la totalitat d'aquesta moció. Sí que penso que també..., als companys dels Comuns, fer-los una reflexió: penso que hem de tensar més, que hem de tensar el Govern i que se l'ha de fer moure i que hem de tensar el conjunt del Parlament. Hi han plans, increments, prioritzacions...; això és difícil. I, per tant, s'ha d'anar a tensar, s'ha d'anar a posar damunt la taula i aprofitar que es presentarà aquesta ILP en defensa de la sanitat pública d'aquí a unes setmanes per blindar-la, per anar molt més enllà d'aquesta prioritzzació de plans, i per dir al Govern: «O cent per cent públic, o seguim amb un model que és el que

precisament està destrossant la sanitat pública i el que precisament està provocant aquest col·lapse en les urgències; també en les psiquiàtriques.»

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Ara també, per defensar la seva posició en nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Quan et trenques una cama, vas a urgències i t'enguixen; si tens una apendicitis, entres a quiròfan i t'operen; però quan la trencadissa és interna, emocional, ningú t'atén amb la celeritat que pertocaria. Llistes d'espera més llargues que un dia sense pa i visites de mitja hora que no permeten aprofundir en la inquietud ni encertar teràpies o tractaments. La salut mental té moltes branques i afectacions diverses, no és realista parlar només de depressions o d'episodis d'angoixa i malestar. Hem d'incloure-hi les addiccions, l'assetjament escolar, les autolesions, els intents de suïcidi, els trastorns alimentaris, el dol prematur en l'acompanyament d'un malalt oncològic, les dificultats d'aprenentatge, la pèrdua insofrible d'un amic o familiar.

L'any passat 556 catalans van decidir que no volien viure i van materialitzar tràgicament aquesta voluntat. El telèfon 061 va atendre gairebé dinou mil consultes per risc de suïcidi, cinquanta-dues cada dia. Per més impopular que sigui, cal parlar-ne i treballar per revertir-ho, perquè les xifres són desoladores.

La psicologia no és cap misteri, té protocols com la traumatologia. Les guies clíniques internacionals de referència són clares: una depressió es tracta amb entre vuit i setze sessions, un trastorn d'ansietat necessita entre dotze i quinze sessions setmanals d'una hora, un trastorn de pànic s'hauria de resoldre amb sessions setmanals durant quatre mesos. Aquest és el tractament estàndard oficial, que evidentment cal personalitzar en cada pacient. Però el sistema públic català ho incompleix, tot això. Un menor atès en un centre de salut mental infantil i juvenil rep vuit visites anuals, una cada mes i mig, de mitja hora, i qui l'escolta i guia no sempre és un psicòleg o psiquiatre. Si fem números, veiem que el que s'hauria de guarir en quatre mesos, a Catalunya s'allarga entre un i dos anys, amb sessions molt més espaciades i, per tant, inefficients. Els professionals de trenta-un dels cinquanta-cinc centres de salut mental infantil i juvenil del país han signat un manifest advertint dels incompliments i debilitats de la xarxa pública.

El Govern ha anunciat rebaixes en l'objectiu d'espera de la primera visita, que teòricament ha passat dels noranta als quaranta-cinc dies, però no s'han incrementat suficientment les plantilles per fer-ho viable. Per tant, els professionals visiten més pacients, més de pressa i amb pitjors condicions. I davant la manca de temps per dedicar als malalts de salut mental, què fa el sistema? Recepta. Les receptes d'antidepressius a menors de quinze anys s'han triplicat els darrers trenta-sis mesos. Tractaments agressius amb efectes secundaris que sovint generen dependència. La pastilla no és el tractament que marquen les guies per defecte, és el que queda quan no hi ha ningú per fer el tractament oficial de forma correcta.

Qui té recursos econòmics pot esquivar les mancances del sistema públic. Als centres privats de psicologia la primera visita es concerta per, com a màxim, setanta-dues hores després de sol·licitar-la; la teràpia és setmanal, sessions complertes d'una hora. El tractament sencer de vuit a setze sessions té un cost d'entre 500 i 1.000 euros. Moltes famílies es veuen forçades a anar-hi i a pagar. Paguen dues vegades: impostos pel servei que no reben, i visa pel servei privat que acaben contractant.

El pressupost de salut mental ha crescut un trenta per cent en els darrers comptes, però les visites continuen sent intermitents i amb intervals mínims de mes i mig perquè falten professionals. La sanitat pública catalana té entre onze i quinze psicòlegs clínics per cada cent mil habitants; on Suècia en té cinquanta-vuit, o Dinamarca cinquanta-quatre, nosaltres en tenim entre onze i quinze. Un dèficit que

s'agreuja perquè molts professionals catalans no tenen el PIR. La darrera convocatòria d'aquesta formació especialitzada sota control de l'Estat espanyol va ofertar 280 places per a més de quatre mil aspirants, cada any amb prou feines poden accedir-hi cinquanta psicòlegs catalans. A aquest ritme és impossible atrapar Europa.

Un altre factor és la remuneració per hora de consulta, molt més baixa al sector públic que al privat. I, finalment, la tensió del propi sistema. Uns serveis dimensionats per donar cobertura a sis milions d'habitants no poden absorbir els fluxos migratoris sense acabar perjudicant la qualitat i la periodicitat assistencial.

Votarem a favor de les mesures que acostin el tractament al pacient i en contra del punt 6, perquè canviar el rètol de la porta no genera hores de psicòleg. El problema no és qui gestiona el centre, sinó l'augment no planificat d'usuaris i la manca de professionals.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor David Cid Colomer. Té dos minuts.

David Cid Colomer

En primer lloc, donar les gràcies als tres grups parlamentaris que han presentat esmenes, PSC, Esquerra i Junts; n'hem acceptat de tots els grups parlamentaris; no hem acceptat aquelles que pensàvem que o no tenien a veure amb la moció o, en definitiva, el que feien era rebaixar els objectius de la moció.

Mirin, nosaltres sí que creiem que cal obrir un debat sobre el model, perquè el problema també és que hi aboquem més recursos. Jo crec que –ho explicava la diputada del PSC, la senyora Jaurrieta– hi hem posat més recursos. El problema, també, és que és tal galimaties, en aquest cas, qui gestiona cada un dels centres de salut mental d'infants i joves..., i, a més a més, també diguem-nos-ho, és a dir, no surt a compte. Perquè segurament per a la sanitat concertada surt molt més a compte prestar determinats serveis, com poden ser intervencions quirúrgiques, que no fer una atenció continuada, molt difícil i molt complexa, a persones que tenen problemes evidents de salut mental. Per això nosaltres qüestionem el model i crec que..., bé, als fets..., o a *los hechos me remito*, no?

La segona cosa que també volia dir. «Miri» –deia Junts–, «avui hi estic d'acord.» Deia que, a vegades, al Partit Socialista o a la bancada és on moren les esperances o el cementiri de les esperances. Clar, però estaria bé no ser la fossa oceànica dels drets, que és lo que Junts fa a Catalunya moltes vegades. I no vull explicar el que ha passat aquesta setmana al Congrés; no ens tornarem a enganxar en lo mateix. Perquè, mirin, a mi em sorprèn, eh?, perquè un intent de fer una moció sobre salut mental, que crec que és un problema gravíssim..., bé, ja no ve d'aquí, podem acabar sempre en el pim, pam, pum. Sí que a la senyora Esteller li agraeixo el to, però també l'hi vull explicar: podem jugar a la caricatura, eh? Perdó, m'he confós; perdó, Pajares –m'he confós. Però podem quedar amb la caricatura, deia, no? Però, en tot cas..., o sigui, quan nosaltres plantegem un abordatge transversal de salut mental..., miri, li he posat l'exemple abans. És a dir, una família que pot ser desnonada, ja no entro de qui és culpa o no és culpa, però si sabem que aquestes persones, en una situació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que podem concloure tots que és dramàtica –poden tindre pensaments suïcides–, potser també està bé que l'abordatge no sigui només des d'un abordatge. I això és el que volem fer.

I finalment, senyora García Fuster, vostè mai, mai, mai, mai decep, no? Parlava de que tenim una sanitat pública com la de Burundi. Miri, no ho sé, allà tenen una esperança de vida vint anys menor que la nostra, potser per això volen viure, en aquest cas, a Catalunya i a Espanya. Però, mirin, hi ha una diferència fonamental amb vostès...

El vicepresident segon

Diputat.

David Cid Colomer

...i vaig acabant. On vostès veuen una àvia com la Maricarmen, que és una *jeta*, on vostès veuen una persona de baixa laboral, que pensen que és una *jeta*, on vostès veuen un immigrant que ve a aprofitar-se aquí, nosaltres –i sí, i això serà sempre així, i aquesta és la diferència fonamental amb vostès– veiem una persona: una àvia és una persona, una persona malalta és una persona, i una persona que ve a viure, a treballar a Catalunya i a intentar que això sigui el seu país és una persona. I això és la diferència, fonamentalment, entre vostès i nosaltres. Nosaltres no generem discursos d'odi. Creiem que la gent, vingui d'on vingui, visqui on visqui...

El vicepresident segon

Diputat, ha d'anar acabant, eh?

David Cid Colomer

...és una persona, no com vostès, que creuen que, bàsicament, és pràcticament un animal.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els hi faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substantiat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern

302-00299/15

I, precisament, anem al punt 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, per exposar-la durant cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidente. El triunfalismo del Govern se estrella contra la realidad que sufren los catalanes. Ustedes no gobiernan; solo presentan anuncios y eslóganes. En puesta en escena la verdad es que no les gana nadie. Tenemos un presidente hasta que inaugura eclipse. Para eso son ustedes buenísimos, y mi enhorabuena por la parte que les toca. Pero, claro, mientras Illa mira al cielo, los catalanes pisan la tierra: listas de espera eternas, vivienda inalcanzable, descontrol migratorio, servicios públicos saturados, más impuestos y una educación sin datos para compararnos y con Cataluña llena de barracones.

Esta moción es una enmienda a la totalidad al Govern y una política de alternativa al Govern, como presentamos en el debate de política general. Seguridad: más policías y leyes más duras. No sobran policías, sobran delincuentes. Impuestos que no ahoguen a las familias. Autonomía energética: renovables sí y nucleares también. Educación: autoridad del profesor, mérito y esfuerzo del alumno y, barracones, fuera. Sanidad sin esperas eternas. Y, por supuesto, más vivienda. Y aquí quiero detenerme, y por ello hemos presentado dos puntos en la moción sobre vivienda.

El PSOE lleva ocho años gobernando España –ocho–, y ahora tienen el santo cajo de presentarse como la solución de la vivienda. ¡Pero si ustedes son el problema! Es que acabamos de descubrir un mineral más duro que el diamante, y es el rostro de los socialistas. Y después nos dirán que el PSC (*aplaudiments*) no tiene nada que ver con el PSOE, que son distintos. ¿Pero no tienen ministros? ¿Illa no fue ministro de Sánchez? Son lo mismo. Comparten gobierno, políticas y responsabilidad; eso sí, siempre buscando culpables: multipropietarios, poderosos, especuladores, fondos

buitres. Si aquí hay buitres, son ustedes. Utilizan el problema, el drama y la tragedia de los españoles para sacar rédito electoral después de estar ocho años sin hacer ni el huevo. Dicen que van contra quienes tienen muchas propiedades. ¿También contra Miquel Iceta? Claro, veintisiete inmuebles, el presidente del PSC. ¿Cómo le llamamos? ¿Gran tenedor? ¿Multipropietario? ¿Buitre? Ah, no, que ser socialista es tener muy poco y estar dispuesto a dar mucho. (*Aplaudiments.*) Y la ministra de Vivienda, siete propiedades. Isabel Rodríguez, en rueda de prensa, no sabe ni explicar los decretos que presenta; pero de propiedades sabe, ¿eh?, vamos si sabe. El patrimonio ajeno es especulación. ¿Y el suyo qué es? ¿Prosperidad compartida?

Ustedes llevan ocho años gobernando España y dos, Cataluña. Hemos visto cómo se bate el récord de la factura de la luz, de la cesta de la compra. La vivienda es inasumible. Con el PP, por cierto, era la decimoquinta preocupación de los españoles; con ustedes es la primera. Y dicen que la culpa es del PP. Pero, ¿cómo tienen la cara tan dura? Pero espera, que ahora también salen los sindicatos. ¿Contra el Gobierno? No, no, no, no: contra la oposición. Esto es inaudito. Es que es tremendo. Ocho años regando, Pedro y Yolanda, a los sindicatos con 32 millones de euros al año, que, si cogemos el equivalente en gambas, serían aproximadamente unas mil seiscientas toneladas. (*Aplaudiments.*) Y ahí están, desempolvando las pancartas y poniéndoles pilas a los megáfonos, que desde Rajoy estaban metidos en cajas. ¿Se creen que la gente es idiota?, ¿que pueden reírse en su cara y después pedirles el voto?

Su política de vivienda se resume fácilmente: exigen al propietario que asuma lo que ustedes no resuelven y que soporte el riesgo de no cobrar. ¿Qué hace? Pues es muy sencillo: retira el piso. Quedan menos viviendas, y los propietarios piden más garantías a las que todavía quedan. ¿Quién se queda fuera? Pues el joven con su primer empleo, la pareja con un hijo que no llega a final de mes. Por perseguir al que alquila su piso dejan sin alquiler al que lo necesita. Es economía básica. Lo debería entender hasta un socialista. Ese es su escudo social: pura propaganda; se deshace en cuanto aplican sus políticas. Y ahora convierten dos decretos rechazados por el Congreso en propaganda electoral. Si el Parlamento dice que no, pues no pasa nada, buscan cómo darles la vuelta. Al aprendiz de tirano Pedro Sánchez le molesta la justicia y le sobra el Parlamento, y lo denunciarnos aquí porque Cataluña es España, y los catalanes también pagan las políticas y las decisiones de Pedro Sánchez, e Illa las replica aquí. Y, frente a eso, defendemos más vivienda, seguridad jurídica y respeto a la propiedad.

Y acabo, vicepresidente. Los españoles vamos a votar; vamos a llenar las urnas para acabar con esta vergüenza, con el asalto a las instituciones y con un gobierno que lo pisotea todo por la supervivencia de una sola persona. Pero, cuidado, no demos nada por hecho. Temen perder el poder y son capaces de todo. Lo estamos viendo con las cloacas del PSOE. Contactaron hasta con el narcotráfico para eliminar a una jueza. Eso es gravísimo. (*Aplaudiments.*) Son una mafia y hay que echarles. Que el 29 de noviembre...

El vicepresident segon

Diputat...

Hugo Manchón García

...no se quede nadie en casa. Nos vemos en las urnas.

El vicepresident segon

...se li ha acabat el temps. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Molt bé; gràcies, vicepresident. Bien, los resultados del Gobierno socialista de Illa dejan un retrato de Cataluña desolador, trágico y alarmante, y de eso es de lo

que tenemos que hablar hoy. Cataluña sufre hoy el colapso de los servicios básicos... (*Veus de fons.*) Perdoni? Gràcies, Anna. Fas de presidenta, no?, ara.

El vicepresident segon

Endavant, diputat. Endavant, endavant.

Joan Garriga Domènech

Gràcies. Cataluña sufre el colapso de los servicios públicos básicos. No de la ampliación del aeropuerto, que es algo accesorio y necesario; no, no, de lo básico –de lo básico. Lo vemos en una sanidad con listas de espera saturadas. El otro día llamó preocupado una enfermera al grupo parlamentario, que, como saben, nos llama mucho. Y nos llamó y dice: «Es que en Torrasa hay ciento catorce nacionalidades. No necesitamos más doctores, necesitamos traductores.» Eso es lo que nos dijo la enfermera de Torrasa (*aplaudiments*), y ese es el drama que estamos viviendo en nuestra sanidad.

Lo vemos en un sistema educativo totalmente degradado. Evidentemente, PISA es un fracaso. Sus trampas, pues, muy tramposas, y también un fracaso. Pero es que lo vemos en muchas aulas, que hay padres que nos dicen: «Es que, de veinte alumnos, dieciocho son extranjeros, y no saben ni el idioma.» ¡Cómo no va a haber malos resultados en la educación en Cataluña! (*Applaudiments.*)

Y lo vemos en la asfixia fiscal, implacable sobre las familias, los autónomos, las pymes, aquel que levanta la persiana y levanta la cabeza algo, castigados a impuestos abusivos, saturantes, que no te dejan crecer. ¿Para qué? Para destinarlos en macroestructuras y al que acaba de llegar. Es que Ceuta no se paga gratis, es que hay que poner asentamientos, duchas, cosas con los... Nos va a costar dinero. Y de eso los catalanes estamos hartos.

Y, por supuesto, la falta de vivienda social. Porque, claro, hablamos de Maricarmen, que en paz descanse, pero es que aquí, donde gobiernan los Comuns y los socialistas y Esquerra, tenemos seis mil Maricármenes al año –seis mil Maricármenes al año, seis mil. Y luego, de la oferta de alquiler, por ejemplo, desde que ustedes gobiernan y los Comuns, los jetas que condicionan las leyes en el alquiler de la vivienda, se ha perdido un ochenta por ciento de la oferta de alquiler en Cataluña, ¡un ochenta por ciento!, un auténtico drama. Han expulsado a la gente humilde del mercado del alquiler y ya no pueden ni alquilar una casa. Eso sí, vas a la lista oficial de vivienda social y has de coger una lupa para encontrar un Oriol, una Maria Lluïsa o un Paco, porque está lleno de Mohas. (*Applaudiments.*)

Y, mientras, los socialistas esperan con los brazos abiertos, como si no hubiese mañana, a que vengan invasores de Ceuta. Ese es su objetivo, que vengan más invasores. Y luego vendrán con que no hay inseguridad. ¿Y por qué el cincuenta y cuatro por ciento de los presos en Cataluña son extranjeros? ¿Me lo pueden explicar? Si no se portan bien, *bitllet de tornada*, billete de vuelta. (*Applaudiments.*) Estamos hartos de la inseguridad en nuestros barrios. A los nuestros nos los tragamos; los extranjeros, que se vuelvan a su casa.

Y ahora veo al alcalde de Salt, el exalcalde, que está muy distraído. La inmigración masiva también afecta la identidad, y ustedes también la abrazan y la *niegan*, esa pérdida de identidad. Pero usted ¿de qué ha sido alcalde? ¿De Salt o de Beverly Hills? Porque ya no es una población de El Gironès; es una población de Marrakech, eso es lo que es Salt, por su culpa (*aplaudiments*), por sus políticas, por sus fronteras abiertas. Y no se ría, porque es muy triste. Pasee por la ciudad de la que usted ha sido alcalde y verá esa realidad. O en Manresa. El otro día fuimos con el equipo de VOX Cataluña con nuestra gente de Manresa. Nos costó muchísimo encontrar un bar con *pa amb tomàquet*. Estaba lleno de kebabs y de comercios extranjeros. Es un auténtico drama. Y hablo del centro. (*Remor de veus.*)

I ara anem a l'arrel del problema –ara anem a l'arrel del problema– que representa... ¡Los callos y te callas! Anem a l'arrel del problema que representa avui Salvador Illa. És el Govern de la combinació de la pitjor herència del separatisme i la continuïtat de les polítiques de Pedro Sánchez. D'una banda, manté aquesta macroestructura que ens costa conservar als catalans, pagant impostos, amb la imposició lingüística i l'acció exterior i tot el model fiscal. Y, por otro lado, el PSC no puede presentarse como algo ajeno al PSOE: son lo mismo, votan lo mismo, comparten proyecto político y actúan como un solo partido. No pueden engañar a nadie: son el mismo partido, son la misma mafia. (*Aplaudiments.*)

Y, en concordancia con la moción, también les recordaré que estos dos años se resumen en tres ejes. Propaganda, ¿eh? –propaganda–, que saben hacerla muy bien. «El Govern de tothom». No, no es el Govern; es el *desgovern*, porque tenemos un lío de narices en todos los sectores. Y, por supuesto, no es de *tothom*. Celebran el Once de Septiembre, pero no celebran el Doce de Octubre. Y, por supuesto, discriminan a 250.000 catalanes que representa nuestra formación política. Eso no es de *tothom* (*aplaudiments*); eso es de sectarismo. Y, por supuesto, ocupación institucional lo hacen muy bien; ocupan muy bien los cargos y se los reparten muy bien con sus amigos de Esquerra Republicana. Pero hay un empeoramiento sistemático de los servicios públicos de manera generalizada, con huelgas de médicos, de bomberos y de maestros.

Catalunya necessita una alternativa, un canvi radical de polítiques. Catalunya necessita control migratori, control de la immigració i reimmigració urgent. I Catalunya necessita eleccions. I Catalunya serà la tomba del socialisme de Sánchez i d'Illa.

El vicepresident segon

Ara, per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el senyor Josep Rius i Alcaraz. També per cinc minuts.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, vicepresident. Consellera, diputats, diputades... Estava mirant d'esbrinar quina era l'esmena que havia presentat VOX, perquè amb el discurs no m'ha quedat clar. Al final, una miqueta, el compendí podria ser que si el diputat Manchón havia dit: «Cataluña es España», doncs escolti, per al diputat de VOX que ha sortit és: «Cataluña no es». Jo crec que ens quedem aquí: Ah, no, «ya no es España», no; «Cataluña ya no es, es solo España.» Però, bé, en fi, anem a la moció subsegüent.

Avui el PP ens presenta una moció sobre els resultats de l'acció de govern. I ja els hi avanço que nosaltres votarem en contra de tots els punts que han presentat. I no perquè a Catalunya no hi hagi problemes, que n'hi ha, i que n'hi ha molts, de fet; no, tampoc, perquè alguns dels que vostès assenyalen són reals, perquè ho són, sinó perquè vostès no tenen cap credibilitat política per presentar-los.

Per començar, han presentat una moció llençol, una mena de macedònia política on han barrejat tot de temes. I és que ho fan, a més, després d'un debat de política general on aquest Parlament va dedicar, doncs, uns bons dies precisament a debatre sobre l'estat de la nació i sobre l'acció de govern. Per tant, una miqueta, què és el que pretenen que fem avui? Un altre minidebat de política general? Perquè no m'ha quedat gaire clar. I, sobretot, els hi dic amb quina autoritat ho fan, perquè, precisament en aquest debat de política general, vostès, senyors del Partit Popular, van votar més del seixanta per cent a favor de les propostes que va fer el Partit Socialista, que és el partit que sustenta el Govern. Llavors, votar a favor de totes les propostes que fa el Partit Socialista i després presentar-se com a opositors és una contradicció gran, és una contradicció molt gran.

Però encara hi ha una qüestió més important. Vostès parlen dels problemes de Catalunya com si aquests problemes no anessin amb vostès, com si vostès no tinguessin cap responsabilitat sobre aquests problemes. I, de fet, la realitat és que, en molt bona mesura, tant el Partit Popular com el Partit Socialista Obrer Espanyol,

són corresponsables de la majoria de problemes que patim tots els catalans, votin la formació política que votin. O és el dèficit fiscal, o és el dèficit d'inversions, o és el dèficit d'infraestructures, és l'incompliment sistemàtic dels pressupostos o de les promeses d'inversions que es fan en aquest país. Miri, jo li donaré una dada que li vaig llegir a en Salvador Vergés i que em va agradar molt: entre el 2009 i el 2023, el dèficit històric d'inversions a Catalunya està xifrat en 42.500 milions d'euros. D'aquests anys, del 2009 al 2023, en un cinquanta-u per cent van manar els socialistes i en un quaranta-nou per cent ho van fer vostès, els senyors del Partit Popular. Per tant, el PP i el PSOE sou o no sou la mateixa cosa des d'una perspectiva dels catalans? Ho sou, sense cap mena de dubte, perquè mani qui mani a Madrid, incompliu amb tots els catalans.

A la moció parreu molt de gestionar millor, però quan aquí demanem eines, demanem competències per gestionar millor, vostès s'hi oposen. Mirin què han fet amb la gestió de la immigració, per exemple. Què han fet quan nosaltres hem demanat la delegació de les competències? Vostès s'hi han oposat. Mirin què fan vostès amb la llengua, precisament, també. Vostès parlen molt de llibertat lingüística, s'omplen la boca de llibertat lingüística, però les seves propostes van sempre en la mateixa direcció: debilitar, menystenir, minoritzar el català, eliminar requisits lingüístics, qüestionar el català com a llengua vehicular de l'educació i, clar, per descomptat, impedir que el català pugui esdevenir una llengua oficial de la Unió Europea, perquè això seria un pecat capital. Saben què passa? Que el problema del Partit Popular no és què pensen del Govern de Catalunya. El problema del Partit Popular és què pensen de Catalunya. I aquest és el seu problema de base. I, per tant, defensant el català –ho saben– ens hi trobaran de cara.

I quan rasquem una mica aquesta pintura rònega d'aquest text, el que hi trobem, de fet, és un projecte de recentralització, d'espanyolització, el tot per a Madrid, el res per a Catalunya. Això és el que hi trobem. Vostès demanen abandonar un projecte d'hisenda pròpia, preservar les funcions de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil, aturar l'expansió de les delegacions del Govern a l'exterior. Vostès no volen que Catalunya gestioni millor les seves competències, vostès voldrien que Catalunya en tingués menys, de competències. Això és el que volen. I nosaltres, tot el contrari. De fet, nosaltres les volem tenir totes. Volem tenir un estat propi per poder gestionar molt millor i donar un millor servei a tots els catalans.

Per tant, el problema és voler una Catalunya amb menys autogovern, menys capacitat de decidir i, sobretot, supeditada a Madrid. Per això, senyor Manchón i senyors del Partit Popular, no acceptarem cap lliçó de vostè sobre com s'han de resoldre els problemes de Catalunya. Perquè Catalunya, efectivament, té problemes i s'han d'afrontar, però els catalans no necessitem que el Partit Popular vingui a explicar-nos els problemes que té Catalunya, després de dos dècades sent corresponsables del gran gruix dels problemes que tenim.

Per tant, votarem en contra de tots els punts d'aquesta moció –acabo, president–, perquè vostès volen una Catalunya més petita i nosaltres la volem tot el contrari, volem una Catalunya lliure.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Be; bon dia, president. Diputats i diputades, des d'Esquerra Republicana no contribuïrem a espanyolitzar aquest Parlament. No contribuïrem a espanyolitzar el Parlament de Catalunya amb mocions d'aquest tipus.

Ens presenten un programa electoral, que evidentment rebutgem gairebé del tot. Rebutgem la seva política fiscal per premiar les rendes altes, rebutgem les seves

polítiques de seguretat repressives i temeràries, rebutgem les seves polítiques salvatges amb relació a l'habitatge, o la seva política per arraconar la nostra llengua. Aquestes polítiques les trobem molt irresponsables i vostès les defensen, i especialment són greus quan afecten els serveis públics i les condicions de vida de la ciutadania. De fet, a la meitat o més d'aquesta moció, del text que vostès plantegen, parlen de competències que no són ni d'aquest Parlament. Parlen del Parlament de Catalunya. El diputat Rius parlava de «moció llençol». Parlen d'inseguretat, parlen d'asfíxia, parlen de propaganda, de delinqüència, de perill amb la immigració. Nosaltres hi estem molt lluny. També parlen del sistema de salut, d'habitatge, del món rural. Aquí potser podríem arribar a conversar sobre algun dels punts que vostès porten. Però vostès el que volen és ensorrar la llengua catalana. Parlen del separatisme com un perill. Parlen de jutges perseguits. Per favor, eh? De jutges perseguits! La seva visió és molt allunyada del que ens sembla a nosaltres la realitat. Ara tindran l'oportunitat –ho ha dit vostè, diputat– d'explicar això a la ciutadania, perquè hi ha eleccions el 29 de novembre.

Nosaltres reconeixem la mala acció del Govern, però per raons molt diferents del que vostès diuen –diria que per raons antagòniques– i, en alguns casos, denunciem que hi falta ambició, ambició nacional i ambició social. Encetem en poques setmanes un cicle electoral, primer a les Corts Generals, després municipals, i des d'Esquerra Republicana defensarem sempre el país, defensarem sempre Catalunya. Esquerra Republicana som la garantia d'una doble cosa. Ho farem tot per evitar l'arribada de l'extrema dreta al poder i, alhora, utilitzem i utilitzarem cada vot per aconseguir els millors resultats per a Catalunya i la seva gent.

Vostès volen diluir el país, volen que Catalunya sigui petita, que Catalunya sigui sucursalista. Nosaltres volem fer una Catalunya més forta. I per fer aquesta fortalesa treballarem per tenir el camí per a la plena llibertat. I a vegades –ja acabo–, vostès van de bracet, o alguns dels seus dirigents van de bracet del populisme, del feixisme, de l'extrema dreta, amb un discurs d'odi, amb un discurs masclista, xenòfob, racista, que aprofiten amb una sensació de crisi permanent per imposar una visió de la societat que nosaltres creiem que cau molt lluny. Una visió retrògrada, violenta, antidemocràtica.

Com dèiem al principi, no contribuïrem a espanyolitzar el Parlament de Catalunya i, per tant, votarem que no a la totalitat d'aquesta moció.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. Avui tornem a veure –jo crec que tot el matí, gairebé a tot el Ple– dos models de govern clarament diferents. Un el de la dreta, en aquest cas el del Partit Popular, que s'excusa en allò que són problemes reals de la gent per justificar les seves polítiques: menys regulació, menys impostos sobre el patrimoni, menys protecció social i menys capacitat d'inversió pública. Però, malgrat el discurs demagog del diputat Manchón en la presentació de la seva moció, el que queda, el que traspua, és realment això. I hi ha un altre model, que és el que defensem els Comuns, que entenc que davant de les desigualtats de la nostra societat, davant de l'emergència habitacional que vivim, i davant de la precarització evident de la vida, els governs el que han de fer és actuar, no per protegir els privilegis dels qui ja tenen el poder, que com dic, és el que traspua de la moció, sinó precisament pel contrari, per garantir drets a la majoria.

I aquí cal dir una cosa clara: al Congrés estem veient com Junts, PP i VOX, la bancada de la dreta, coincideixen massa sovint quan es tracta de frenar avenços socials. Han coincidit en matèria d'habitatge, tombant mesures per protegir llogaters i limitar l'especulació, i han coincidit també en drets laborals quan es tracta de posar

límits al poder empresarial, reduir la jornada o protegir l'ocupació. I com diu el meu company David Cid, aquest és el tripartit de la patronal immobiliària. I jo hi afegixo: també, massa sovint, aquest és el bloc que es posa de perfil quan es tracta d'ampliar drets de la gent treballadora.

I la diferència es veu, com deia, molt clarament en habitatge. El PP diu que cal protegir les famílies i els petits propietaris, però quan arriba el moment de concretar, el que proposa és precisament retirar les mesures que limiten els abusos del mercat i presentar qualsevol regulació –qualsevol– com una persecució als propietaris. Per cert, vostè preguntava com li diem al senyor Iceta. Doncs miri, «gran tenidor», efectivament. És un gran tenidor, no una gran forquilla, com el seu xat GPT els tradueix malament quan fan les campanyes. Miri, nosaltres els hi diem una cosa molt senzilla: protegir petits propietaris i protegir llogaters no és incompatible. El que és incompatible és defensar el dret a l'habitatge i alhora deixar un mercat al seu aire, sense límits. Es el mercado, amigo.

Els decrets d'habitatge aprovats pel Consell de Ministres el passat 6 d'octubre mostren una orientació diferent: protecció davant determinats desnonaments de persones vulnerables sense alternativa, regulació del lloguer de temporada i per habitacions, pròrrogues extraordinàries de contractes i restriccions a determinades compres especulatives de grans fons fins al 2030. És a dir, eines per donar estabilitat als llogaters, per limitar l'especulació i per ampliar l'habitatge assequible. Mentre el PP reclama retirar tots els obstacles del mercat, nosaltres el que defensem és precisament posar límits a aquests abusos del mercat. I aquí cal dir-ho clar, una família que no arriba a final de mes no necessita cap discurs sobre la llibertat i menys encara la llibertat de mercat. Necessita poder pagar el lloguer, necessita conservar casa seva i necessita tenir una administració i uns polítics que no mirin cap a una altra banda.

El PP ens segueix parlant sobre serveis públics: reclama més sanitat, més recursos, més seguretat, més inversions, però alhora, en la mateixa frase pràcticament, proposa suprimir successions i donacions i eliminar els impostos propis de la Generalitat. I una pregunta és evident, senyor Manchón. Vostè no sé si mai ha hagut de gestionar un pressupost, però vostè sap com es financen els serveis públics que vostè vol defensar? Amb impostos. Hi ha una qüestió molt clara: si no es paguen impostos, si deixen d'haver-hi impostos, no podem mantenir els serveis públics. I és així de senzill. Si vostè proposa reduir impostos, o ha de retallar serveis públics o, si no, no podrà cobrir-los. I això ho sap qualsevol regidor de qualsevol ajuntament. Miri, una família treballadora necessita una escola pública que funcioni, un CAP que els funcioni, transport públic, habitatge assequible i serveis socials. I precisament el que vostè proposa, que és eliminar els impostos als grans patrimonis, no resol cap d'aquestes necessitats, ans el contrari, les empitjora.

I també rebutgem el discurs del PP en immigració i seguretat. S'ha repetit avui sobradament al Ple, jo crec que en moltes de les mocions que hem tractat. I és un relat, li haig de dir, molt perillós. Un barri amb dificultats necessita precisament això: recursos, equipaments, habitatge. I assenyalar el veí que ha vingut de fora no crea una plaça escolar, no redueix una llista d'espera i en cap cas construeix cap habitatge públic.

I acabo. El Govern de progrés de Madrid ha demostrat que quan hi ha voluntat política es poden aprovar mesures que milloren la vida de la gent: apujar salaris, reforçar drets laborals, protegir els llogaters, limitar abusos, i ampliar la responsabilitat pública davant l'emergència habitacional. Això és governar. Governar no és deixar-ho tot en mans del mercat. Governar no és dir a les famílies que s'espavilin soles. Governar és intervenir quan hi ha abusos, protegir qui té menys poder i posar les institucions al servei de la majoria. I aquest és el contrast de fons. Mentre el Govern de progrés impulsa mesures per donar estabilitat a les famílies i ampliar drets,

el PP, de la mà de VOX i massa sovint també de Junts, s'alinea amb els interessos dels grans patrimonis, dels grans tenidors i de la patronal immobiliària.

Per això rebutgem la seva recepta amb menys protecció dels llogaters, menys contribució dels grans patrimonis, més exclusió i menys autogovern. Els Comuns defensarem exactament el contrari: més drets, més protecció social, més habitatge assequible, més serveis públics, i governs valents que millorin les condicions de vida de la majoria.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bé, en aquesta moció que ens presenta el Partit Popular, evidentment, votarem que no a tot. Tot i que sí que algunes qüestions segurament les podríem compartir, però les compartiríem si fossin sincers. Perquè vostès, quan al final intenten atacar aquest Govern de la Generalitat per certes polítiques que estan fent, o fins i tot al PSOE per les polítiques que fa el Govern espanyol, bé, s'haurien d'assimilar a ells. Si més no, per nosaltres, moltes de les polítiques que fan uns i altres són totalment assimilables. Per tant, el que no pot ser és que els critiquin quan les fan ells, però quan han governat vostès a l'Estat espanyol han fet exactament el mateix. I aquesta és una realitat. Quan aquí, per exemple, parlem del mal finançament de Catalunya i de la deixadesa en les infraestructures, assenyalen els governs espanyols, però els seus també. Quan governen vostès tenen tanta culpa com quan governa el Partit Socialista. Per tant, si volen fer una crítica, siguin honestos i reconeguin que governi qui governi a l'Estat espanyol sempre, sempre va contra Catalunya. I vostès, uns i altres, sempre –sempre– passen per damunt el seu nacionalisme espanyol per atacar el nostre país, siguin les infraestructures, siguin els serveis públics o sigui la llengua catalana.

I aquesta moció és una mostra més d'això que els hi estic explicant. Perquè fins i tot s'atreveixen a parlar-nos del deteriorament de la sanitat. Sí, sí, si és evident que la sanitat està deteriorada, quan governen uns i quan governen els altres. I a més els hi recordaré que a la famosa operació Catalunya –que vostès la coneixen perfectament– el seu ministre d'Interior, Fernández Díaz, en converses amb el cap d'Antifrau del moment, li deia: «Hem destrossat el sistema sanitari català.» Potser no se'n recorden, però nosaltres sí que ens en recordem. I, per tant, quan venen aquí a dir que el sistema sanitari està destrossat... I tant!, vostès hi han col·laborat activament. I no per això els altres, els que governen en l'actualitat, en tenen menys culpa. Culpes compartides.

Però com aquest exemple en podem trobar moltíssims més. Perquè quan vostès intenten, per exemple, posar el català i la llengua castellana al mateix nivell, vostès, sempre, en això són molt hàbils, perquè saben que la llengua castellana té molta més protecció que la nostra llengua, que el català, perquè està a un nivell superior i, per tant, té molts avantatges. Clar, vostès parlen des d'aquesta superioritat, és molt fàcil dir que ha de ser igual, que no es pot imposar, que no hi pot haver exclusió, confrontació. Evidentment, ho diuen des del supremacisme espanyol seu de saber que la seva llengua és la que destrueix la nostra; que la seva llengua és la que s'ha imposat al nostre país; que el català és la llengua vehicular de Catalunya, i que el castellà hauria de ser una llengua secundària, com ho poden ser d'altres. Però vostès no en parlen, d'això. Vostès parlen que han d'estar al mateix nivell perquè saben perfectament que és la millor manera de destruir el català, que és el seu objectiu, no d'ara, sinó des de fa molts i molts anys.

A més, fins i tot diuen que el Govern actual del Partit Socialista de Catalunya dona continuïtat a l'agenda separatista. Bé, doncs ja els hi asseguro que això no és així –no és així. És a dir, ja ens agradaria que el Partit Socialista tornés a aquelles

èpoques de després de la Transició que defensava l'autodeterminació de Catalunya, perquè eren molt més demòcrates que ara. Però no, el Partit Socialista també s'ha deixat arrossegar per partits com vostès, els que tenen al darrere, i s'han deixat arrossegar cap al nacionalisme espanyol excloent, que l'únic que vol és destruir les altres nacionalitats que estan oprimides dintre l'Estat espanyol.

Per tant, no, no pateixin, el PSC no és un partit independentista. El PSC ha abandonat la seva concepció, els seus pensaments democràtics en defensa de l'autodeterminació dels pobles oprimits com Catalunya, i és una pena. Per tant, no diguin aquestes... No diguin això, perquè al final, l'hi repeteixo, PP i PSC defensen la mateixa posició: una Espanya unida, i que abans aplicaran qualsevol cosa per destruir l'independentisme que permetre que democràticament es decideixi què vol Catalunya per a demà, si vol ser un estat independent o no. Per sobre d'això, sempre hi són vostès, el PSOE, el PP, els partits nacionalistes espanyols.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

(Remor de veus.)

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Acabem de celebrar el debat de política general, on ja hem examinat l'acció de govern...

El president

Silenci, si us plau. Pot continuar.

Rosa Maria Soberana i Bonet

...gràcies—, els seus fracassos i els principals problemes de Catalunya, i el PP ens proposa tornar a començar: un altre balanç, els mateixos problemes i les mateixes proclames. Això no vol dir que el Govern no mereixi fiscalització; la mereix, i molta. Aliança Catalana som els primers a exigir-li responsabilitats. Els catalans que esperen una operació, que no poden pagar el lloguer o que arriben tard a la feina per falta de rodalies no necessiten ni retòrica ni adjectius. Vostès barregen problemes amb el seu programa de centralització. Podem coincidir en reforçar la seguretat, protegir els propietaris, reduir la pressió fiscal, reforçar l'autoritat dels professors o mantenir les nuclears, però no podem acceptar tot el paquet.

No renunciarem a una hisenda pròpia ni a alimentar la projecció exterior de Catalunya, ni a defensar el català, ni a reforçar la integritat territorial d'Espanya. Comencen parlant dels problemes dels catalans i acaben explicant-nos qui ha de manar a Catalunya. Vostès també ja han començat la campanya electoral? Una hisenda pròpia no és burocràcia. Les delegacions exteriors s'han d'avaluar pels seus resultats, no eliminar-les perquè són catalanes. El català necessita garanties, institucions que el protegeixin i que l'escola en garanteixi el coneixement i l'ús.

Vostès parlen de fiscalitat, els haurem de fer memòria. Recorden que el Govern de Mariano Rajoy va pujar l'IVA l'any 2012? Qui va instaurar el 155? El cessament del Govern i la dissolució d'aquest Parlament? No poden esborrar la seva pròpia trajectòria. Al president Salvador Illa li exigim que es responsabilitzi pels actes del seu Govern. A vostès els hi diem que Catalunya no necessita substituir la dependència del PSOE per la dependència del PP.

Aliança Catalana volem que Catalunya sigui capaç de decidir, gestionar els seus recursos i defensar els seus propis interessos. No volem escollir entre qui ens administra millor. Volem deixar de ser administrats. Volem restituir l'estat català.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, conselleres. Avui el Partit Popular ens porta al Ple una moció que podria ser el programa electoral –els programes als quals ens té acostumats, programes plens de mentides i de fal·làcies–; una moció construïda a base de titulars, exageracions i afirmacions categòricament mentideres. Això no és una diagnosi de la Catalunya real. Això és un relat polític ple de mentides.

Pensen que si venen aquí i repeteixen aquest mantra es convertirà en realitat. I ja els aviso ara: això no passarà. No passarà, perquè ens trobaran aquí i ens trobaran als carrers per explicar la veritat, per defensar la feina d'aquest Govern. Senyors del PP, Catalunya no els mereix i Espanya tampoc. (*Aplaudiments.*) Vostès parlen de declivi. Parlen de fracàs. Que fàcil és dir mentides! El que realment requereix esforç és governar, prendre decisions, repartir els recursos, assumir responsabilitats i no limitar-se a assenyalar.

Ens parlen de seguretat. Vostès volen construir una percepció de Catalunya insegura a partir de la suma de problemes i pors, presentant els ciutadans com si visquéssim en un estat permanent d'amenaça. La seguretat és una qüestió massa seriosa per convertir-la en una arma política. Nosaltres, senyors del PP, defensem els Mossos d'Esquadra, defensem que tinguin més recursos, més coordinació policial, més investigació i una resposta, tal com s'està fent, més contundent contra el crim organitzat i el narcotràfic. Però una cosa és parlar de seguretat i una altra és la política de la por. I aquí vostès saben perfectament a què juguen: a fer un discurs molt, molt semblant als seus companys de bancada de l'extrema dreta.

I també ens parlen d'immigració. I vostès tornen a vincular la immigració amb inseguretat, amb la degradació dels barris, i això és categòricament mentida. Nosaltres no acceptarem les seves fal·làcies, no volem acceptar la seva política de la por. Catalunya el que necessita és responsabilitat política i tothom que vingui a Catalunya a millorar-la serà català amb els mateixos drets i deures que tots i totes.

També tenen la barra de parlar d'habitatge. El problema de l'habitatge no s'arregla amb eslògans, senyors. I avui és un dia trist... (*Veus de fons.*) Perdonar? (*Veus de fons.*) Ah. El problema de l'habitatge no s'arregla amb eslògans. Avui és un dia trist i el que ha passat ens ha de fer reflexionar a tots i a totes. Perquè darrere d'un desnonament no hi ha un número únicament, hi han persones, hi han famílies. I els responsables polítics hem de demostrar la nostra empatia i ser capaços de prendre decisions necessàries perquè això no torni a passar. Ahir, aquí a Catalunya, a Barcelona, al bloc del carrer Llenguadoc, més de cinquanta persones estaven a punt de perdre la casa. I saben què va passar? Que gràcies a les mobilitzacions de tots els ciutadans i ciutadanes que van sortir al carrer a defensar els seus veïns, gràcies al Govern de la Generalitat i gràcies a l'Ajuntament de Barcelona, aquest desnonament es va aturar. I saben com va passar això? Amb voluntat política, amb compromís, amb instruments concrets, amb un fons d'emergència habitacional que ha impulsat aquest Govern per intervenir allà on el mercat expulsa les persones de casa seva. Aquesta és la diferència, senyors del PP. On vostès diuen: «Más no se pudo hacer», nosaltres demostrem que sí que es pot fer més. (*Aplaudiments.*)

I en educació fan exactament el mateix. Utilitzen el cas PISA per construir una acusació política global contra un sistema educatiu, i ha de pensar que darrere de les seves frases contra aquest sistema hi ha famílies, alumnes, professionals. I aquest Govern treballa per millorar aquest sistema educatiu, no per convertir l'educació en un camp de batalla partidista.

Aquesta moció no proposa un projecte de país, no ofereix confiança, ofereix por. No construeix, divideix. I nosaltres no governem així. Governem mirant endavant,

amb confiança i amb il·lusió, perquè Catalunya no és el que vostès descriuen en aquesta moció. Catalunya és molt més. És la gent que obre cada dia el seu negoci, és el jove que vol emancipar-se, és el professional sanitari, és el mestre, és el pagès, és l'autònom, és la indústria, és Tarragona, és Lleida, és Girona i Barcelona, i és cada municipi de tot el país.

Senyors del PP, no més eslògans (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, president–, no més por, no més guerres culturals. Amb aquest Govern fem feina política, fem pressupostos i fem inversions.

I per acabar, senyor Manchón, ser socialista no és tindre poc. Ser socialista és tindre valors, que vostès en tenen, moltes vegades, pocs.

Gràcies.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Sí; gracias, presidente. Sobre la enmienda, bueno, la transacción que hemos llegado a acuerdo, acordado con VOX, pedimos que haya control sobre la inmigración y que se cumpla el Reglamento europeo de retorno. Y sí, señora diputada socialista, desde luego hay que tener valor para estar en el Partido Socialista y venir aquí a dar lecciones con el cuajo que se están cargando España, se están cargando Cataluña y encima se pone a hablar de vivienda.

Al diputado de Esquerra, que decía que no quiere españolizar la política catalana, pero, claro, después tenemos a su candidato al Congreso que va pidiendo los votos hasta a los de Algeciras. Pero bueno, no pasa nada.

Y después también, al diputado de los Comunes que habla..., has querido hacer un chascarrillo, ¿no?, con esto del ChatGPT. Y la verdad es que usted es un experto en la materia, solo hay que ver su discurso con ChatGPT; pero bueno. Se piensa el ladrón que todos son de su condición.

Y la diputada socialista me acusa de mentir. Claro, que un socialista acuse de mentir cuando no le dice la verdad ni al médico... Es que manda narices, la cosa. Y dice que exagero...

El president

Senyor diputat, respecte, una mica de respecte entre nosaltres.

Hugo Manchón García

...Que exagero. Dice la diputada socialista que exagero. Miren estas noticias: «Cataluña, la comunidad autónoma que más vivienda en alquiler ha perdido en la legislatura de Pedro Sánchez.» «Cataluña concentró el cuarenta por ciento de las ocupaciones de toda España en 2025.» Cataluña... (*Remor de Veus.*) Relájense, que están alteraditos, ¿eh? «Cataluña triplica a Madrid en desahucios y alquiler.»

Con lo cual, dejen de dar lecciones. Miren sus políticas, se lo están cargando todo. Y sí, nos vemos en las urnas. Vamos a ganar. Que nadie se quede en casa.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 17, 18, 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades.

Pregunto si hi ha cap grup parlamentari que vulgui afegir alguna votació separada o que vulgui que es lleixi una part concreta de la seva moció. (*Ignacio Garriga*

Vaz de Concicao demana per parlar.) El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el senyor Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Demandar, de la moció 17, la lectura del punt 6.

El president

Molt bé. En queda constància. Cap altra petició? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya (continuació)

302-00291/15

Doncs començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'augment de la criminalitat a Catalunya. La votarem en bloc, atès que no hi ha sol·licitud de votacions separades.

Demano a la diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a fer lectura del punt sisè d'aquesta moció.

La secretària primera

«Posar fi a les polítiques d'efecte crida a la immigració massiva i descontrolada, que han disparat tots els delictes violents i han consolidat a Catalunya tota mena d'organitzacions criminals, i substituir-les per polítiques d'efecte retorn.»

El president

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de les emergències (continuació)

302-00295/15

Votem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de les emergències. Votem de manera conjunta els punts 1, 2.a, 7.b, 7.d i 7.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

De manera conjunta, també votem els punts 2.b, 2.c, 2.d, 2.e, 2.g, 3, 6.a, 6.b i 6.c

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara els punts 2.f i 3 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 94 vots a favor, cap vot en contra i 41 abstencions.

Votem conjuntament els punts 4, 7.a i 7.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap vot en contra i 68 abstencions.

I, finalment, votem la capçalera del punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials (continuació)

302-00298/15

A continuació, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inseguretat i la situació dels cossos policials.

Votem el punt 1.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 30 vots en contra i 35 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 1.c, 3, 4, 5, 6.c, 7, 8.b, 9.c i 9.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

Votem també conjuntament els punts 2 i 2 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 30 vots en contra, 28 vots a favor i 77 abstencions.

Votem el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 30 vots en contra i 42 abstencions.

Conjuntament votem els punts 8.a i 9.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 94 vots a favor, 30 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 8.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 30 vots en contra i 37 abstencions.

Votem el punt 9.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, 30 vots en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 66 vots en contra, 26 vots a favor i 43 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya (continuació)

302-00292/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la salut mental a Catalunya.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 32 vots a favor, 11 vots en contra i 92 abstencions.

Votem el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap vot en contra i 57 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 2.a, 3.a, 3.b, 3.c, 3.d, 4, 8.a, 8.c, 8.d, 9 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Conjuntament, també, votarem els punts 2.b, 7 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem els punts 5 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 5 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots en contra, 11 vots a favor i 63 abstencions.

Votem el punt 8.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 100 vots a favor, 35 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap vot en contra i 61 abstencions.

Conjuntament votem els punts 12.a i 12.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 12.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 15 vots en contra i 2 abstencions.

I finalment votarem el punt 12.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern (continuació)

02-00299/15

I, en darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats de l'acció de govern.

Votem conjuntament els punts 1, 3, 4, 12, 15.a i 15.h.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 5, 10, 11, 15.c, 15.i, 15.j i 15.k.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

També de manera conjunta votarem els punts 6, 9 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem els punts 7, 8, 13, 15.b, 15.d, 15.e, 15.f, 15.g, 15.l i 15.m.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Declaració institucional amb motiu del quart aniversari del moviment «Dona, vida i llibertat», contra la repressió i per la fi de la impunitat a l'Iran

401-00083/15

El sisè punt de l'ordre del dia és la declaració institucional amb motiu del quart aniversari del moviment «Dona, vida i llibertat», contra la repressió i per la fi de la impunitat a l'Iran.

Llegirem tot seguit aquesta declaració institucional, i té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé, diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, per fer-ne la lectura.

La secretària tercera

«El 16 de setembre es van complir quatre anys de la detenció i l'assassinat de l'activista iraniana Jina Amini, que va donar origen al moviment “Dona, vida i llibertat”. La seva mort va desencadenar protestes massives arreu de l'Iran contra dècades de discriminació envers les dones i de repressió de la dissidència política.

»La resposta de les autoritats iranianes va ésser extremadament violenta. La repressió va incloure l'ús de força letal per part de la policia, homicidis il·legítims, tortures, violència sexual i altres greus violacions dels drets humans. Les autoritats també van utilitzar la pena de mort com a instrument de repressió i intimidació.

»Tal com ha denunciat l'organització de drets humans Amnistia Internacional, l'estructura institucional, els comandaments militars i la complicitat civil van participar en la repressió del moviment, durant la qual es van cometre crims de lesa humanitat.

»Les autoritats iranianes van aprofitar l'ocasió per a dirigir la repressió de manera desproporcionada contra les comunitats kurda i balutxi, a les quals van sotmetre a crims de lesa humanitat per persecució. A les províncies de Kermanshah, Kurdistan i Azerbaidjan Occidental es van cometre actes d'assassinat i tortura contra manifestants kurds i balutxis amb una intenció discriminatòria per motius polítics i ètnics. Aquestes comunitats, malgrat que solament constitueixen, respectivament, el cinc per cent i entre el deu per cent i el quinze per cent de la població del país, van representar el seixanta-dos per cent del total de víctimes registrades.

»En l'actualitat, la repressió i la impunitat persisteixen. Les autoritats continuen utilitzant detencions arbitràries, tortura, persecució judicial i, especialment, la pena de mort per a castigar la dissidència i infondre por a la població. El 2025, l'Iran va executar almenys 2.159 persones, la xifra més alta des del 1981 i més del doble que el 2024.

»Arran dels atacs militars dels Estats Units i Israel contra l'Iran, les autoritats iranianes també van intensificar la repressió contra persones acusades d'espionatge o de col·laboració amb Israel, i van continuar reprimint dones, activistes, manifestants, dissidents i familiars de les víctimes, i, especialment, les dones que desafien les normes discriminatòries.

»La població civil de l'Iran està atrapada entre dos fronts: d'una banda, els atacs il·legals i les violacions del dret internacional humanitari per part dels Estats Units i Israel, iniciats el febrer del 2026; de l'altra, el risc de patir nous crims de lesa humanitat en el context de la repressió de les protestes. Les autoritats iranianes han utilitzat el pretext de les "condicions bèl·liques" per a intensificar la repressió interna. La impunitat dels crims de dret internacional i altres violacions greus dels drets humans a l'Iran és sistèmica i està arrelada en les estructures institucionals del país.

»La comunitat internacional ha d'impulsar immediatament vies internacionals cap a la justícia. L'Assemblea General de les Nacions Unides ha d'afrontar la crisi d'impunitat que exposa la població de l'Iran a homicidis massius de manifestants cada vegada més freqüents i més greus.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reivindica la memòria de l'activista Jina Amini, que va ésser assassinada per defensar el dret de les dones a l'Iran, i també del moviment "Dona, vida i llibertat", que va sorgir arran de la seva mort.

»En segon lloc, el Parlament de Catalunya mostra el seu suport a les organitzacions de drets humans i a la població de l'Iran que ha sortit reiteradament als carrers per exigir drets humans, dignitat i llibertat, i també el final del sistema de la República Islàmica i una transició cap a un sistema de govern que respecti els drets humans.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya demana a les autoritats iranianes que aturin la repressió, alliberin les persones detingudes per participar en les protestes, suspenguin qualsevol pla d'execució i estableixin una moratòria de la pena de mort, i també que posin fi a la persecució de les minories ètniques i religioses i garanteixin la rendició de comptes pels crims comesos.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya reclama a la comunitat internacional, en particular l'Assemblea General de les Nacions Unides, la creació d'un mecanisme de justícia penal internacional per a combatre la impunitat dels reiterats homicidis massius de manifestants, incloses les massacres comeses durant les protestes de gener del 2026.

»Finalment, el Parlament de Catalunya demana el cessament immediat de tot atac armat il·legal dels Estats Units i Israel contra l'Iran, perquè són contraris a la Carta de les Nacions Unides, i l'adopció de totes les mesures possibles per a protegir la població civil.

»Palau del Parlament, 8 d'octubre de 2026.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Com a president del Parlament –i reflecteixo el sentiment del conjunt de la cambra–, vull donar la benvinguda a la comunitat iraniana a Catalunya i als defensors de les llibertats i dels drets humans i de la democràcia a Iran. És un honor tenir-los avui a la seu de la sobirania nacional de Catalunya.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Gent Gran

401-00085/15

A continuació, donarem lectura a la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de la Gent Gran, adoptada per la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer lectura d'aquesta declaració.

La secretària primera

«Les persones grans són una part fonamental de la societat catalana i una peça imprescindible per a la cohesió del país. Representen més d'una cinquena part de la població de Catalunya i aporten experiència, coneixement, compromís, memòria i valors. Llur diversitat i llur contribució a la vida familiar, comunitària, social, cultural i cívica les converteixen en protagonistes actives del present i del futur de Catalunya.

»Amb motiu del Dia Internacional de la Gent Gran, el Parlament de Catalunya referma el reconeixement d'aquesta contribució i la necessitat de garantir que totes les persones puguin envellir amb dignitat i exercir plenament llurs drets. Els canvis demogràfics i socials exigeixen polítiques públiques fonamentades en l'autonomia personal, la igualtat, la solidaritat entre generacions i la responsabilitat compartida, i que s'escolti la veu de les persones grans i es combati qualsevol forma d'edatisme.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reconeix i valora la contribució de les persones grans al conjunt de la societat catalana, i també llur paper com a transmissores de coneixement, experiència, memòria i valors, i com a agents actius de cohesió social, comunitària i intergeneracional. A més, el Parlament reivindica les persones grans com a ciutadanes de ple dret i com una part essencial del present i del futur de Catalunya.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb la garantia dels drets socials al llarg de tota la vida i amb unes condicions de vida dignes per a les persones grans. En aquest sentit, defensa unes pensions suficients i adaptades al nivell de vida de Catalunya, una sanitat de qualitat i una atenció a la dependència accessible, propera i centrada en la persona.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya defensa el dret de totes les persones grans a envellir amb autonomia, llibertat i dignitat, i a poder decidir sobre llur propi projecte de vida, incloent-hi com viure, amb qui viure i com ésser cuidades. Així mateix, rebutja qualsevol forma de discriminació per raó d'edat, gènere, orientació sexual o procedència, i posa una atenció especial a les situacions de desigualtat i vulnerabilitat econòmica que afecten moltes dones grans.

»A més, el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat de garantir una atenció i unes cures de qualitat que respectin en tot moment l'autonomia, la capacitat de decisió i la participació de les persones grans. En aquest sentit, aposta per un model d'atenció i residencial que posi la persona al centre, garanteixi el seu benestar i promogui unes condicions de vida dignes.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya reivindica uns serveis públics accessibles i inclusius i la necessitat de garantir que la transformació digital no esdevingui una nova forma d'exclusió. El Parlament defensa que les persones grans puguin disposar d'acompanyament i formació davant la bretxa digital i que es mantinguin canals d'atenció presencials i accessibles en els serveis públics i en els serveis essencials per a la vida quotidiana.

»El Parlament de Catalunya també reivindica el dret de les persones grans a un habitatge digne, accessible, segur i assequible, i considera l'habitatge una peça essencial per a garantir l'autonomia personal, el benestar i una vida digna al llarg de l'envelliment. El Parlament defensa el desenvolupament de polítiques que permetin a les persones grans de mantenir-se en llur entorn i comunitat quan així ho desitgin, amb habitatges adaptats i accessibles, mesures que evitin la inseguretat residencial i alternatives residencials diverses i assequibles, com ara els habitatges amb serveis, els models comunitaris i les iniciatives de convivència intergeneracional. Així mateix, insta a reforçar les mesures de protecció davant les situacions de vulnerabilitat residencial i pobresa que afecten les persones grans, especialment les que viuen soles i les que disposen d'ingressos insuficients.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat de prevenir i combatre la solitud no volguda, l'aïllament i el maltractament de les persones grans, i aposta pel reforç de les xarxes comunitàries, els serveis de proximitat i les

polítiques públiques que garanteixin l'acompanyament, el benestar i la qualitat de vida de les persones al llarg de tot el procés d'envelliment.

»El Parlament de Catalunya també reivindica el protagonisme i la participació activa de les persones grans en la societat. En aquest sentit, defensa llur dret a participar en la vida social, cultural, cívica i política; a accedir a la formació al llarg de la vida i a la informació clara i accessible, i a disposar també de les eines necessàries per superar la bretxa digital. Així mateix, considera necessari garantir espais reals de participació en què la veu, l'experiència i el talent de les persones grans siguin escoltats i tinguin un pes reconegut en la presa de decisions.

»Finalment, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís amb una societat inclusiva i intergeneracional, fonamentada en la igualtat, la solidaritat i el respecte als drets de totes les persones. En aquest sentit, fa una crida a les institucions, les administracions, les entitats socials i el conjunt de la ciutadania a treballar conjuntament per construir una Catalunya en què totes les generacions puguin desenvolupar una vida plena i amb drets, i en què tenir cura de les persones grans sigui entès com una responsabilitat compartida i com una manera de tenir cura del conjunt de la nostra societat.

»Palau del Parlament, 8 d'octubre de 2026.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

A efectes de constància en el diari de sessions, vull saludar la senyora Assumpció González Mestre, vicepresidenta de la FATEC, i d'altres representants d'entitats de persones grans a Catalunya.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia.

La sessió es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa la lletrada major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern

302-00294/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda, diputats, diputades, president, conseller. Doncs el PSC ha trobat la manera de defensar el català sense haver-lo de defensar. Aquesta és la conclusió

a la que nosaltres hem arribat. I, evidentment, estem parlant del pacte nacional per la llengua, un pla de treball que havia elaborat el propi Govern perquè el català fos transversal en totes les polítiques públiques, des de totes les conselleries.

Comencem, si els sembla, per aquella part que ni tan sols apareix al pacte. El PSC repeteix com un mantra que el català és un patrimoni, però, quan un tribunal imposa el castellà a l'escola, el Govern desapareix, xiula. Aquesta imposició del vint-i-cinc per cent del castellà a les aules queda fora d'aquest pacte nacional per la llengua –que és una de les raons per les que la CUP no hi participem, perquè no podem avalar un pla que ni tan sols contempla aquesta imposició dels tribunals–, però sembla que queda fora de totes les polítiques del Govern.

Davant del que està passant, aquest degoteig a diferents escoles que continua passant, davant la previsible sentència del Tribunal Constitucional, nosaltres el que diem és que el Govern amaga el cap sota l'ala. Però sabem que obviar un conflicte no fa que desaparegui, i per això a la nostra moció el que exigim és que es defineixi una estratègia, que tinguem un pla definit de què farem; una estratègia política, jurídica, legislativa compartida, si poguésser –compartida; si, a més a més, la pactem, doncs encantats–, per defensar que el català és la llengua vehicular, per defensar allò que diu la llei d'educació de Catalunya, i que la defensem davant les sentències que imposen un vint-i-cinc per cent del castellà i davant d'un eventual pronunciament del Tribunal Constitucional.

Demanem que, des de ja, sigui el departament qui assumeixi aquesta responsabilitat institucional per garantir el compliment de la LEC, i d'aquesta manera es proporcioni una cobertura als professors, a les direccions, als mestres i als equips professionals que decideixin donar compliment a la LEC. Evitar que hagin d'assumir conseqüències individuals per defensar el model lingüístic que aquest país ha triat que sigui el propi. Per tant, si diem que el català és patrimoni, doncs caldrà defensar-lo quan l'ataquin. És un punt dels més importants que presentem a la nostra moció.

Al mateix temps, també parlem d'una sèrie d'incompliments que sostingudament fa aquest Govern del PSC. Al debat de política general ja vam demanar la reprovació de tot el Govern en el seu conjunt per aquest incompliment sistemàtic dels mandats parlamentaris, dels acords, de les mocions, de les propostes de resolució dels diferents debats de política general. Fins i tot incompleix lleis vigents com la llei d'educació o la llei catalana de canvi climàtic. El Govern no pot escollir quines obligacions li resulten còmodes i desatendre les altres. Es van salvar d'aquesta reprovació amb els vots del PP i de VOX, perquè fins i tot els seus socis d'Esquerra es van abstenir en la reprovació per aquesta manca de compliment dels mandats parlamentaris.

Però el fort és que fins i tot incompleixen, no ja un mandat d'aquest Parlament, sinó un mandat que es fan entre ells mateixos, el pacte nacional per la llengua, que és un mandat que emana del propi Govern. S'incompleix sistemàticament en la majoria de conselleries d'aquest Govern. Si no compleixen ni allò que ells mateixos signen, què es consideren obligats a complir?

Al final el que veiem és que el balanç, després d'un any del pacte nacional per la llengua, demostra que la conselleria ha fracassat en la seva política de coordinar les polítiques lingüístiques de la resta de departaments, que no s'han fet seus els compromisos que es van acordar, perquè n'hi ha algunes que han quedat a zero, i que, per tant, el pacte nacional per la llengua ha fracassat com a instrument per capgirar aquesta minorització i fer créixer l'ús social del català.

Ens demanen temps, que això són polítiques que requereixen molt de temps, però és que els incompliments són flagrants; hi han departaments que no han fet absolutament res. Quan a la moció demanem coses que s'havien d'haver complert el 25 i diem: «Bé, que es compleixin aquest 26», el que demanen és no, un any més, que es faci el 27.

El Govern exhibeix el pacte nacional per la llengua mentre permet que les conselleries desatenguin les mesures que els corresponen. Saben quines obligacions té cada departament. Doncs el que ha de fer el Govern és exigir-ne el compliment. El pacte els serveix per justificar-se a ells mateixos. Perquè a qui pateix una discriminació, perquè la pròpia Administració ni parla ni entén la llengua del país, el pacte no li serveix de defensa.

I què demanàvem des d'aquesta moció? Hi havia moltes idees, molts punts; al final és que compleixin les lleis que ja existeixen i que facin la seva feina. Perquè vos-tès van de bons gestors, però només gestionen al final allò que volen. Facin la seva feina; és el que demanem al Govern en aquesta moció.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé; molt bona tarda a tothom. Estic convençuda que hi ha un consens polític i social molt ampli al país, a Catalunya, en defensa de la llengua catalana, que és la llengua pròpia del nostre país. De fet, m'atreviria a dir que tenim molts punts d'acord i de trobada en aquesta cambra –i fora, per sort– amb relació a poder viure plenament en català al nostre país, amb relació també a patir per la situació que viu d'emergència i de baix nivell d'ús social la llengua, també de patir per la croada judicial contra el català, amb consensos al voltant de poder ampliar l'aprenentatge de la llengua sense les llistes d'espera que hi veiem o garantir els drets dels catalanoparlants en tots els àmbits de la nostra vida –salut, comerç, podríem seguir. I, per tant, evitar les discriminacions que patim dia rere dia. Consensos com el de la defensa de l'escola catalana –ara en parlaven–, i podríem seguir. Crec que això són consensos de país, que aquí ho hem evidenciat moltes vegades.

Per això celebrem els debats que parlen de llengua catalana, com aquesta moció, propositiva en molts aspectes i que compartim pràcticament del tot. Però no podem compartir ni tampoc acceptar una idea, una premissa que ara s'explicava per la portaveu, per la diputada que ha presentat la moció, que és la següent: que el pacte nacional per la llengua sigui un fracàs. Nosaltres això no ho compartim. Estem convençuts que el pacte nacional per la llengua és una bona eina. I, a més a més, estem convençuts que és una eina necessària per al nostre país, i més en el context d'emergència que viu la llengua catalana.

És perfecte el pacte nacional per la llengua? No, evidentment que no. Està tot bé i som autocomplaents? No. I per això cal enfortir el pacte i millorar-lo. Per això hem fet una esmena en aquesta línia, de que cal reforçar i dotar de més recursos i prioritats el pacte nacional per la llengua per tal de capgirar aquesta situació de minorització que pateix el català i fer-ne créixer l'ús social.

I llavors remarquem: el pacte és i ha de ser una eina de país real i útil, no un instrument del Govern per excusar-se, per justificar la defensa de la llengua. De fet, quan diem que el pacte nacional per la llengua és una bona eina que hauríem de preservar, que hauríem de millorar, que hauríem de potenciar, que hauríem de defensar, no ho estem fent perquè defensem el Govern. Per tant, convindria que no ens equivoquéssim aquí.

El pacte nacional per la llengua no és un èxit d'aquest Govern, és un èxit de país, és una eina de país, i així ens l'hauríem de creure i de sentir tots els ciutadans de Catalunya. De fet, hi ha desenes d'entitats i ajuntaments que l'han subscrit i que se l'han fet seu, i és imprescindible que es desplegui, perquè, si no –i ho hem dit moltes vegades i el consell ja m'ha sentit moltes vegades dir-ho–, es quedarà en paper mullat, i això sí que vol dir que no serveix per a res. Per això és imprescindible que es

desplegui i que funcioni, perquè la llengua és imprescindible per a la cohesió social del nostre país, i més en els temps que corren i amb els temps que potser vindran.

Deia que el pacte és una bona eina –així ho creiem–, que ha d'estar viva i evolucionar i que el que falla, per tant, és el seu desplegament, que sent generosos direm que és desigual. Justament allò que depèn del Departament de Política Lingüística, des del nostre punt de vista, ha fet un salt qualitatiu destacable: més places d'aprenentatge, relançament del Consorci per a la Normalització Lingüística, impuls dels plans locals... Però hi ha departaments que no se'l creuen, és cert, i cal que ho diguem i que ho denunciem des d'aquest faristol i des de tot arreu. Perquè passa perquè la seva participació i iniciativa, la d'aquests departaments, doncs, és escassa; la seva participació i iniciativa amb relació al pacte nacional per la llengua és escassa, per no dir nul·la. Dit d'una altra manera, moltes conselleries continuen tractant la llengua com una qüestió sectorial, una qüestió secundària, i no com un objectiu transversal i prioritari que afecta totes les conselleries i totes les polítiques públiques. Això ho ha denunciat també Plataforma per la Llengua i posa exemples com el de Salut, Empresa o Drets Socials, com els departaments que més deures tenen per fer en l'àmbit del desplegament del pacte nacional per la llengua.

Compartim, doncs, la idea que cada conselleria ha de garantir que puguem viure plenament en català. Per això, al debat de política general des d'Esquerra Republicana ja vam aprovar i presentar una proposta per la necessitat de fer un ple monogràfic sobre la situació del català en aquest Parlament i poder abordar què és el que fa cada departament, i poder mirar amb detall també què és el que no funciona i poder dir al Govern, evidentment, que compleixi allò amb el que s'ha compromès i, sobretot, que es pugui fer encara més.

Compartim també el que diu la moció de que evidentment el president i els consellers han de parlar català en les seves intervencions institucionals; també que una manera de millorar el pacte és incorporant objectius verificables, indicadors i mesures de seguiment –hi estem d'acord. I a partir d'aquí, doncs, donarem suport a la resta de punts: el de l'estratègia conjunta per defensar el model d'escola catalana, la llengua catalana com a llengua vehicular, i aquelles qüestions vinculades a educació i FP, Drets Socials, comerç i Empresa, així com l'aposta per l'Oficina dels Drets Lingüístics.

De fet, moltes d'aquestes mesures que apareixen a la moció de la CUP, doncs, són iniciatives o idees que també vam presentar nosaltres al debat de política general. Ara no les puc repassar perquè se m'acaba el temps. Però, en tot cas, és una mostra d'aquest consens que deia a l'inici, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* d'aquests punts de trobada en defensa de la llengua que moltes vegades hem construït des d'aquest Parlament i també com a país –acabo, president.

A Catalunya hem de poder viure plenament en català i no ens podem permetre un govern que vacil·li en la defensa de la llengua. I la pregunta és: estarem millor sense un pacte nacional per la llengua? Nosaltres creiem que no i que, per tant, el pacte és una bona eina, que no ha fracassat, però que hem de fer que funcioni. I per això calen més indicadors, més recursos, més celeritat i velocitat en el seu desplegament i, sobretot, compromís de tot el Govern. Però que faci falta tot això, sobretot compromís, no anul·la el pacte nacional per la llengua ni les mesures que s'hi recullen, sinó que fa que haguem de reforçar o que haguem de refermar l'aposta.

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Marta Vilalta i Torres

Acabo, president. El que provoca això és que haguem de refermar l'aposta en fer del pacte nacional per la llengua una eina encara més útil. Nosaltres hi serem, i el que ens agradaria és que tant la CUP com Junts també hi poguessin ser i s'hi poguessin incorporar.

Gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret Raventós.

Imma Ferret Raventós

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tothom. Conseller... Comencem, doncs, aquesta tarda amb aquesta sessió de tarda parlant de política lingüística i de la llengua. Aquesta moció que ens proposa el Grup Parlamentari de la CUP ens dona aquesta oportunitat de posar novament en valor les polítiques que en matèria de llengua impulsa el Govern i la feina que fa per enfortir l'aprenentatge, l'ús i l'apreciació del català en tots els àmbits i sectors de la societat i de forma transversal en els diferents departaments de la Generalitat.

Estem davant d'un text en què compartim la majoria dels punts proposats, però al qual hem introduït esmenes que, al nostre entendre, contribueixen a precisar i millorar el contingut del text. A altres punts, tal com explicaré, no hi podem donar suport, perquè contenen algunes imprecisions i incorreccions que considerem necessari assenyalar i matisar.

Dit això, compartim aquesta transversalitat com a responsabilitat i prioritat del Govern i entenem que fer créixer l'ús del català, més enllà de ser un dret i un patrimoni de tots i totes, és també una eina d'oportunitats i de cohesió social. Per això, hem introduït una esmena perquè es continuï vetllant per la protecció del català davant les actuacions polítiques i les resolucions judicials que en restringeixen l'ús.

En aquest sentit, cal posar en valor el compromís ferm del Govern amb la millora del model lingüístic educatiu i amb la defensa del català com a llengua vehicular i d'aprenentatge del sistema educatiu, d'acord amb el marc jurídic de la LEC, així com les actuacions que ja s'estan desplegant per preservar el model i donar resposta als diferents escenaris que puguin afectar-ne l'aplicació, i en la línia del que proposa el punt 4 d'aquesta moció.

Ara bé, no compartim que el pacte nacional per la llengua sigui una eina fracassada, tot al contrari. Com ha explicat el conseller Vila en més d'una ocasió, el pacte és una experiència inèdita en la història de la política lingüística de la Generalitat i ha permès consolidar la llengua catalana com una prioritat compartida i transversal, amb la implicació també de nombrosos nous actors de tots els àmbits de la societat. Ara mateix hi ha adherides 142 entitats i 250 municipis, que representen el seixanta-sis per cent de la població de Catalunya. Però la CUP encara no hi és. Amb una execució de 256 milions d'euros, el pacte ha permès posar en marxa tot un seguit de transformacions estructurals i actuar en àmbits en què fins ara no s'havia incidit prou, com la salut, la política lingüística municipal o el món del treball. El pacte és, doncs, un instrument viu, que garanteix un seguiment periòdic i transparent del desplegament i execució de les mesures. I per això estem d'acord, doncs, amb el punt 3 de la moció.

Pel que fa al compliment dels compromisos assumits pel pacte i, en particular, en l'àmbit del Departament de Drets Socials i Inclusió, la planificació departamental ja preveu actuacions específiques de promoció de l'ús del català i de foment de la capacitat i l'atenció lingüística. Tot i així, considerem més adequat avançar de manera progressiva, d'acord amb el marc normatiu aplicable i amb les característiques dels diferents serveis. És en aquest sentit que plantegem la nostra esmena.

També hem introduït una esmena en l'àmbit del Departament d'Empresa i Treball per adequar el punt al marc normatiu aplicable, atès que l'Agència Catalana del Consum exerceix les funcions inspectores i sancionadores en matèria de drets lingüístics d'acord amb el codi de consum.

També es proposa mantenir les campanyes i actuacions d'inspecció d'ofici, però en termes realistes, tenint en compte els recursos disponibles i els sectors objecte de control.

Al seu torn, l'Oficina de Protecció de Drets Lingüístics ha nascut precisament per garantir aquests drets a la ciutadania. I, pel que veiem en la moció, tenen vostès desconeixement que aquesta ja actua d'ofici davant les possibles vulneracions dels drets, sense que calgui una queixa prèvia de la persona afectada. L'oficina també desenvolupa les seves funcions en coordinació amb els diferents departaments i organismes de la Generalitat, com ara Justícia i Salut, i això permet canalitzar la informació, analitzar possibles vulneracions detectades i, si escau, formular propostes de millora.

En aquest context, també compartim l'objectiu de garantir els drets lingüístics en els serveis que depenen de les administracions públiques a través de les clàusules contractuals específiques que es poden incloure en els nous contractes. Ara bé, cal tenir en compte que, un cop adjudicat un contracte, no es poden introduir noves obligacions no previstes en els plecs. D'aquí, doncs, la nostra esmena.

És, per tant..., i d'acord amb tot el que he exposat, i malgrat que no se'ns han acceptat les esmenes que hem registrat, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar donarem suport a la majoria dels punts que proposa aquesta moció, perquè entenem que el pacte és una eina que també serveix per millorar la vida de les persones.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. I gràcies a la CUP per una moció que és impecable, el que dieu, com ho dieu. I efectivament, quan algú l'encerta en aquest Parlament i en un tema tan essencial i tan transcendental com és la llengua, el que hem de fer és dir «sí» i dir un sí rotund.

De fet, quan llegia la vostra moció, he recordat la Carme Junyent. I fa tot just uns dies el Consell de la República va tenir l'encert d'atorgar-li la Medalla d'Honor Creu de Santa Eulàlia a títol pòstum, i va parlar el seu fill. I el seu fill ens va recordar que la Carme Junyent treballava per la llengua sobretot perquè va entendre que era una llengua que estava en perill. I jo, que ja tinc una edat, m'he recordat quan als noranta treballava al CIEMEN, que portava la revista *Europa de les nacions*; allà mateix també vam fundar la Coordinadora d'Associacions per la Llengua. També hi fèiem campanyes d'acció humanitària. I, un cop a la setmana, en una sala, es reunia el GELA. El GELA és el Grup d'Estudis de les Llengües Amenaçades, que hi havia tot d'estudiants que feien estudis de llengües arreu del món, i la tutora era la Carme Junyent. La Carme Junyent treballant allà al GELA és quan es va adonar que el català estava en perill. Això era a mitjans dels anys noranta. Imagineu-vos ara. Per això, des de llavors fins ara, la Carme Junyent ens guiava, ens responia sempre que l'hi demanàvem. I jo guardo com un tresor els whatsapps que anàvem intercanviant.

I és interessant recordar la Carme perquè ella demanava unanimitat en la defensa del català. I, per tant, el que cal és treballar per l'ús social, consolidar la seva presència en l'espai públic, en l'Administració. És aquí on cal el consens. El consens no pot ser per preservar el Govern d'Illa, el Govern del PSOE, per mantenir càrrecs al Govern. No pot ser. I ens hem de poder mirar a la cara, com ha fet la CUP –i li donem la raó–, i dir: «El pacte nacional per la llengua ha estat un fracàs.» Ha estat un fracàs fins al punt que es fa servir pel Govern i es fa servir per certes organitzacions per anar contra el català.

I, per tant, ho hem de dir amb totes les lletres: no es pot estar donant suport al Govern Illa i dir que s'està defensant el català. No es pot defensar el conseller Vila i dir

que s'està defensant el català, perquè el que està fent el conseller Vila és justificar tots i cadascun dels menysteniments del català que fa aquest Govern.

Fins ara, a més a més, han tingut l'excusa de les entitats. I ara la gran entitat de referència, que és la Plataforma per la Llengua, sabeu què ha fet amb el pacte nacional per la llengua? L'ha suspès –l'ha suspès–, perquè, malauradament, ens ha donat la raó en tots i cadascun dels punts que el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha estat alertant durant aquest temps. Ho ha fet la presidenta del nostre grup, la Mònica Sales; ho ha fet la nostra portaveu, la Carme Renedo.

Per tant, hem de posar punt final, ens hem de mirar als ulls i dir: «El pacte per la llengua ha estat un pacte a canvi de res que gira l'esquena al català.»

I aprofito l'estona que em queda, perquè en aquest Ple hi ha hagut una espanyolització una mica trista d'aquesta cambra. S'ha parlat molt d'eleccions espanyoles, dels blocs d'un costat i de l'altre. I ho tornem a deixar clar: el bloc de Junts per Catalunya és Catalunya. El nostre bloc és aquell que diu que el català és la llengua pròpia de Catalunya, que diu que el català és la llengua, ha de ser la llengua d'expressió del Govern, ha de ser la llengua d'integració –ens hem de trobar tots en la catalanitat–, ha de ser la llengua de l'Administració, ha de ser la llengua del carrer. I això és absolutament innegociable.

Menys pactes pel bilingüisme, menys pactes com a excusa per poder justificar el menysteniment del català. I, ja que parlem de pactes, nosaltres els en proposem un amb què no només solucionarem el tema de la llengua, sinó que els solucionarem tots –la salut, el dèficit fiscal, l'escola, tot–: fem el pacte nacional per la independència; el vam votar l'U d'Octubre i ja és hora que l'executem.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, aquesta moció de la CUP no és més que un programa de coacció lingüística: pressionar els docents, fiscalitzar els sanitaris, inspeccionar els comerciants i dictar al president de la Generalitat en quina llengua pot parlar. Tot i que segurament el president els hi farà cas, perquè cada cop compra més les polítiques de la CUP.

I tot això pretenen fer-ho i vendre-ho com una defensa dels drets. Tenen una manera ben curiosa, els de la CUP, de defensar la llibertat: redactar una llista cada vegada més llarga d'obligacions per als altres. Ja li dic que el Partit Popular votarem en contra d'aquesta moció, igual que segurament la que vindrà després, perquè Catalunya el que necessita és acabar amb aquesta obsessió per controlar la llengua dels ciutadans.

El primer punt ja ho deixa clar: «Països Catalans» i «construcció nacional». Però, bé, senyors de la CUP, aquí som al Parlament de Catalunya; ni representem aquest imaginari dels Països Catalans, ni acceptem que es converteixin els serveis públics en eines al servei del seu projecte independentista. Una escola, un hospital o una residència de gent gran es paguen amb impostos de tots, també d'aquells catalans que parlen castellà i que estan farts de veure com vostès tracten la seva llengua com un problema que cal arraconar.

Nosaltres defensem català i castellà sense complexos, i combatrem políticament qualsevol intent d'excloure el castellà de les institucions o de les aules. Els catalans castellanoparlants tenen exactament la mateixa dignitat que els catalans catalanoparlants. No han de demanar perdó, no han de justificar-se i no han d'acceptar que els tractin com a catalans de segona. El seu dret a ser respectats no depèn de l'aprovació de la CUP, de Junts per Catalunya o d'Esquerra Republicana.

En educació, vostès reclamen una estratègia contra les sentències que estableixen el vint-i-cinc per cent i contra els pronunciaments del Tribunal Constitucional.

Doncs, escoltin, les sentències es compleixen, les que t'agraden i també les que no t'agraden. El Govern no pot escollir quines resolucions judicials accepta segons si encaixen o no amb el seu programa electoral. I, quan una família reclama que el seu fill també pugui estudiar en castellà, està exercint el seu dret, no està atacant Catalunya. Ja n'hi ha prou de convertir aquestes famílies en enemigues i de presentar com una agressió al català que el castellà tingui presència a l'escola.

També volen oferir cobertura als professionals que continuïn aplicant el model que defensen. La millor cobertura que poden donar a aquests professionals és dir-los que apliquin la llei i compleixin les sentències; no utilitzin els directors o els professors com a escuts. És molt fàcil animar a plantar cara als tribunals des d'un escó al Parlament de Catalunya.

Nosaltres, senyors diputats, defensem que el català i el castellà siguin llengües vehiculars a l'ensenyament, i defensarem que les famílies que reclamin els seus drets els puguin exercir, per molt que a vostès els hi molesti. Volen que els alumnes aprenguin, que dominin les dues llengües i que tinguin oportunitats. L'escola, senyors de la CUP, no els hi pertany, per molt que ho intentin. Els alumnes tampoc els hi pertanyen; no són material de la seva construcció nacional.

El punt sobre el comerç és especialment revelador. Volen vostès un mínim de 1.500 inspectors d'ofici cada any, amb expedients i sancions. Han fixat una quota de fiscalització lingüística. A aquests comerciants, que ja estan prou ofegats pagant impostos, que són els que generen ocupació i que aguanten uns costos cada vegada més difícils, vostès el que els hi ofereixen és vigilància i persecució política. Nosaltres, com es pot imaginar, rebutgem aquesta persecució administrativa i defensem eliminar les multes lingüístiques als comerços.

En sanitat i serveis socials, volem garantir que els usuaris puguin comunicar-se i ser atesos adequadament en català i en castellà, amb formació, amb recursos i amb una organització que funcioni. Però rebutgem convertir els professionals sanitaris en sospitosos permanents. Quan una persona necessita un metge o una plaça residencial, el deure del Govern és resoldre aquesta necessitat.

La seva responsabilitat, la del Govern, és assegurar una bona atenció; no alimentar campanyes d'assetjament, encara que, pel que ja han anunciat, votaran favorablement a tots els punts. I encara pretenen obligar el president i tots els consellers a parlar català a totes les intervencions, quan jo, que vinc del món municipal..., quan els d'Esquerra Republicana o els de la CUP han de fer campanya en castellà a segons quins barris on no es parla ni català, per guanyar un grapat de vots, bé que utilitzen el castellà. *(Alguns aplaudiments.)*

I al Govern del PSC li diem que deixi de córrer darrere del nacionalisme i que treballi per tots els ciutadans de Catalunya. I els hi diem ben clar: no a les multes lingüístiques *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, no a l'exclusió del castellà –i acabo, president–, no a utilitzar els docents contra els tribunals i no a convertir l'Administració en un aparell de control ideològic. El català mereix una política seriosa, els ciutadans mereixen llibertat i el nacionalisme ha d'entendre d'una vegada que Catalunya és de tots, també dels qui no li devem cap obediència.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Gràcies, president. Señores diputados, deben ser todos ustedes personas cultas, como corresponde a la alta responsabilidad política que ostentan, y por eso no dudo que conocerán perfectamente bien la obra de Esopo, aquel clásico autor griego del siglo VI antes de Cristo famoso por sus fábulas, que retrata en ellas los vicios y las

virtudes de la sociedad en la que vive, con una intención moralizante. Pues, bien, esta moción de la CUP me ha recordado una de esas fábulas, que luego les relataré. Pero esta moción de la CUP es un retrato exacto de su carácter totalitario, negacionista lingüístico, avaricioso y envidioso. Y voy a explicar estos cuatro feos vicios de la CUP.

Uno. La CUP es totalitaria, porque discrimina al cincuenta y cinco por ciento de los catalanes por razón del uso de su lengua, el castellano. Aplau de la imposición de multas lingüísticas a los comercios que rotulan en castellano. Aplau de también el uso exclusivo del catalán en la radio y la televisión públicas. Aplau de también la imposición del uso del catalán en la vía pública, en la escuela, en la Administración. Y exige un nivel de catalán para ocupar una plaza de músico, médico, enfermero, cocinero, personal de restauración y hasta de operario de cementerio. (*Alguns aplaudiments.*) La CUP, de esta manera, rompe la cohesión social absolutamente, porque fomenta la delación y el chivatazo contra todo aquel catalán que quiera usar el castellano en la vida pública y en la vida privada.

Dos. La CUP es negacionista lingüística, porque deconstruye la realidad individual, sociolingüística, cultural, histórica de Cataluña, que es bilingüe desde hace más de quinientos años y es parte esencial de España, para construir una sociedad totalmente artificial basada en un régimen de supremacismo lingüístico en catalán. Y, además, miente, y nos miente constantemente al intentarnos colar y confundir dos términos: «lengua minoritaria» y «lengua *minorizada*». Por enésima vez lo voy a explicar. Una lengua minoritaria es aquella que usa un grupo reducido de personas en un mismo territorio que convive con otra lengua –es el caso del catalán en el conjunto de España–, pero una lengua minorizada es aquella cuyo uso está proscrito, prohibido por cuestiones políticas, que es el caso del castellano en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

Tres. La CUP es avariciosa, porque este régimen de monolingüismo en catalán, que sufrimos desde hace muchísimos años en Cataluña, les resulta, les parece tibio. Y lo que quieren es perseguir a todos los ciudadanos catalanes que quieren usar el castellano en su vida privada y familiar y recluirlos en la habitación 101 de la novela distópica *1984*, de Orwell, para quebrar su mente y someterlos al régimen (*alguns aplaudiments*) de imposición del supremacismo lingüístico en catalán.

Y cuatro. La CUP es envidiosa, porque no pueden soportar que les hayan adelantado por la izquierda los del Partido Socialista, erigiéndose en los campeones del separatismo, porque han sido ellos los que han conseguido imponer (*alguns aplaudiments*) y firmar *el pacte nacional per la llengua*. Y por eso echan espuma todavía por la boca.

Y ahora acabo con lo prometido, con la fábula. En una ciudad vivían dos vecinos. Eran ricos. Uno era avaro y el otro envidioso. Ambos se dirigieron a Zeus para pedirle un favor, y el dios de los dioses les dijo: «Sí, os lo concederé, pero con una condición: que lo que pida el uno el otro lo reciba por partida doble.» Así, el avaricioso pidió que una de sus habitaciones se llenara de oro. Y dicho y hecho. Pero, claro, el vecino se encontró en su casa *dos* habitaciones repletas de oro. Y, como el envidioso no podía consentir cualquier alegría de su vecino, le pidió a Zeus que le arrancara un ojo, para que así su vecino estuviera totalmente ciego. Señores de la CUP, moraleja: sus vicios y los de sus vecinos devoran a todos aquellos que cometen esos vicios.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades... Hagués estat bé poder fer una enquesta al Grup de VOX abans de començar aquesta intervenció de si saben qui és Isop sense consultar ChatGPT. Crec que hauríem tingut alguna sorpresa. (*Alguns aplaudiments.*) I jo pensava ara en una altra faula d'Isop, també bastant coneguda, que és la del llop que es disfressa de xai per enganyar la gent, no?, i fer-se passar per xai i, llavors, quan està dintre, se'ls menja. Busqueu-la. I si no és d'Isop –vostès ho diran, perquè en saben molt, d'això–, la faula també els encaixa. (*Remor de veus.*) No, no, no. Busqui-ho també, perquè al final el que faran és, com sempre, fer el vídeo.

Però, bé, posats al tema, el que estan fent vostès és això, és disfressar-se de xais –disfressar-se de xais– per enganyar la classe treballadora dient que defensen els seus drets. Per tant, crec que és important que es treguin d'una vegada per totes la careta i demostrin que són el que són: els que defensen els especuladors i aquells que volen aprofitar el dret a l'habitatge per fer-se rics.

I, dit això, entrant en matèria de la moció que presenta el Grup de la CUP, nosaltres donarem suport a gairebé tots els punts excepte un, que és el que fa referència al pacte nacional, perquè creiem que hi han coses que s'estan plantejant que es poden fer. És cert que n'hi han algunes que ja es podrien fer. L'oficina ja podria actuar de ple dret, podria actuar d'ofici. El que passa és que a vegades tenim dubtes de que ho acabi fent, com hem pogut veure amb el tema ja de les sancions, per exemple, pel dret a l'habitatge i pel control de rendes. Crec que aquí seria important que vostès pressionessin i entre tots pressionéssim perquè aquesta oficina realment faci allò que ha de fer. Perquè el que estem veient és que, pel que fa com a mínim a les multes pel dret a l'habitatge, no s'està fent. És necessari que hi hagin inspeccions i que hi hagin sancions per fer complir la llei; això també és important. Tampoc s'està fent pel control de preus. No sabem si es farà tampoc per garantir que es pugui utilitzar el català tal com està previst a la llei.

És evident que no podem assistir a espectacles lamentables com al que vam assistir al judici del Roger Español, quan realment el seu dret a poder ser atès en català es va veure flagrantment vulnerat. I això creiem que són coses en què s'han de prendre mesures i que no podem permetre que ens continuïn passant.

Hem d'actuar a les escoles, clar que hem d'actuar a les escoles. No pot ser que tinguem professors i professores que no poden fer les classes en català. Alguns tampoc tenen totes les eines per poder-les fer. Necessitem professors i professores, falten professors i professores. Molts dels que entren a fer classes potser no tenen el nivell necessari, però no pot ser que ho deixem com «és el que hi ha i no s'hi pot fer». Se'ls ha d'acompanyar, s'ha de fer que puguin aprendre el català necessari per poder fer les classes en català d'una manera correcta. Si s'han d'alliberar hores, s'han d'alliberar hores perquè ho puguin fer, però no pot ser que donem per perduda l'escola en català.

I sí que m'agradaria fer una reflexió sobre la qüestió del pacte, una mica en la línia del que ha fet la diputada d'Esquerra Republicana, la senyora Vilalta. El pacte porta un any. Jo crec que a un any de pacte no li podem demanar que resolgui el que no s'ha resolt i no s'ha fet en els darrers vint anys. Perquè el diputat Dalmases citava que, als anys noranta, la Carme Junyent ja va dir que el català estava en risc. Jo no sé quants pactes nacionals es van fer en tots els anys que governava Junts per Catalunya. No sé quants pactes es van fer. No se'n va fer cap! Aquest és el primer. Si tan clar tenien que estava en risc i tan clar tenen el que s'ha de fer, per què no ho van fer en el seu moment? El pacte acaba de començar. Hi ha una de les entitats referents que ha dit que el primer any l'ha suspès, és cert, però n'hi han moltes altres més i cada vegada hi ha més ajuntaments que s'hi estan sumant. El pacte és una eina; s'ha de millorar, es pot millorar, es pot aterrar més, es pot concretar més. És evident que

hi ha conselleries que no estan fent la feina com l'haurien de fer, però això no invalida tot el pacte.

I el que a mi em sembla un risc és que allò que ja va passar durant una època i que segueix passant, que hi ha qui s'atribueix el carnet de bon català o mal català, qui és bon català i qui és mal català..., que, a més a més, ara ja passem una pantalla més i sigui el carnet de qui defensa el català i de qui no defensa el català. Resulta que ara donem carnets de segons qui dona suport a la defensa del català, segons qui no defensa el català. No. El català el defensem moltes persones en el dia a dia. El defensem parlant-lo, el defensem defensant-lo aquí, en aquest Parlament. Però donar carnets i tornar a polaritzar i tornar a excloure moltíssima gent de la defensa del català no crec que ajudi precisament a fer que el català vagi millor i tingui més ús social.

Gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La situació actual de Catalunya, sota jou espanyol i francès, no convida a l'optimisme, i encara menys en termes lingüístics. La nostra única opció de supervivència passa inequívocament per recuperar l'estat propi i legislar per garantir l'exclusivitat del català a l'Administració pública. Ja poden anar redactant normes i mesures en aquesta cambra que, si no tenim un estat per aplicar-les, no ens en sortirem. Cap oficina pot prendre la responsabilitat de salvar una llengua que recula incessantment arreu del país.

Fa un parell de setmanes, a l'Audiència de Barcelona, jutjaven la càrrega policial del Primer d'Octubre. L'advocada de l'acusació va fer la primera pregunta en català i la intèrpret oficial va ser incapaç de traduir-la. Un servei de traducció que, recordem-ho, depèn directament de la Generalitat, no de Madrid. El president del tribunal va proposar aturar el judici. L'advocada va acabar traduint-se a ella mateixa, i al cap de pocs minuts totes dues acusacions interrogaven directament en castellà. I així, senyors, és com es menysprea, inutilitza i extingeix un idioma.

De les sentències dictades al Principat, només el sis per cent s'emeten en la llengua del país. Quan un ciutadà demana expressament rebre la documentació en català, el jutjat l'ignora en el 79,1 per cent dels casos, mentre que si la demana en castellà la rep en gairebé el noranta-nou per cent. La marginació sistemàtica de la llengua catalana als jutjats i la indefensió i vulnerabilitat que aquest fet genera en les parts processals catalanoparlants són inadmissibles.

La proposta de la CUP és ampliar l'oficina que vigila els traductors. La proposta d'Aliança és que els catalans no haguem de menester traductor i que els jutges i fiscals tinguin l'obligatorietat de parlar i entendre la llengua de la nostra terra. I això només podrem garantir-ho restituint l'Estat català i nomenant des de l'Administració catalana els jutges, fiscals i resta de personal adscrit a justícia. Vostès demanen inspeccions, seguiments, informes. Tenim la llei de política lingüística, tenim un codi de consum, tenim una llei de comerç. El que no tenim és un govern disposat a complir-les i fer-les complir. L'Ajuntament de Barcelona va rebre queixa de setanta-sis comerços. I saben què van fer? Res. Cap inspecció, cap sanció. Es van limitar a enviar una carteta informativa. Segons el Govern socialista, prioritzaven la sensibilització.

Fa quaranta anys que sensibilitzem i que permetem que se'ns vulnerin impunement els drets lingüístics. De què tenen por? O és que el pacte nacional consisteix en que la nostra llengua cremi en somort fins a desaparèixer? La CUP demana 1.500 inspeccions d'ofici cada any. No falten inspectors. Som els batlles i regidors de cada municipi els qui hem d'actuar quan un establiment incompleix la normativa; entra dins les nostres tasques. No cal contractar nous funcionaris ni continuar sobredimensionant l'Administració. Cal valentia política.

En l'àmbit sanitari no és competent la Generalitat? Doncs, com és que en un any s'han rebut 360 denúncies de catalans que no han sigut atesos en la seva llengua? És que les pròpies institucions incompleixen normatives i pactes nacionals que signen el Govern i els seus socis? O és que tot era una comèdia?

Fem una ullada al nord. Fixem-nos en Andorra. L'abril del 2024, amb vint-i-cinc dels vint-i-vuit vots possibles, es va aprovar la llei de la llengua. Avui qui vol renovar el permís de residència i treball ha d'acreditar el català; un nivell bàsic a la primera renovació, un de superior a la segona. Qui atén de cara al públic ha de saludar i respondre en català, i qui ho incompleix rep una sanció que pot arribar als seixanta mil euros. Andorra no fa 1.500 inspeccions l'any, com demanen vostès. Posa el català a la porta. És obligatori per a qui vulgui entrar i decisorí a l'hora de renovar o revocar el permís de residència. I ho pot fer per una raó molt clara, perquè és un estat.

Aquesta és la clau de volta. No poden demanar a una autonomia que apliqui el que és propi d'un estat. Primer cal construir l'Estat i enderrocar l'autonomia. I, atès que vostès fan cordons sanitaris a independentistes de la mà de qui defensa la submissió de Catalunya, juraria que són més partidaris de l'autonomia que no pas de l'Estat català. «Pels seus fets els coneixereu», que diu la Bíblia.

El president

I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt breument. Gràcies per les esmenes. És cert que no n'hem incorporat cap perquè amb aquesta moció el que volíem era obligar el Govern a respondre per aquesta distància entre el que proclama, d'una banda, i el que fa, d'una altra. I, per tant, les esmenes nosaltres enteníem que ens allunyaven d'aquesta exigència.

Podem discrepar de la utilitat del pacte nacional per la llengua. Ho entenem, no? Però preservar el pacte no pot passar per suavitzar el judici sobre els seus resultats. Si les conselleries estan desatenent els compromisos, si es continuen vulnerant drets –però vulnerant drets des de les pròpies administracions–, això cal dir-ho –cal dir-ho–, perquè el que cal protegir són les persones i no la feina que està fent el Govern. I és veritat que hi ha entitats i partits..., avui vosaltres, Esquerra i Comuns, heu reconegut que les conselleries no estan complint el pacte. Per tant, no és una eina vàlida perquè no l'estan complint. Perquè des de la conselleria de Política Lingüística no tenen el poder suficient per fer que la resta de conselleries ho estiguin complint. Mirem de quines eines ens podem dotar, però aquesta està resultant ineficaç.

Respecte a les esmenes del PSC, nosaltres no hem presentat una moció per ajudar el Govern a explicar millor el seu compromís. L'hem presentada perquè deixi de desatendre els seus compromisos, i les esmenes que vostès ens demanaven rebaixaven aquesta exigència. Nosaltres mantenim el text perquè els drets de qui parla català no admeten que anem posant més coartades i anem rebaixant.

El senyor del PP feia apologia de la desobediència a les lleis aprovades per imposar el seu bilingüisme. Volen, d'una banda, que complim les sentències que ens imposen des d'Espanya, però, d'una altra, que no es compleixin les lleis aprovades per aquest Parlament.

I, en darrer lloc, el senyor de VOX, que pretén infantilitzar el debat explicant faules cada vegada que hem de parlar de llengua. Potser és que vostè no té idees intel·ligents per compartir des d'aquesta tribuna. La nostra *moraleja* és que, quan no poden utilitzar el discurs fàcil de culpar l'immigrant de tot, el que fan és acabar dient bestieses des de la tribuna. Se'ls hi veu el llautó, que el seu únic objectiu és espanyolitzar-nos. Parin ja.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua

302-00296/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Moltes gràcies, president. Conseller... El Govern de Salvador Illa no fa gaire cas del que emana d'aquest Parlament. En realitat, ni tan sols fa cas dels compromisos que adquireix ni dels que s'autoimposa i que diu assumir i respectar. I el pacte nacional per la llengua n'és un molt bon exemple.

La situació de la minorització de la llengua no pot revertir-se d'un any a un altre. Ho sabem; no som ingenus. Però, precisament perquè no som ingenus, sabem que l'ús constant del castellà de portes enfora i de portes endins –dels consellers, dels alts càrrecs i del president mateix– no ajuda *gens* a revertir *res*. I no són, com pretén a vegades justificar el conseller, lapsus lingüístics o fets anecdòtics que l'oposició sobredimensiona. No. L'ús del castellà del Govern socialista és creixent. Constitueix l'expressió més sincera de la seva incomoditat per haver-se de servir d'una llengua que no sent ben bé com a pròpia o que no considera apta per a totes les ocasions. D'aquí que l'amaguin en segons quins àmbits, tant domèstics com internacionals.

El bilingüisme del Govern de Salvador Illa és una manifestació més –i potser l'expressió més gràfica– del seu ultranacionalisme espanyol. No enganyen ningú, com el PSOE mateix malda per disputar la *champions* de l'espanyolisme al PP i a VOX. D'aquí que, cada dia més i cada dia amb menys complexos, el món socialista contribueix a la minorització del català i a la desnacionalització del país. D'aquí que el pacte sigui paper mullat. Tret potser del conseller de Política Lingüística, que encara no ha caigut del cavall, com va fer sant Pau, ningú del Govern no se'l creu ni el percep com a document legítim, com a pla de treball just o brúixola necessària, que és el que hauria d'haver estat.

I, de fet, semblaria que el Departament de Política Lingüística pensa si fa no fa el mateix. Per incomodar només el mínim imprescindible la resta del Govern, el departament va confegir una bona anàlisi de la situació i després es va limitar a refregir un bon galimaties, una bona barreja-barreja de mesures sense prioritats, sense indicadors, sense possibilitat d'avaluació o dificultant l'auditoria parlamentària. Al capdavant, el mateix departament ha fet un succedani de balanç que no passaria ni el sedàs que passen els estudiants de batxillerat amb el seu treball de recerca, com vam demostrar a la interpellació.

Però no és només que el Govern no cregui en el pacte i l'incompleixi. No és només que el Govern contravingui els compromisos adquirits o que el Departament de Política Lingüística no treballi amb la pulcritud ni la professionalitat que es mereixen la llengua i el país. És que els catalans estem més indefensos que mai quan es vulneren els nostres drets lingüístics.

En l'àmbit sanitari –l'exemple ha sortit–, només per posar un exemple, l'any passat, l'any 2025, hi va haver 360 denúncies o queixes per vulneració de drets lingüístics –360 denúncies. Quin cas en va fer el Departament de Salut? De 360 queixes, va obrir expedients informatius –de 360– en vuit casos. Com aquell que diu, havia de treballar cada dia de l'any i només va treballar una setmana. (*Rialles.*) Només tres

d'aquests expedients van acabar amb una proposta –proposta; no sabem com ha acabat encara; ara n'hem fet pregunta parlamentària– de sanció. De 360 queixes, només tres propostes de sanció.

Aquest és l'interès per salvaguardar els drets lingüístics d'aquest Govern tan i tan compromès, diuen, amb la llengua catalana? Així és com els departaments del Govern es fan corresponsables del pacte nacional per la llengua? Així es garanteix que els ciutadans de Catalunya puguem viure plenament en català? Això és el que ens mereixem? Aquests 360 denunciants han notat que fa dos anys que tenim un departament i un conseller de Política Lingüística? Ho hem notat la resta de catalans?

El Govern hauria de deixar la parafernàlia de banda, hauria de deixar la propaganda de banda i hauria de fer servir la llengua catalana *sempre*, en tots els àmbits i en totes –totes– les situacions. El Govern hauria de respectar la legislació vigent en l'activitat de tots els departaments, i vetllaria així pels nostres drets lingüístics. I, sobretot, hauria de tenir especial cura perquè tot el que fa referència al món de l'escola sigui per fer realitat la immersió lingüística, en tots els espais, moments i activitats.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bé, molt bona tarda de nou. Segueixo el fil de la intervenció anterior, perquè ens serveix per seguir i aprofundir en el debat. Sempre hem defensat que hi ha temes, que hi ha àmbits de país en els quals convé que forgem consensos, que construïm grans consensos. L'educació, per exemple, és un d'aquests exemples. Últimament estem parlant de la necessitat d'un pacte de país. L'habitatge és un altre d'aquests exemples, atès que és el primer problema social. I fan falta també –o farien falta– majories, grans majories, i consensos per donar-hi resposta. Ho estem vivint amb intensitat aquests dies.

I un d'aquests temes en el qual creiem fermament que cal forjar i mantenir el consens és la defensa de la llengua catalana. I, de fet, la major part de vegades aquest consens s'ha mantingut. Abans ho comentava: al voltant del vuitanta per cent d'aquest Parlament hem votat diverses vegades posicions comunes de defensa i de protecció de la llengua catalana. Això, però, no ha passat amb el pacte nacional per la llengua. Nosaltres –i ho reitero– el defensem. Nosaltres i moltes entitats del país i, de fet, també molts ajuntaments, que s'hi han sumat i han subscrit el pacte. Però aquella majoria política de consens que comentava no ha cristal·litzat, no s'ha sumat a aquest pacte nacional per la llengua.

Miri, com deia abans també, nosaltres creiem que és una bona eina. No perfecta, ni molt menys. I, per tant, ha d'estar viva i l'hem d'anar millorant dia a dia. Però és una eina imprescindible, sobretot en el context que pateix la llengua catalana. I per això els emplaço a treballar per millorar el pacte nacional per la llengua. No a quedar-nos aquí dient que ha fracassat i que no ens agrada i ja està –que és una mica la sensació que tenim amb aquest debat–, sinó impulsar mesures i accions que facin que sí que impacti, que tingui, el seu desplegament, un impacte real en la ciutadania i en el nostre país.

Com ho fem? Abans en parlàvem: objectius probablement, indicadors, segurament més recursos també, i un seguiment exhaustiu més enllà del que ja s'està fent. I sobretot, i especialment –i ho volem reiterar una vegada més–, que tots els departaments es posin les piles i, per tant, que hi hagi un compromís ferm de tot el Govern. Això ha de passar. I ho hem dit no només avui per primer cop. Fa moltes vegades que ho anem repetint.

De fet, amb aquest objectiu, des d'Esquerra Republicana vam presentar i aprovar al debat de política general la celebració d'un ple monogràfic sobre la situació de la llengua catalana perquè puguem tenir aquest debat de repassar cada departament del Govern de la Generalitat què és el que fa, deixa de fer, compleix o incompleix amb relació al desplegament del pacte i en la defensa de la llengua catalana.

I per això també hem demanat a tots els consellers de la Generalitat venir a comparèixer. Els farem comparèixer a la Comissió de Política Lingüística perquè també hagin de donar comptes. No només el conseller de Política Lingüística, que ha vingut moltes vegades, sinó que vinguin un a un i puguem, des de l'òptica, des de les ulleres de política lingüística, analitzar què és el que fan i què és el que no fan. Però es tracta d'arremangar-se, i més si parlem de la llengua; no només de queixar-se.

Per això hem fet dues esmenes en la línia de millorar el pacte. Una és sobre la necessitat de concretar, com dèiem, i calendaritzar objectius i indicadors del pacte nacional per la llengua per tal de poder millorar-ne el seguiment, si aquesta pot ser una via per millorar l'aplicació i el desplegament del pacte. I una altra esmena: atès que no compartim aquesta anàlisi de fracàs, perquè no la compartim, explicitar que cal millorar també, reforçar i dotar de més recursos i prioritat el pacte nacional des d'aquesta òptica transversal de tot el Govern. Malauradament, no s'han acceptat aquestes esmenes.

Tampoc no compartim una idea que apareix en la moció sobre l'anàlisi del paper del Departament de Política Lingüística. Vostès l'assenyalen com que ha fracassat també en aquesta acció de coordinació transversal de les polítiques del Govern. Miri, jo m'atreiria a dir que sort en tenim avui en dia, en aquesta situació d'emergència lingüística del català, de tenir una conselleria de Política Lingüística a Catalunya. És cert que això pot haver provocat segurament un relaxament en la resta de departaments, que s'han tret de sobre aquesta responsabilitat. Però estem convençuts que que hi hagi un departament, que hi hagi un conseller que vetlla des de la taula dels grans –que això és el que passa quan es crea una conselleria– per la llengua catalana i pels drets lingüístics és més positiu que negatiu. I, si algú pensa el contrari, doncs ho debatem. Però nosaltres creiem fermament que que hi hagi una conselleria de Política Lingüística al nostre país, amb la situació d'emergència lingüística, és més positiu que negatiu. Per cert, ve d'un pacte també i una proposta i una condició d'Esquerra Republicana.

En relació amb la resta de la moció, compartim les seves propostes. També els agraïm l'acceptació –en aquest cas, sí– de la tercera esmena, que complementa i completa també el punt sobre la defensa de la immersió lingüística. Hem afegit la necessitat de l'aplicació immediata del decret de règim lingüístic del sistema educatiu i també d'ampliar la gestió de les aules d'acollida, perquè creiem que era absolutament necessari.

I acabo amb un parell de reflexions molt ràpides. Creiem sincerament i profundament que utilitzar la llengua per desgastar el Govern és un error, perquè qui en surt perjudicada és la llengua, la llengua catalana; no el Govern, sinó la llengua catalana. Cal fer oposició al Govern? Sí. Fer-ne un control i ser exigent? És clar. I denunciar els incompliments? Sempre. I ho fem, i en aquest cas ho seguirem fent. Però no s'equivoquin: intentar aprofitar la llengua per desgastar el Govern creiem que és un error.

I la segona: aquí hi som per fer política útil. Podríem intentar ser el que crida més, el que és més pur, el no a tot, o quan pitjor, millor. Però això no soluciona la vida de la gent i tampoc defensa ni serveix per defensar la llengua catalana. Per tant, des de la coherència, des de les conviccions i també des de la utilitat, nosaltres som aquí per fer que les coses passin. En aquest cas, si el pacte creiem que és una bona eina però que té capacitat de millora, arremanguem-nos, com deia abans, per tal de millorar-lo.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra. *(Pausa.)* Disculpi, és una esmena. És en singular.

Sílvia Orriols Serra

Mentre el Govern presumeix d'haver guanyat 267.600 parlants, les dades certifiquen que el català entra en fase d'extinció. Només el trenta per cent de la població l'empra habitualment, i quan parlem dels joves el percentatge és molt menor. Sí, el pacte nacional per la llengua realment no ha reeixit; ho constatarem a la moció anterior, i també en aquesta. Els qui el van subscriure diuen haver desplegat el seixanta-dos per cent de les mesures que contenia. Però, vostès han notat cap canvi?

Augmenten les denúncies per vulneració de drets lingüístics i augmenten els episodis de catalanofòbia. El que no augmenta és la transparència. Les darreres enquestes publicades d'usos lingüístics de la població fan referència a l'any 2023, i no van fer-la pública fins al 2025. La propera tocaria el 2028, però les dades que continuarà la nova enquesta, previsiblement escandaloses pel que fa al retrocés del català, no ens les deuran deixar veure fins al 2030, suposo, oi? Dosifiquen la caiguda lliure per minimitzar les reaccions i les conseqüències electorals i polítiques. Perquè al Govern no l'amoïna la supervivència del català, el que l'amoïna és que els catalans siguin conscients de la situació límit a la que hem arribat i comencin a exigir responsabilitats. És patètic que calgui fer mocions exigint que el Govern de Catalunya s'expressi sempre i arreu en català. Quan allò que hauria d'esdevenir-se per inèrcia o defecte has de forçar-ho en mocions parlamentàries, és que has tocat fons.

Tenim un conseller de Política Lingüística que justifica i disculpa que el president de la Generalitat no faci els discursos íntegrament en la llengua natural i pròpia del Principat. Com podem exigir valentia lingüística als mecànics, a les floristes, als cambrers, als mestres, als empresaris o a les caixeres de supermercat si el Govern flaqueja a la primera de canvi?

La immersió lingüística no és cap solució màgica. Milers de catalans van aprendre i perfeccionar la llengua del país dins les aules, sí, però l'endemà d'acabar els estudis se n'acomiadaven. No els era necessària ni per anar a comprar, ni per treure's el carnet de conduir, ni per treballar, ni per interactuar amb l'Administració catalana, sempre tan dòcil i tan disposada a canviar de llengua. El que l'escola potencia, el carrer ens ho arrabassa. El carrer, les pantalles, el metge que no t'entén... Avui el català ni és imprescindible per viure i desenvolupar-se ni impulsa cap mecanisme d'ascensió social.

Per què hauria de ser atractiva una llengua de la que pots prescindir sense renunciar a cap servei? Per què hauríem de demanar als ciutadans que siguin valents i mantinguin el català en les converses si l'Administració, covarda i rendida, imprimeix anuncis i fulletons en àrab, urdú i xinès? Com volen que els immigrants, a qui tots plegats conviden a venir amb efectes crida incessants, s'integrin o assimilïn a la nostra cultura? Quan les pròpies institucions, com l'Ajuntament de Barcelona, financen obres teatrals on el català és tractat per quatre sud-americanes acabades d'arribar com una imposició arbitrària i injusta. És pecat voler viure en català? És una quimera? Per què hauríem de renunciar a la normalitat i naturalitat de la que gaudeixen i presumeixen la resta de nacions del planeta?

Aliança Catalana votarà a favor dels cinc punts d'aquesta moció, perquè la llengua catalana és el que ens defineix i legitima com a poble. Sense ella no som res. Però aquest vot favorable no ens impedeix de recordar-los que vostès han tingut responsabilitats i influència en el Govern del país durant dècades. L'esllanguiment del català no va pas començar quan el senyor Aragonès va penjar la medalla del president Macià al coll del senyor Salvador Illa. La desfeta ve de molt abans. Vostès van governar sense pensar en la preservació de la llengua nacional, sense explorar-ne les

vulnerabilitats ni corregir-ne les febleses. Durant molts anys van validar polítiques immigratòries que residualitzaven el català i condemnaven a la minorització el nostre poble. Han necessitat unes quantes enquestes desfavorables i un rival sense pèls a la llengua per reaccionar. Han reaccionat tard i malament. El full de ruta pel que es guien té més revolts que la collada de Toses. Necessitem una drecera, i la drecera té nom: pel bé del català i del país, Aliança Catalana.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, aquesta moció és un exercici de cinisme per part de Junts. Venen a denunciar el fracàs de la política lingüística com si vostès no hi haguessin tingut res a veure, com si no haguessin governat durant anys, com si no haguessin dissenyat, defensat i aplicat les mateixes receptes que avui volen tornar a presentar. Pretenen asseure's aquí, a la bancada de l'acusació, quan el que els correspon és donar explicacions. Perquè el que aquesta moció posa damunt la taula és el fracàs del model que vostès van convertir en un dogma.

Si parlem de dades, segons l'Idescat, el percentatge de població que declara el català com a llengua habitual va passar del 36,1 per cent el 2018 al 32,6 per cent el 2023. Aquest és el balanç sota els governs independentistes, no sota el Govern del Partit Popular; sota els seus governs, senyora Renedo. Han tingut la Generalitat, han tingut les competències educatives i els instruments de política lingüística. Han defensat la immersió com una recepta intocable, i ara venen a explicar-nos que tot falla perquè falta més immersió, més exigència lingüística i més control. Doncs no. Si després d'anys d'aplicar el *seu* model els resultats són aquests, el model s'ha de qüestionar. El que no podem fer és presentar el seu propi fracàs com un argument per reclamar encara més poder sobre la vida dels ciutadans.

La seva moció vol reduir els problemes aquest primer any d'un pacte. Quina manera més còmoda d'esborrar la seva responsabilitat anterior. Ens demanen que mirem aquests últims dotze mesos perquè no mirem tots els anys que vostès van governar amb Esquerra Republicana, però no els hi comprarem aquesta maniobra. El debat no és si al seu projecte li falta un indicador o una auditoria; el debat és que insisteixen en tractar la llengua com un instrument de construcció nacional i els ciutadans com persones a les que cal dirigir. I nosaltres rebutgem aquesta premissa central del seu relat: que, perquè el català avanci, el castellà ha de retrocedir. Perquè Catalunya també és castellanoparlant, i vostès no tenen cap mandat d'esborrar aquesta realitat.

Abans els hi feia el retret, tant als diputats de la CUP com als d'Esquerra Republicana, que això de la política municipal a vegades et fa veure aquestes coses estranyes dels defensors acèrrims del català fent campanya a barris com Rocafonda en castellà. Però és que Junts per Catalunya no queda lluny, només fa falta una cerca molt petita. I és, per exemple, la seva candidata a l'Hospitalet, que feia servir el castellà per a la campanya electoral del 2023. (*Alguns aplaudiments.*) Per què «L'Hospitalet es tu casa»? Evidentment, l'Hospitalet és casa de tots els castellanoparlants. I això demostra que per a vostès això de la llengua no és més que aquest negoci etern a perpetuar. I això és una de les grans hipocresies que van fer vostès des del Govern i que pretenen perpetuar des de l'oposició.

I després arribem a un punt que parla de reforçar la immersió en tots els espais, moments i activitats educatives. Si llegim bé aquesta proposta, diu «tots els espais, tots els moments i totes les activitats». Què volen fer quan dos alumnes estiguin parlant en castellà al pati? Corregir-los? Això és el que pretenen? Fer-los sentir que la

llengua de casa seva és una llengua que sobra a l'escola? Els infants han d'aprendre català, per descomptat, però no han de carregar amb les obsessions de l'independenisme ni convertir-se en soldats del seu projecte.

Tampoc acceptarem que embolcallin aquesta proposta amb paraules com «cohesió» o «igualtat d'oportunitats». La cohesió exigeix respecte als ciutadans tal com són, i la igualtat d'oportunitats exigeix que els alumnes dominin el català i el castellà, aprenguin l'anglès, evidentment, i adquireixin coneixements sòlids. Vostès volen continuar mesurant l'escola per al compliment d'una consigna política. Nosaltres volem mesurar l'escola pel que aprenen els seus alumnes. I per això votarem en contra d'aquesta moció i no avalarem el relat que sostenen.

Vostès han governat les seves receptes, no han revertit el retrocés i ara exigeixen una dosi més alta del mateix que han aplicat. El català no necessita que el separatisme continuï parlant en el seu nom; necessita que deixin de convertir-lo en una trinxera.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També ara, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresident. Hi havia una vegada una guineu que tenia molta gana. Llavors, va començar a caminar pel bosc i de cop i volta va veure un gotim de raïm d'una branca d'un arbre. Va començar a saltar, perquè tenia tanta gana que va intentar agafar-lo, però no hi havia manera i al final es va rendir. Va desistir i per justificar-se va dir que el raïm era verd i que, per tant, ja no valia la pena. I avui Junts fa de guineu, avui Junts ens ve disfressat de guineu. Perquè Junts pot presentar una moció dient que el pacte nacional per la llengua és un fracàs, pot vestir-ho de la manera que vulgui, pot posar-hi mil excuses, però la raó principal no és més que una rebequeria de nen petit.

Ho dic perquè, clar, el problema de fons no és que no els hi agradi aquest pacte, ben al contrari. El problema és que no se'ls hi ha acudit a vostès. (*Alguns aplaudiments.*) Per això estan així, per això tenen aquesta ràbia. Ara, clar, resulta que després d'anys competint per veure qui arribava més lluny amb aquest deliri separatista, va i, ai, recai, ve el Partit Socialista i els avança per la dreta. I, clar, vostès es queden amb cara d'«ostres, què faig?». I, clar, a mi, sincerament... No deixa de ser curiós que qui utilitza el castellà als seus mítings –s'ha dit– i s'autodenomina «el Govern de tothom» sigui precisament l'impulsor d'un pacte que no és més que una nova estratègia per seguir marginant i assetjant sistemàticament milions de catalans. Un pacte que no protegeix el català, sinó que l'utilitza políticament. Un pacte que veu el castellà com una amenaça que cal eliminar, una amenaça que cal erradicar. I un pacte que considera com un problema el nostre bilingüisme identitari i, en canvi, pretén imposar un monolingüisme artificial i excloent.

Però, sincerament, no s'equivoquin, perquè és que això no és un debat teòric –això no és un debat teòric–, perquè les seves polítiques tenen conseqüències i conseqüències reals. I aquestes conseqüències tenen noms i tenen cognoms. I jo els hi pregunto: coneixen en Manuel Escibano? Durant disset anys va ser cuiner de l'Ajuntament de Barcelona. Li exigien el B2 de català. Va estudiar, no va superar la prova, i l'ajuntament socialista de Collboni el va acomiadar. Òbviament, el TSJ va declarar improcedent l'acomiadament, però és que resulta que avui encara està esperant la indemnització de 58.000 euros. Ja podrien avisar el senyor Collboni.

En segon lloc: Carolina, treballadora social d'atenció domiciliària a persones dependents; acomiadada, segons el que posava a la mateixa carta d'acomiadament, pel fet de parlar castellà sense permís. Tremend –tremend. Anem a Amposta. Per ser electricista de l'ajuntament d'Esquerra Republicana resulta que exigien un B2 de català amb una

prova que valorava fins i tot la correcció fonètica de la *ela* palatal, les *esses* sonores i de les vocals obertes i tancades. La justícia va acabar anul·lant aquestes proves gràcies també, doncs, a Convivència Cívica Catalana, de la mà del seu president, Ángel Escolano, que des d'aquí agraeixo la seva feina incansable, (*alguns aplaudiments*) que fan des de la societat civil, com també des dels tribunals.

També tenim en José Joaquín Sánchez, vint-i-set anys –vint-i-set anys– tocant el clarinet a la Banda Municipal de Barcelona, gairebé tres dècades demostrant la seva capacitat professional. Però és que no va ser suficient –no va ser suficient–, perquè el no superar el C1 de català va acabar costant-li la feina. Manuel Nebot, petit empresari de Vilanova i la Geltrú; sancionat i multat amb quatre-cents euros pel fet de tenir la retolació del seu negoci –del seu propi negoci– en castellà.

I, és clar, aquests només són cinc exemples dels resultats de les seves polítiques. Perquè durant aquesta moció i l'anterior parlaven de molts drets, però el resultat de tot això és que hi ha treballadors al carrer i autònoms i petits empresaris que estan perseguits i estan sancionats per l'Administració i per tots vostès. (*Alguns aplaudiments.*) I després van vostès i ens parlen de drets. Au, vinga home, va! És que ja no cola –no cola.

I ho dic perquè, clar, reivindicar-se com a defensor de la classe treballadora, fins i tot des de les mateixes sigles, i després resulta que són vostès els que promouen aquestes polítiques que acaben castigant-la, doncs, sincerament, no cola. I el mateix per a Junts, que molt parlar d'empresaris, autònoms, pimes, però és que és això, paraules buides –paraules buides–, perquè després el que fan és promoure el mateix sistema que els acaba sancionant i els acaba arruïnant i perseguint. Perquè això és al que es dediquen tots vostès des de fa anys, governi qui governi. Però, sincerament, jo crec que ja no s'ho empassen ni a casa seva.

Ara, d'aquí no en surten impunes, perquè tenim l'Ajuntament de Barcelona condemnat; el de Vic, condemnat; el d'Ampostes, condemnat; aquesta mateixa casa, també condemnada. Clar, i és que tots sabem que, bé, entre els socialistes això de fer cas a la justícia no s'estila; s'estila més contractar sicaris. Però la realitat és aquesta, per molt que ho vulguin amagar.

Ara, jo també els hi dic una cosa: amb tot l'històric que porten a les esquenes, jo crec que la condemna no només serà als jutjats, també serà a les urnes, i per sort no trigarem molt a veure-ho.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Doncs, efectivament, seguim amb el debat de la moció anterior, ja que totes dues mocions van en una línia bastant semblant. Tal com va ser la interpellació, suposo que no és d'estranyar, tenint en compte que són els dos partits que defensen l'ús del català que no estan dintre del pacte nacional. Llavors, jo entenc que fora del pacte nacional per la llengua deu fer bastant de fred, i han d'intentar d'alguna manera fer les seves aportacions i ho fan a través de mocions al Ple. Perfectament legítim i perfectament útil; també ho fem tots, ho fem totes. Al debat de política general, n'hi va haver unes quantes del meu grup, del Grup d'Esquerra Republicana, del de la CUP, del seu. Crec que estem tots d'acord amb que utilitzar el Parlament és una bona eina també per seguir pressionant el Govern, que és una de les funcions que tenim.

A mi sí que m'agradaria problematitzar, com a mínim, alguna de les qüestions que ha dit el diputat del Partit Popular. En concret, una, que és la de «perquè el català avanci volen que retrocedeixi el castellà». Per què? –per què? Per què el fet de que el català avanci fa que retrocedeixi el castellà a Catalunya? No ho entenc. No es

poden parlar dues llengües? Hi ha molta gent que parla les dues llengües de manera habitual.

De fet, si anem a l'enquesta d'usos lingüístics, el que diu és que el 2003 el català el tenien com a llengua d'ús preferent el quaranta-sis per cent de les persones que vivien a Catalunya; el castellà, el 47,5, i les dues, el 4,7. A les dades del 2023 trobem que el català com a llengua preferent d'ús ha baixat al 32,6. Home, un cert retrocés sí que hi ha hagut en la gent que utilitza el català com a llengua preferent d'ús. Dic jo, eh? Ho diuen les dades. El castellà es manté més o menys igual, amb un quaranta-sis per cent, i puja els que parlen les dues llengües a un 9,4 per cent.

Per què seguim entestant-nos en el debat de polaritzar i confrontar les dues llengües si molta gent les utilitza les dues de manera natural? Per què afavorir, aconseguir, acompanyar la gent perquè tingui les oportunitats d'aprendre el català, d'utilitzar el català, perquè se senti còmoda utilitzant el català, perquè no senti el català com una imposició, sinó com una eina més de relacionar-se amb el seu entorn i amb el país en el qual viuen...? Per què això es confronta amb el fet de que hi hagi molta d'aquesta gent que potser utilitzen el castellà habitualment?

Jo crec que és un debat que no ens porta enlloc, a cap dels partits que defensem l'ús del català i que defensem el català com a llengua pròpia de Catalunya. No ens porta enlloc, a cap dels partits que estem aquí. Perquè això el que fa és restar, és dividir, és etiquetar: «Bon català, parla bé el català», «Mal català, perquè no parla català», «Mal català, perquè canvia al castellà quan algú li parla castellà»... Per què volem que la gent que parla català però que també parla castellà o la gent que utilitza de manera fluida les dues llengües se senti malament i se senti que no està defensant el català? Per què no acompanyem aquesta gent a que se sentin còmodes en l'ús de les dues llengües i que aquelles persones que no utilitzen el català se sentin còmodes utilitzant aquesta llengua? En canvi, sembla que el que estem intentant és això, donar una altra vegada més carnets, que el que fan és excloure molta part de la població, que necessitem que utilitzin el català com a llengua social, com a llengua d'ús preferent perquè no el perdem com l'estem perdent, com estem veient amb les xifres.

Amb el pacte nacional per la llengua... És a dir, nosaltres hi podem coincidir –ho hem dit a l'anterior–: tots els pactes estan per fer-ne seguiment, han de tenir indicadors concrets. De fet, haig de dir que, respecte d'altres que he vist d'altres departaments que estan intentant aprovar també pactes nacionals, el de la llengua encara està bastant més detallat que d'altres que estem veient. I també avisem ja que no acceptarem pactes nacionals d'altres temes –i ara mateix no vull entrar al detall– que no entrin a un nivell de detall, com a mínim –com a mínim–, com el que té el pacte nacional per la llengua. Perquè el que no comprarem són pactes nacionals que siguin una compilació de mocions i de propostes de resolució. Això no és un pacte nacional.

Per tant, detall, concreció. Si s'ha d'anar a més, es va a més. Si s'ha de pressionar, s'ha d'estar més a sobre de les conselleries perquè ho facin, també. Nosaltres al debat de política general teníem un punt que el que deia és que volem veure els pressupostos de les conselleries, el seguiment de pressupostos de la conselleria, quants diners han gastat en acomplir el pacte nacional per la llengua. I si –sí, hipotètic futur– hi hagués –hipotètic futur– un pressupost 2027, que el Govern diu que l'està preparant, ho voldrem veure també. Voldrem veure com s'atterra el pacte nacional per la llengua a cada conselleria. I en això sí que la seva conselleria té feina.

I en això vostè ha de comptar amb el president Illa per poder transversalitzar realment aquesta necessitat de que totes les conselleries s'impliquin en l'ús del català. Perquè seguim veient en algunes conselleries que, com que la complexitat de la realitat que han de treballar les supera, acaben deixant el tema del català una miqueta de banda, perquè no és la prioritat. I crec que aquí és on també el seu Govern està tenint un problema, perquè no està prioritzant-ho a tot arreu on ho hauria de fer.

Ah, i sí, és d'Isop, eh?

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, «bones» de nou. És cert que hem presentat dues mocions molt semblants amb la Carme, de Junts, dues mocions per recordar al Govern una cosa que en realitat no hauria de necessitar cap moció, i és que les lleis es compleixen i els drets es garanteixen. Aquesta és la feina del Govern. Però és cert que la CUP i Junts, des d'espais polítics ben diferents, presentem aquestes mocions, que coincideixen amb la diagnosi d'aquest fracàs del pacte, amb una manca d'objectius verificables i amb una exigència de que es compleixi la legislació lingüística.

I creiem que no es pot despatxar això tan senzillament com dir: «Aquesta crítica és una discrepància dels que no volen signar el pacte.» No, home, no. Això és massa senzill. L'incompliment del pacte per part de les diferents conselleries és objectiu. No és un invent, no; és objectiu. I també aquest paper del pacte nacional per la llengua com un *catalan washing* del PSC, em sembla que també és evident. Per tant, si les dues mocions han de reclamar allò que ja és obligatori, el problema no és de qui estem fora o dintre del pacte. És un problema de qui està governant ara mateix.

La primera coincidència que tenim les dues mocions és que exigim que els departaments compleixin les obligacions lingüístiques, i exigim que compleixin les lleis que estan vigents. Perquè, bé, és evident que, si no compleix amb això, el dret depèn de la capacitat de cada persona per insistir, per discutir, per denunciar els seus drets. I estem parlant de si un pacient, una persona que és dependent i necessita els serveis socials o una família que necessita un servei..., i no sempre tenen el marge necessari per sostenir aquell conflicte lingüístic. Aquest incompliment dels seus drets es converteix en una renúncia d'una persona. Cada vegada que una persona canvia de llengua per l'Administració, per poder ser atès per l'Administració, el servei continuarà funcionant, però el dret d'aquesta persona s'ha perdut. I això és una de les coses que destaquem en aquesta moció.

La segona de les coincidències és que el que demanem és que es puguin comprovar els resultats del pacte d'una manera que sigui molt més objectiva, que ens permeti fiscalitzar el que està fent el Govern d'una manera més senzilla. I a totes dues mocions reclamem això: objectius i indicadors. I això revela també aquesta mancança bàsica, no? El Govern ha de poder explicar què és el que vol canviar, quan i com sabem si ho ha aconseguit o no, d'acord? Els indicadors ens han de permetre aquesta feina. I no podem dir quina nota treu amb el compliment o incompliment en base a anuncis que faci el Govern.

També una altra coincidència ha estat posterior a les esmenes que han incorporat, perquè per nosaltres el tema del català a l'escola és un tema molt important, i amb l'esmena que s'ha incorporat també es parla de llengua ara a l'escola amb la moció de Junts, que ha incorporat aquesta defensa a través de..., crec que era la defensa de la immersió i de les aules d'acollida. Jo crec que és important tenir-ho en compte. Nosaltres defensàvem aquesta defensa jurídica de les imposicions, però també és important mantenir les condicions perquè es pugui ensenyar adequadament a l'escola. I, per tant, nosaltres també pensem que és una bona incorporació a la moció.

Finalment, com dèiem, són dues mocions que reclamen compliment legal i responsabilitat institucional, resultats verificables. I no estem discutint el detall, el detall del pacte. El que jo crec que volíem dir, o com a mínim la CUP el que volíem dir amb la nostra moció, és que governar tingui conseqüències sobre els drets de la gent, perquè, si no, de què ens serveix? I creiem que no haurien de necessitar dues mocions per exigir que el Govern compleixi amb unes obligacions que ja té.

Per tant, per acabar, si el català és patrimoni de tothom, com el PSC repeteix, crec que cal deixar de que defensar-lo sigui responsabilitat de cada un dels parlants

i el Govern ha d'assumir la responsabilitat que té, que és governar i fer que aquests drets es puguin complir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Bé; gràcies, president. Conseller, diputades i diputats... Torna la millor versió del «pitjorisme» juntaire, l'expressió més pura del «quan pitjor, millor» en una moció. Segons Junts, el pacte nacional per la llengua ni és acurat, ni endreçat, ni polític, ni rigorós, ni diligent, ni exigent. És una farsa que continua amb la política d'aparador, amb l'arrogància habitual i amb l'autobombo. Per tant, ells conclouen que no és pulcre.

I jo li dic, senyora Renedo, que qui no ha posat ni delicadesa ni cura és vostè utilitzant per enèsim cop la llengua com una arma llancívola. Un altre cop, la política de sostre baix i xemeneia estreta. Vaticino, però, que no arribaran gaire lluny amb aquest curterterminisme negatiu, perquè li fan un molt mal servei al mateix català i a Catalunya. Perquè no sé si encara no s'han adonat que el país no els pertany en exclusiva, com tampoc em pertany ni a mi ni tampoc al meu partit. El país pertany a tothom, perquè la grandesa de Catalunya és que hi caben totes les Catalunyes, la seva i la meua alhora. Però la diferència està en que jo no me la vull agenciar i vostè sí, perquè per vostè és un bé privat i per mi és un bé comú, i això explica moltes votacions.

Només des de l'arrogància de qui se sap el potentat del poble ens venen a donar lliçons de català i ignorar tota la feina dels seus propis predecessors. I si es pensen vostès que els hi posaré el retrovisor, s'equivoquen. Els hi posaré el mirall. La caiguda de l'ús social del català, malauradament, també es va produir mentre vostès governaven. L'hi repeteixo: la caiguda de l'ús social del català també es va produir mentre vostès governaven. Les polítiques lingüístiques dels seus governs no van entendre que el català ha de transcendir partits, com la immersió lingüística als anys vuitanta, perquè encara alguns ens en recordem, de com Convergència volia la doble xarxa educativa, i nosaltres i altres forces de l'esquerra vam arrossegat Convergència a una única xarxa educativa en català, perquè la defensa del català ens ve de lluny, als socialistes. I vam entendre que el català mateix necessita un pacte nacional. Un pacte ambiciós, global i transversal. I el té; sense vostès, però el té. Perquè, per vostès, la llengua és una eina més per atacar el Govern.

I si posem el mirall, el posem per a tots, perquè, per molt que els hi pesi, som el Govern que més recursos destina a la llengua, i, per molt que els hi pesi, el pacte nacional compta amb un ampli suport arreu del país: 142 entitats i 250 municipis, malgrat el seu boicot de mirada estreta. I, per molt que els hi pesi, tenim la ferma voluntat de que el català contribueixi a la igualtat d'oportunitats i a la cohesió social.

Evidentment, votarem en contra de les constatacions pitjoristes de la moció i votarem a favor de les mesures òbvies i de les mesures recollides ja del propi pacte nacional per la llengua. Perquè, evidentment, estem d'acord que hem de parlar català. Però, encara més, també s'ha d'emprar amb rigor quan utilitzem suposats correus per justificar el no als decrets de la setmana passada, i vostès, Junts, publiquen a les xarxes grans forquilles en lloc de grans tenidors. Enhorabona al seu cap de campanya, i potser que l'apunteu a algun curs del consorci ara que n'hi ha més que mai.

I, per acabar, torno a la gran Marta Mata, que enguany se celebren cent anys del seu naixement. El català ens necessita a tots i totes, costat a costat, sense separar-nos mai.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Molt telegràficament, perquè dos minuts no donen per a res. Senyor Escribano, l'anècdota que explicava va tenir conseqüències. Aquella persona ni és candidata ni és militant.

Senyora Calvet, si Junts volgués fer un pacte, no seria aquest; seria ambició. I li asseguro que els consellers i el president de la Generalitat, o la presidenta, parlarien sempre en català i defensarien la llengua amb el seu cos, com va fer la gent l'U d'Octubre, o la defensarien amb la seva llibertat, com han fet i demostrat alguns líders independentistes.

Senyor Sánchez, una mica d'autocrítica –una mica, un pessic. I aprengui una cosa, que vostè és jove i no deu tenir ni memòria de lo que era Convergència. Si això fos Convergència, jo no hi seria. (*Alguns aplaudiments.*)

Esmenes. Anem a les esmenes. Hem rebut una esmena d'Aliança, cent per cent redundant amb un dels punts de la moció. De les tres esmenes d'Esquerra, només n'hem acceptada una, la tercera, (*remor de veus*) perquè concreta encara més l'exi... Si us plau...

El president

Silenci, si us plau.

Carme Renedo i Puig

De les tres esmenes d'Esquerra, n'hem acceptada només la tercera, perquè concreta encara més l'exigència de garantir una escola cent per cent immersiva en català. No hem pogut acceptar les altres perquè, com ha dit aquest dematí la diputada Jové en referència al PSC, no són esmenes; són rebaixes. I ens explicarem.

La primera esmena d'Esquerra considera que més recursos al pacte nacional per la llengua es traduiran automàticament en una millora de la situació lingüística i que els drets lingüístics dels catalans, xim-pum, quedaran garantits. El quid són els diners o ho són la voluntat política i l'ambició nacional? Malgrat tanta propaganda i tants discursos, el Govern del PSC no té ni aquesta voluntat ni aquesta ambició, almenys si parlem de llengua i de nació catalanes. Esquerra, dos anys després d'invertir aquest Govern, continua fent-li de crossa i continua justificant la seva política lingüística? Sembla que sí.

La segona esmena d'Esquerra reconeix el que fa mesos que denunciem la gent de Junts. Admet –caram– que cal establir objectius i indicadors quantitatius, qualitatius i d'impacte per poder fiscalitzar amb detall, i dades del desplegament del pacte. Caram, caram...

Acabo, president. Esquerra admet les mancances, però no vol que sigui dit que s'originen a la mala gestió del Departament de Política Lingüística. Hi ha mancances, hi ha mala gestió, però no hi ha allò que en diuen «propòsit d'esmena». Per Esquerra, això és anecdòtic?

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives

302-00300/15

I el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Al juliol, a la interpellació a la consellera Niubó li dèiem que el sistema educatiu català no necessita més diagnòstics. No ens en calen, perquè el problema de l'educació catalana no és que encara no hàgim trobat el diagnòstic correcte; és la dificultat que tenim de convertir allò que ja sabem en prioritats clares, decisions sostingudes i polítiques que arribin a les aules.

Sabem quins són perfectament els reptes, sabem què ens demana la comunitat educativa, sabem quines polítiques cal impulsar en aquest context d'emergència educativa. És a dir, la fotografia la tenim: els resultats han empitjorat i les desigualtats continuen pesant massa.

Sabem que les polítiques no s'apliquen igual a tots els centres ni a tots els territoris, que sovint els recursos no sempre arriben allà on fan més falta i que cal reforçar el professorat, les direccions, l'autonomia de centres i prioritzar per damunt de tot l'educació inclusiva. Per tant, l'anàlisi és clara: sabem què no funciona i també sabem què caldrà o què cal canviar.

De fet, al monogràfic d'educació del juny del 23, el Grup Impulsor de Millores Educatives ja va assumir el mandat que se li va encomanar. L'informe d'aquest juliol, encomanat pel Govern a l'OCDE, valida, a més a més, en gran mesura, el camí que Catalunya ja havia definit el 24.

I, per tant, no pot ser que el sistema educatiu català visqui en un bucle constant i permanent de diagnòstics. Cada nou informe confirma l'anterior, però els centres continuen esperant que les conclusions es converteixin en polítiques efectives. Per tant, l'horitzó el tenim clar, i el que falta és definició d'aquestes prioritats i, per tant, capacitat d'execució.

El mateix Govern ha posat en marxa aquest procés de debat del Consell d'Educació de Catalunya. Naltros, per descomptat, no plantegem aquesta moció per contraposar a aquest procés, al contrari. Sap, consellera, que hi som i hi serem perquè aquesta entesa esdevingui un veritable contracte de país, que sigui a llarg termini.

Per tant, l'entenem com una oportunitat, però creiem que cal fer un pas més, que el que plantegem avui és que els acords que en surtin no siguin simplement les conclusions d'un nou procés de participació ni un nou document que reculli consensos. El que plantegem és construir un contracte de país per a l'educació, i la diferència és important.

Ha de generar estabilitat, ha de generar certeses, ha de generar continuïtat, ha de permetre que allò que acordem avui no depengui de qui governi demà. Perquè les transformacions educatives necessiten temps, necessiten continuïtat, recursos sostinguts, i necessiten que determinades polítiques no tornin a començar de zero cada quatre anys.

I, per això, Esquerra Republicana demana transversalitat i obrir –obrir– espais a veus i a noves perspectives, fer-ho de baix a dalt, perquè un acord de país no pot ser només un acord entre partits. Ha de ser un acord amb el sistema educatiu i, sobretot, ha de ser exigible en el temps.

Per això parlem de prioritats clares; d'objectius mesurables; de calendari d'execució; de recursos suficients i mecanismes de seguiment, evidentment; rendició de comptes. Això és el que entenem nosaltres per un contracte de país; no un document més, no un diagnòstic més. Un compromís polític amb calendari i recursos, que permeti –que permeti– que els grans acords educatius vagin més enllà d'una legislatura, que superin els

cicles electorals. Això és el que volem blindar, perquè cada canvi de govern no pot implicar –no pot implicar– tornar a debatre i a discutir quines són les prioritats educatives. L'alumnat no pot esperar, els centres no poden treballar amb incerteses permanents, els docents necessiten saber quin és el rumb.

Per tant, aquesta moció el que pretén fer és que l'entesa desemboqui en ambició. Un acord transversal, un acord de país, però que sigui també un acord de llarg recorregut. Perquè, si compartim que l'educació és una prioritat de país, aquesta prioritat també s'ha de notar. S'ha de notar en la manera com fem política educativa. I això vol dir, per tant –em repeteixo–, donar-li continuïtat, donar-li estabilitat i donar garanties del seu desplegament.

I acabo, perquè és el moment ja de que hem de passar del consens sobre el que cal fer –perquè això ho tenim clar– al compromís sobre com, quan i durant quant de temps ho farem.

Gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hi ha presentat una esmena, hi ha presentat esmenes. Té la paraula, per defensar-les, la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Moltes gràcies, president. Bona tarda a tothom. Consellera, bona tarda. Bé, se'n recorden, de quan vam aprendre a l'escola el sistema de comunicació? Molt bàsic, eh? L'emissor –en aquest cas, emissora–, els receptors, el missatge, el codi. Tot perfectament ordenat i bastant fàcil, fins que comences a dedicar-te a política, oi? Perquè, abans de discutir de les idees, en política, discutim, moltes vegades, el nom que tenen aquestes idees.

I això passa perquè no sempre estem discutint sobre un fet. De vegades estem discutint sobre la paraula que utilitzarem per definir-lo. És complicat, una mica complicat, perquè si jo aconseguixo que vostè accepti la meua paraula, també li estic proposant que accepti el meu marc mental, i és aquí on tenim moltes vegades el problema. No és la paraula en si mateixa, sinó perquè acceptar-la vol dir que també estic acceptant, d'alguna manera, una interpretació específica de la realitat.

I això és una mica, a grans trets, el que passa avui amb aquesta moció. El llenguatge de la moció d'Esquerra Republicana no és pas el nostre. No és un llenguatge que nosaltres haguéssim escollit. Però considerem que estem en un moment prou important com per estar a l'alçada.

N'hem de dir «contracte»? N'hem de dir «pacte»? N'hem de dir «acord»? Aquesta no és la qüestió important per nosaltres. El que vol el PSC, el que vol el Partit dels Socialistes i Units per Avançar –i creiem que hem sabut llegir també aquesta voluntat dins de la moció– és garantir que, un cop acabat aquest debat de país, un cop haguem escoltat tota la societat, la comunitat educativa i tot el territori, un cop haguem conegut la feina que el president Illa li va encarregar al Consell d'Educació de Catalunya, aquesta feina, com ha dit també la diputada d'Esquerra Republicana, cristallitzi en un compromís polític concret, específic i, sobretot, compartit. I aquest compromís generi estabilitat, que és una paraula que necessitem a educació.

El president Illa va fer una crida al debat, a escoltar i sumar veus i buscar consensos. Esquerra Republicana avui fa una moció, i ha fet moltes vegades aquesta apreciació, i la seva intenció sempre és trobar aquest tipus de consens. Junts, fa un parell de plens, si no recordo malament –dos o tres–, també va fer una moció en aquest sentit. I la resta de grups han mostrat, d'una manera o d'una altra, també aquesta voluntat per trobar-nos.

I, ja que reconec les seves predisposicions, permeti'm contribuir en aquesta petita guerra per a qui se li va acudir abans això, perquè jo, cada vegada que he tingut l'oportunitat o l'honor de sortir a aquest faristol en els darrers dos anys a parlar d'educació, sempre he començat les meves intervencions apel·lant a aquesta màxima

i aquesta crida de la societat, que és que ens entenguem –que ens entenguem. Per tant, gomet verd per a tots els grups de l'hemicicle, o quasi tots.

La moció d'Esquerra Republicana planteja diferents qüestions. Hem fet esmenes –moltes. (*L'oradora riu.*) N'hem transaccionat dues; la resta no han estat acceptades. Però, sobretot, hem pogut intercanviar opinions de què pensàvem o què enteníem per tot aquest procediment. I crec que això és l'important, i crec que..., bé, els dono molt de valor, a aquestes converses amb la diputada Aragonès. I crec que és, precisament, la part important que hem de fer tots.

Per això recolzarem àmpliament el redactat d'aquesta moció. Només hi ha dos punts que ens trontollen una mica. El punt número 3, perquè el punt número 3 demana redefinir el currículum. I no és que estiguem pas en contra de millorar, revisar, però precisament el currículum és un fet molt recent. De fet, va ser Esquerra Republicana qui el va impulsar en el darrer Govern, i necessitem aquest principi d'estabilitat. Per tant, volem no canviar permanentment allò que s'aprova.

I l'altre és el punt 11, que en aquest ens abstenim, no hi votarem pas en contra, i la raó és una mica diferent. Aquí, en aquest punt, fa un llistat molt acurat dels temes que s'han de consensuar. I trobem que, si hi ha una crida al consens i una crida a parlar amb tota la comunitat educativa, estaria una mica millor no aprovar en una moció un llistat definit de temes, sinó esperar a que aquesta part estigui feta. I creiem que això, doncs, seria el que caldria.

Per tant, evidentment, com he dit al principi, és moment de prioritzar les idees sobre les paraules. Trobem que s'estan alineant totes les oportunitats. Tothom està pendent d'aquest consens general. I, evidentment, el que el PSC estarà sempre és a favor de trobar els espais per poder créixer en millores educatives, per poder garantir oportunitats per a tothom, per a tots els nens i nenes de Catalunya, per descomptat, perquè és la nostra feina del dia a dia.

Moltes gràcies.

El president

I ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Contenta perquè, després d'aconseguir un gomet verd (*rialles*), avui em veig més amb cor de presentar-los una moció sobre educació. I també contenta perquè en la moció d'Esquerra es pot dir que constatem que Esquerra i Junts coincidim, en educació, amb coses essencials. Perquè, si comparem la moció que avui presenta Esquerra amb la que vam presentar, com deia la diputada, potser fa uns quinze dies o tres setmanes, potser hi trobarem paraules diferents, però hi trobem una mateixa preocupació i una mateixa proposta de fons, que és buscar compromisos i buscar consensos per a l'educació.

I, miri, li resumiré la seva moció amb tres idees. Primera, que coincidim amb el diagnòstic. Tots diem que el sistema educatiu català viu un moment molt complex. Vostès parlen d'emergència educativa; nosaltres potser parlem d'un sistema que ha arribat al seu límit. Perquè no només tenim una percepció política que les coses van malament, sinó que també ho constaten les dades: els mals resultats, les dades d'abandonament, les desigualtats, la complexitat en els centres, el malestar del professorat, la falta de mans i de recursos. Per tant, és una bona notícia que Esquerra, en aquesta moció, constateu una cosa molt clara: que no es pot solucionar això amb pedaços.

Segona idea. Coincidim amb la necessitat d'un gran acord de país. Ara bé, vosaltres proposeu un contracte; nosaltres diem un acord de país. I per què diem un acord? Perquè l'acord compromet una societat i perquè aquest acord permet establir grans línies compartides: que es mantingui en el temps, que doni estabilitat i que duri encara que canviïn majories parlamentàries i govern. Li sona, no? Vostè

comentava el mateix ara mateix. Per nosaltres, un acord no és només sumar mesures, sinó compartir un diagnòstic i un horitzó. I, en canvi, ens sembla que la paraula «contracte», com diuen, compromet les parts, és veritat, però és allò de dir: «Tu fas això i nosaltres farem allò», com una mica la moció, que acaba dient una mica el que hem de fer ja, no? I, en canvi, un acord, per nosaltres, ha de respondre a dues preguntes: quin problema tenim i cap a on volem anar.

Creiem que abans de signar un contracte hauríem de ser capaços de posar-nos d'acord sobre quin sistema educatiu vol Catalunya i, a partir d'aquí, concretar mesures, calendari, recursos. Perquè, en el fons, tenir un acord vol dir ser generós, donar generositat. I no és que els altres s'adhereixin al que tu penses, sinó que en aquest acord hi hagi una mica de pensaments de tots. Resumint, un contracte diu què farà cadascú; un acord diu què volem aconseguir plegats. Al final, és veritat que són conceptes bastant semblants, eh?, però, en el fons, l'important és que tots estem demanant el mateix.

Diria que, en el fons, aquí el que ens hem de plantejar en aquest Parlament és que el repte és sobretot polític. El repte és si hi ha prou generositat de convertir aquesta coincidència en un veritable acord. Aquesta seria la clau. Perquè sabem que els sistemes educatius –i això ho sabem per experiències en altres països– només han superat situacions difícils quan hi han hagut reformes sostingudes, objectius compartits, consensos amplis, com, per exemple –i sempre ho repetim–, què va passar aquí amb la llei d'educació de Catalunya. I ara no necessitem una nova llei; necessitem només recuperar aquella manera de fer política.

I aquí arribo a la tercera idea: que el Govern, tot aquest procés, l'ha de liderar, però l'ha de liderar d'una manera creïble i col·laborativa. No poden ser reunions o actes només per a fotografies, sinó que veritablement hi hagi un acord. Hi ha d'haver un acord, recursos, compromisos consensuats, mecanismes de seguiment, sense perdre això que deia, aquest marc de la LEC, i sense renunciar a les competències educatives de Catalunya i sense buscar culpables; en canvi, sempre mirant endavant.

Per això, i finalment, si tots plegats realment coincidim amb el diagnòstic i amb la necessitat, siguem capaços de fer –i en seria el resum– un bon contracte dins un gran acord de país. Fem d'aquesta coincidència una lliçó de país. Perquè ara Catalunya necessita estabilitat, necessita recursos, necessita confiança. I, per això, la generositat que demana el moment..., nosaltres li donarem aquesta generositat, aquesta confiança, l'hi donarem a favor de tota la moció, tot i que, com li deia, ens ho donen una mica fet. Perquè l'educació sempre, i ara sobretot, necessita que siguem tots capaços de posar-nos d'acord.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, abans d'entrar en matèria, creia que la senyora Renedo no es podria superar abans. Però, clar, m'ha explicat que, per posar un cartell en castellà, van fer fora una pobra candidata. I almenys espero que aquesta forma d'actuar mafiosa no acabés també amb un regal en forma de sabates de ciment, perquè semblen vostès una Gestapo una mica encoberta. Ha sigut lamentable el comentari, senyora Renedo. (*Veus de fons.*)

Bé, senyories d'Esquerra Republicana, avui ens presenten una moció que comença amb una cosa molt bona, i és reconeixent una emergència educativa a Catalunya. I tenen raó: hi ha una emergència educativa. Però en aquesta frase s'han oblidat d'una cosa: «Hi ha una emergència educativa, i nosaltres, Esquerra Republicana, hem sigut responsables directes d'aquesta.» Perquè parlen com si acabessin d'arribar al Parlament, com si s'haguessin assabentat d'aquesta situació pel

diari o pel telenotícies, o com si el Departament d'Educació hagués estat governat per uns perfectes desconeguts per vostès. Però és que té cognoms, aquest desastre: Bargalló, Cambray i Simó. Per tant, abans de donar lliçons sobre com reconstruir l'educació, haurien de donar explicacions sobre com la van deixar i, ja de pas, si volen, demanar perdó.

Naturalment, cal reduir la burocràcia, reforçar els aprenentatges, donar suport als docents i garantir els recursos per a l'educació inclusiva. Precisament perquè tot això són necessitats reals, ens neguem a convertir-les en una operació de blanqueig de la seva gestió.

Llegint aquesta moció, el que apareix és un inventari de tot allò que no van resoldre: estabilitat, recursos, una administració que funcioni, un currículum útil, menys burocràcia i una avaluació rigorosa. Doncs bé, responguin: qui dirigia el departament? Qui tenia la responsabilitat d'organitzar-lo? Qui aprovava les decisions? (*Alguns aplaudiments.*) Qui havia de garantir que les reformes arribessin a les aules? Eren vostès. Aquesta moció és el mirall d'una gestió i d'una imatge nefastes i demolidores.

Nosaltres defensarem recuperar l'exigència, defensarem l'esforç, els coneixements, la lectura i l'autoritat del professor. Perquè abaixar el llistó no elimina les desigualtats; les cronifica. La família amb recursos pot pagar classes particulars per als seus fills, però la família vulnerable només té l'escola perquè el seu fill aprengui i es formi.

Quant a l'educació inclusiva, la seva moció reclama un calendari i més professionals, però les famílies i els docents fa anys que necessiten aquests recursos. On estaven vostès? On estava el seu Govern? Aprovar un model i deixar sense professors i sense finançament les famílies i deixar que aquestes mateixes famílies carreguin amb les seves mancances és traspasar-los els problemes a ells, els problemes de la *seva* incompetència política. Quan un professor dedica més hores a justificar administrativament la seva feina que a treballar, que ensenyant, és temps que perd per preparar les classes. Quan ha d'afrontar tot sol una situació de conflictivitat a l'aula, falla l'Administració, que l'hauria d'haver protegit. I, malgrat tot, quan aborden la formació del professorat, tornen a introduir la immersió lingüística com a peça central. Aquest és el reflex de sempre: convertir el model lingüístic en una qüestió intocable mentre demanen revisar tota la resta, que no van revisar quan vostès governaven. Cap dogma partidista pot estar per damunt de l'aprenentatge dels infants.

I, finalment, ens ofereixen aquest contracte de país, una altra arquitectura d'estudis, d'informes i de seguiments. Catalunya no necessita més contractes; necessita actuacions concretes: menys ràtios, més suport a les aules, més coneixements sòlids, més llibertat educativa, una avaluació independent i responsabilitats polítiques quan les polítiques fracassen.

Diputats d'Esquerra, no poden reclamar avui rendició de comptes al punt 6 com ho fan i esquivar la *seva* responsabilitat durant tota la intervenció de la seva portaveu. No poden denunciar les mancances del sistema sense reconèixer que les decisions que vostès van prendre ens han dut fins aquí. I no poden pretendre que aquest Parlament els hi signi un certificat d'innocència, perquè almenys el Grup Popular no ho farà.

Votarem en contra d'aquesta moció, perquè és evident que l'educació necessita un canvi de rumb. Però, abans de redactar un contracte per al futur, vostès i Junts per Catalunya han de respondre per l'historial que van deixar al Govern, perquè els alumnes que van patir les conseqüències de la seva nefasta gestió no poden recuperar aquells cursos amb una moció d'aquells que els van condemnar.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. Senyora Castillejo, diputada de la CUP, erudita per excel·lència, per antonomàsia, acaba fa poc de titllar Isop d'infantil i, indirectament, també Plató, Aristòtil, Heròdot, Plutarc, perquè en totes les seves reflexions filosòfiques i històriques l'esmenten constantment. Em permet, senyora diputada, una correcció fraterna? «Moraleja» en català es diu «moralitat» –de res. (*Alguns aplaudiments.*)

Els diputats d'Esquerra Republicana vessen en aquesta moció petulància, hipocresia i estafa. Semblen xarlatans. M'explico. Arran de la promulgació de la LOMCE i de la LOMLOE, el Govern de la Generalitat va desplegar tres decrets d'ordenació de les educacions, o més ben coneguts com a currículums, el 2015, el 22 i el 24. Estan basats en criteris metodològics i pedagògics impulsats i imposats per les fundacions privades Bofill i Rosa Sensat, que reben en els darrers anys més de 3.200.000 euros en subvencions només de la Generalitat. I aquests criteris es basen en el següent: prioritat absoluta per a competències fluides, procediment, destreses generals, educació emocional i per a digitalització de les aules, promoció automàtica del curs independentment de les assignatures suspeses, monolingüisme en català i menyspreu absolut de l'estudi de coneixements sòlids, sistematitzats i detallats.

Mentrestant, què ha passat? Que el nivell de l'escola catalana ha anat empitjorant, i especialment des de l'any 2015, segons el que ens indiquen els resultats de les proves PISA, PIRLS, TIMSS i competències bàsiques, i la realitat punyent dels professors a peu d'aula i les famílies a casa.

El model d'escola catalana està a la cua d'Espanya en comprensió lectora juntament amb Ceuta i Melilla. Un alumne de quart d'ESO a Catalunya té el nivell de tercer d'ESO a Castilla y León i Astúries, per exemple. L'escola catalana té un nivell d'abandonament escolar superior a la mitjana espanyola i molt molt molt superior a la mitjana europea. A més a més, els alumnes castellanoparlants tenen un nivell de fracàs escolar 12,5 punts més que els catalanoparlants. El nivell d'assetjament escolar és el més alt de tot Espanya, juntament amb Canàries. Els professors catalans són els tercers pitjors pagats de tota Espanya, els que pateixen més agressions d'Espanya, juntament amb Melilla, i els que pateixen més manca de recursos d'atenció als alumnes NESE. Centenars d'aules estan plenes d'immigrants, d'alumnes immigrants, que no coneixen ni el castellà, ni l'espanyol..., ni el català, vull dir. I, per tant, el seu nivell fa que baixi el nivell acadèmic de tots els alumnes catalans. Vint mil alumnes encara estan estudiant en, aproximadament, mil barracons escolars.

I ara arriba Esquerra Republicana i diu que ja té la solució màgica. Fantàstic! Quina barra! Quina barra que tenen tots vostès! No se'n recorda Esquerra Republicana, que ha governat al Departament d'Educació durant els darrers vint anys en reiterades ocasions? Bargalló, Marta Gil, Bargalló novament, González Cambray, Anna Simó. No se'n recorden? (*Alguns aplaudiments.*) Vostès són els responsables de la davallada absoluta del nivell de l'escola catalana.

Quina és la seva màgica solució? Diuen a la moció: «No; és un contracte de país per tal de revisar-ho tot i de revertir el desastre.» Però, cínicament, Esquerra Republicana, en la seva moció, continua confiant en l'Agència d'Avaluació i Prospectiva de l'Educació, que està formada, està configurada per persones vinculades amb la Fundació privada Bofill i Rosa Sensat, i amb els responsables, càrrecs polítics, del Govern. Els mateixos pedagogs i els mateixos responsables polítics de sempre, com poden aportar solucions noves i eficaces? És impossible.

Són vostès els responsables de la davallada del nivell d'escola. I ara no està aquí la senyora Susanna, però l'hi dic: les versions de les faules d'Isop que ens han arribat fins ara són versions molt posteriors a la mort d'Isop, aproximadament al segle primer i entre el segle primer i x de la nostra era. I els filòlegs no es posen d'acord amb si aquesta concretament que ha citat la seva diputada en-

tra dins de les obres d'Isop o són contaminacions, a no ser que sigui una gran i erudita filòloga, la senyora Susanna Segovia.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. Els Comuns anunciem que farem una abstenció generalitzada a tota aquesta moció, i ho farem per diversos motius. El primer és que ara començarem el debat de país que ens portarà a no sé si serà un acord, un pacte, un contracte. El que sí que espere és que ens porte a una entesa de país en la qual puguem realment retornar a l'educació pública del nostre país una sensació d'orgull.

Per tant, jo no sé si aquesta moció arriba massa d'hora, arriba massa tard, però la qüestió és que nosaltres sí que pensem que ara mateix està desfasada amb el debat que començarem. I també perquè, bé, alguns dels temes hi són i altres no hi són. Nosaltres ja ho vam dir: pensem que el tronc central de la reforma que necessita la nostra educació ha de ser menys alumnes a l'aula, menys temperatura a les aules i menys pantalles. I aquestes qüestions o no hi són o hi són de costat.

M'explique. No se diu absolutament res de les ràtios. Sobre la climatització, parla dels acords, dels compromisos dels pressupostos. Això, si ho aterrem a la realitat, estem parlant de la climatització de cent centres educatius, quan després de l'acord de pressupostos el president Illa va parlar de climatitzar tots els centres en quatre anys, i nosaltres pensem que s'ha de fer en dos anys, perquè, si no, un estudiant que comence ara secundària passarà tots els quatre cursos de l'ESO sense climatitzar i a trenta-cinc graus quan faça calor. I tampoc toca res ni diu res absolutament de la tecnologia i de les pantalles, quan s'ha demostrat que és un dels grans problemes que tenim ara mateix per als nostres infants i els nostres adolescents.

Però és que tampoc diu absolutament res del sis per cent, un sis per cent que està recollit a la LEC, un sis per cent que també ara estem tramitant una llei en aquest Parlament, que n'han impulsat la ILP Comissions Obreres i una cinquantena d'entitats. Jo ja sé que n'hi ha moltes dificultats per arribar a aquest sis per cent, però crec que aquesta xifra no s'ha d'abandonar de cap de les maneres i és un horitzó necessari.

També parla de les aules d'acollida, però només per fer incís sobre la necessitat de recursos. Nosaltres pensem que el tema de les aules d'acollida no va només de recursos, també va de flexibilitzar i adaptar-les a les necessitats de cada jove, de cada infant. Potser alguns necessiten tres mesos i altres necessiten un any i mig. I crec que les aules d'acollida han d'estar al servei d'aquestes necessitats.

I també considerem que no podem tindre un debat en profunditat sobre la situació de l'educació si no contemplem que el trenta-u per cent dels centres concertats no són corresponsables i segreguen.

A partir d'ahí, també n'hi ha dos temes que directament no compartim. Jo trobe que és delicat el plantejament que fan sobre les direccions. Nosaltres sí que pensem que s'ha de canviar la governança, però per avançar en una governança que siga més democràtica. Crec que no acaba de quedar clar. De fet, nosaltres volem que tinguin més paper els claustres, que també el personal d'atenció educativa estiga al claustre no només en veu, sinó també en vot. Per tant, nosaltres no compartim aquest model de governança que plantegen.

I després, el primer punt, vostès l'han matisat amb una transacció amb el PSC, però ja vam escoltar en el seu moment Oriol Junqueras, també vam veure el que van presentar al debat de política general, una espècie d'ens tecnocràtic d'experts que tinga vida pròpia. I això no és el nostre model.

I, a part d'això, sí que m'agradaria fer una reflexió. Jo no dubte de cap de les intencions de cap de les persones que estem en aquest Parlament sobre el dret i la defensa de l'educació i de la infància, però sí que voldria dir: defensar la infància, defensar l'educació també és aturar desnonaments. I cada vegada –cada vegada– que Junts per Catalunya, el Partit Popular i VOX han d'escollir entre l'educació, entre els infants o els fons voltors, s'acaben posant del costat dels fons voltors.

I ho dic perquè vostès diuen que parlen amb la comunitat educativa, i jo els convidaria a parlar amb Docents 17190 de Salt, amb els 080 de Barcelona, 089 de l'Hospitalet, 082 de Terrassa, 083 del Maresme, 084 del Vallès Oriental, amb els docents del Baix Llobregat, de Lleida, de tota Catalunya, que estan juntament amb el personal d'atenció educativa aturant desnonaments i acompanyant les famílies. Perquè ja m'explicaran vostès com un infant que dorm amb les sabates posades per por a tornar a ser desnonat pot tindre l'estabilitat, la tranquil·litat, un espai segur per a poder estudiar.

Per tant, jo sí que voldria que hi reflexionessin, perquè sense equitat, sense drets, sense la tranquil·litat que dona una casa, no hi pot haver, evidentment, èxit educatiu.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies de nou. Nosaltres també hem tingut dubtes sobre com posicionar-nos respecte a aquesta moció d'Esquerra, precisament pel moment en el que ens trobem, començant aquest debat de país sobre el model d'educació a Catalunya. La diputada, quan ha explicat la moció, precisament n'ha fet esment. No contraposa el debat que estem tenint, però d'alguna manera sí que ho fa, perquè està parlant del mateix: aquesta entesa de país per assolir un contracte per l'educació, explica què és el que hauria..., quines són les coses que haurien d'estar dintre d'aquest contracte –prioritats, objectius, calendari. Que estem d'acord que s'ha d'arribar a un acord que superi legislatures i canvis de govern, i per això precisament estem participant en aquest debat, que ja ha començat, de fet, no?, més enllà dels grups parlamentaris.

Per tant, hi ha un..., creiem que en gran mesura aquesta moció el que proposa, d'una banda, és el que ja s'ha començat a fer, i per això no acabem d'entendre quin és l'objectiu. Però, després, a continuació, dediquen la resta de la moció a desplegar les conclusions d'aquest contracte futur que ens proposen fer. I crec que van un pas més enllà del que creiem que en aquest moment hauríem d'estar, que és moment d'analitzar plegats abans d'emetre conclusions. Crec que més aviat sembla una conferència d'Esquerra sobre quin és el seu model. I, clar, llavors per nosaltres és difícil avalar el contingut d'aquesta moció.

A més a més, quan entrem al detall d'allò que proposa, tampoc no coincidim al cent per cent amb tot allò que vostès proposen. Sí que hi ha coses amb les que estem d'acord. Crec que hi ha un model d'escola catalana compartit amb Esquerra, però hi ha coses amb les que estem en desacord. Per exemple, vostès parlen d'aquest lideratge dels equips directius, i nosaltres estem d'acord que se'ls hi han de donar eines, que se'ls hi ha de donar acompanyament. Però creiem que el que hem de fer és democratitzar els centres educatius, que el que hem de fer és donar un paper als claustres, però també als consells escolars, que és on té una representació tota la comunitat educativa; que hem d'escoltar també l'escola, la veu de les famílies i dels infants. I, per tant, creiem que no anem, en aquest sentit, en la mateixa direcció.

I també trobem el que per nosaltres són grans absències, no?, en aquesta proposta que ens fa Esquerra, que aprofitem per explicar-la, perquè crec que haurem de debatre també sobre això. D'una banda, vostès no diuen res del sis per cent; sí que parlen d'un pla plurianual de finançament. Per nosaltres, complir l'objectiu del sis per cent, que al final és complir amb el que diu la LEC, és imprescindible. I crec que, en qualsevol

moment que haguem de parlar de quines inversions hem de fer en educació, ens hem de posar aquest sostre mínim del sis per cent. I crec que s'ha d'esmentar que sempre ha de ser el nostre sostre mínim.

També parla d'un desplegament de mesures necessàries per garantir l'escola inclusiva. I per nosaltres aquí és imprescindible, si parlem d'això –i vostès no ho esmenten al llarg de tota la moció–, parlar d'aules d'acollida, de qui i qui no ha d'anar en aquestes aules d'acollida, durant quant de temps. No parlen de ràtios. Les ràtios són un element imprescindible ara mateix i estan en la punta del debat de quines són aquestes mesures per a la necessitat educativa o quin pes han de tenir els alumnes amb necessitats, amb NESE B, per poder realment fer aquesta inclusiva real, per les dificultats que porten dintre de l'aula, però també per les que venen de fora, de casa.

Parlen d'assegurar una distribució equitativa dels recursos educatius. Clar, per nosaltres és important parlar de la segregació que tenim a l'escola, però la segregació una part ve donada per les desigualtats socials, però una part ve donada també per la privada concertada. La privada concertada també genera segregació a l'escola. I, per tant, per nosaltres no fer aquest esment de la doble xarxa és una absència important en la seva moció.

I, en darrer punt, tampoc no han fet cap punt..., i sé que no és una manca del vostre projecte, perquè sempre el defenseu, però el tema de la llengua ha de ser imprescindible que estigui sempre en qualsevol debat. I, per tant, per nosaltres són absències importants.

Com dèiem, vostès fan, proposen aquest contracte de país per l'educació en què puguem parlar, debatre. Nosaltres creiem que sobretot el que cal en aquest moment és actuar; és actuar sobre l'escola pública, que és el que nosaltres podem fer. I, per tant, creiem que els actors fonamentals que han de formar part d'això són qui defensa, qui treballa i qui aprèn a l'escola pública. I, per tant, nosaltres creiem que és imprescindible crear un fòrum de l'escola pública. No ens calen més diagnòstics, el que calen són propostes i com aplicar-les. I compromís polític per posar els recursos, però treballant amb aquest fòrum de l'escola pública, perquè la pública és l'única que pot garantir el dret a l'educació de tots els infants.

I perdó, president, només contestar al diputat de VOX. Quan vostè infantilitza, no és perquè utilitzi les seves faules, sinó quan ens parla com si fóssim nenes «tontetes», amb aquest to que vostè utilitza quan ens parla a la CUP. I ja li dic que ni som nenes ni som «tontetes». Que n'apregui, que no utilitzi aquest to quan parla amb nosaltres. I em permeto dir que jo dic *moraleja* sempre que vull, perquè em permeto a mi mateixa parlar en castellà sempre que vull i que en català es diu «moralina» –«moralina», senyor. (*Rialles.*)

El president

En nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Esquerra presenta l'enèsima proposta sobre educació. Ho fa disfressant-se de mer observador, com si no hagués pogut desplegar mai les seves propostes i programa, com si no hagués governat aquest país o encapçalat la conselleria d'Ensenyament; com qui baixa de l'hort, vaja.

Proposen revisar currículum, reduir burocràcia, millorar aprenentatges, reforçar l'equip docent. Una confessió política escrita en tretze punts. Després d'imposar un currículum que no serveix, d'ofegar els centres i mestres amb paperassa, ara s'erigeixen com la solució, obligats a admetre la distància que hi ha entre els seus mandats ideològics i la realitat de les aules catalanes. Un cop de realitat no fa mal a ningú.

Per més que parlin d'emergència, fingint que això ha set de cop i volta i que vostès no hi tenen res a veure, tots som conscients de la seva inestimable contribució al

desgavell actual. No intentin passar de puntetes i sense fer fressa del despatx de Presidència al faristol de l'oposició, perquè els catalans tenim memòria.

Aquí no hi ha prosperitat compartida, com diu el senyor Illa. El que hi ha és *responsabilitat* compartida. Certament, vostès no són culpables de tot. Hi ha altres actors mediocres a l'equació: un estat espanyol que ens impedeix evolucionar favorablement, dictant sentències i saquejant-nos les arque, i un cúmul de mals governs que han agenollat la Generalitat i el departament d'ensenyament davant la Fundació Bofill i la Comisión Islámica. Ara tot són planys i corredisses i pactes nacionals. Esperem que el d'ensenyament tingui més recorregut i resultats que el de la llengua del que parlàvem suara.

Aliança Catalana ha manifestat obertament que vol participar d'aquest pacte nacional per l'ensenyament. Ens preocupa, i molt, el que s'enseny a les aules, el grau d'exigència i avaluació que s'ha d'implantar, les condicions en les que treballen els docents i les oportunitats de què gaudiran els joves un cop finalitzats els estudis i s'incorporin al món laboral.

Però un pacte que es vindica nacional no pot comportar boicots polítics. Si del que es tracta és de millorar la comprensió lectora, de defensar el català o de dotar d'autoritat els professors, cal debatre obertament i francament entre totes les formacions que han obtingut representació a les urnes.

Es llegiran les propostes que faci Aliança Catalana? Les avaluaran? Les validaran si els hi semblen raonables o necessàries? O continuaran tombant sistemàticament i sense llegir tot el que presentem? Bé, sense llegir no, eh?, que ja hem detectat uns quants «copia i enganxa» dels acords de les nostres mocions o de les nostres propostes de resolució per part dels partits que ens fan cordó sanitari. No els hi agrada prou per votar-nos-hi a favor, però per fer-ho passar com si fos de collita pròpia, sí, eh? D'això, a casa meu se'n diu «mesquinesa».

Digui'ns, senyora Aragonès, davant del debat o pacte per l'ensenyament, defensaran la pervivència de les seves sigles polítiques, com han fet fins ara, o el futur dels alumnes del país? Una part de l'alumnat català avança i passa de curs sense dominar prou la lectura, l'escriptura o el càlcul matemàtic. Arrossegar aquestes mancances és perjudicial per a ell, per al mestre i per al conjunt de l'aula. Cal ser molt clars i curosos amb quins són els continguts que cal haver assolit a final de cada curs. Si volem intervenir a temps i corregir dinàmiques tòxiques, no podem esperar que la situació sigui irredreçable.

Les pantalles han fet que la canalla amb prou feines llegeixi o escrigui. Sovint miren vídeos i tutorials per estudiar o agilitzen els deures amb intel·ligència artificial. Resultat? Lletre inintel·ligible i una munió de faltes ortogràfiques que impossibiliten la lectura normal dels exercicis i treballs que realitzen. El model actual és competencial i promou l'aprenentatge mitjançant projectes. Han convertit determinades orientacions metodològiques en una doctrina, una doctrina que massa sovint relega a un segon pla els continguts i carrega el professorat amb una complexitat innecessària.

Amb el model actual, la nostra mainada no sap fer esquemes o resums, no exercita la memòria i no enriqueix el seu vocabulari. Aliança Catalana defensa una escola exigent, disciplinada, sense ideologies pullulant pels passadissos ni pels claustres. Han de deixar de pensar en els nostres fills com si fossin conillets d'índies o potencials votants i començar a percebre'ls com el que són: el futur imminent de Catalunya.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Agrair a la diputada Navarro les esmenes que ha presentat. Hem arribat a dues transaccions, i penso que el debat que hem tingut no només ha sigut aclaridor, sinó també enriquidor. El contracte de país per l'educació, l'entesa de

país, el pacte per l'educació, l'acord per l'educació, jo penso que no són incompatibles, no? O sigui, Esquerra Republicana el que fa o el que vol fer és donar-li aquesta mirada més llarga, aquesta mirada més àmplia i, sobretot, blindar –blindar– el seu desplegament, no?, amb l'objectiu de garantir aquesta estabilitat, que és la que reclama l'escola catalana. Terminologies diferents i probablement venim a dir el mateix. El contracte, la paraula «contracte», pensem que té implícit aquest compromís polític, aquesta exigència de compromís que vagi més enllà de processos electorals i que traspassi la legislatura per tal d'evitar obrir nous debats que, al final, no arriben a conclusions que no s'executen.

La moció no pretenia ser en cap moment un llistat de demandes i de reivindicacions perquè, si s'ha malinterpretat així, m'he explicat molt malament, perquè precisament he dit que, de diagnòstics, en tenim molts i el que fa falta ara és passar a l'acció. I la comunitat educativa al carrer, des de fa molts mesos –des de fa molts mesos–, ens ho està repetint, i ells sí que tenen una llista molt molt completa. Per tant, és difícil trobar l'equilibri entre aquells que diuen que hi havia masses coses i els que diuen que...

Aleshores, al que sí que li vull contestar és al diputat del PP. Rendició de comptes, i tant! –i tant! Monogràfic del 2023. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, president. Formació del Grup Impulsor de Millores Educatives, on la consellera Simó va venir a fins a tres –fins a tres– comissions a rendir comptes de l'execució d'aquest pla de millores: un vuitanta per cent fet.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 22, 23 i 24 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos que sotmetem a votació incorporen les esmenes acceptades i les esmenes transaccionals presentades. Pregunto si hi ha cap grup parlamentari que vulgui incorporar una nova votació separada o que plantegi que algun punt de les seves mocions sigui llegit. (*Pausa.*) Sí? La senyora Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, el punt número 4 de la moció de la CUP.

El president

Vol que sigui llegit, eh?

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, si us plau.

El president

Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern (continuació)

302-00294/15

Doncs comencem tot votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la transversalitat de les polítiques lingüístiques del Govern. Votem conjuntament els punts 1, 3, 5.a, 5.b, 6, 8 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 94 vots en contra, 41 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem de manera conjunta els punts 4 i 7. Abans, però, demano a la diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, la senyora Rosa Ibarra, que procedeixi a fer la lectura del punt 4.

La secretària tercera

«Abans del 30 de novembre de 2026, definir una estratègia política, jurídica i legislativa per defensar el català com a llengua vehicular, d'acord amb la llei d'educació de Catalunya davant les sentències que imposen un vint-i-cinc per cent de castellà i davant un eventual pronunciament del Tribunal Constitucional en el mateix sentit. El Departament d'Educació i Formació Professional ha d'assumir, des del moment de l'aprovació d'aquesta moció, la responsabilitat institucional de garantir el compliment de la LEC i proporcionar cobertura i defensa jurídica a les direccions i als professionals dels centres que la continuïn aplicant, perquè no hagin d'afrontar individualment les conseqüències de defensar el model lingüístic del país.»

El president

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua (continuació)

302-00296/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 94 vots en contra, 41 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 94 vots en contra, 41 vots a favor i cap abstenció.

De manera conjunta votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives (continuació)

302-00300/15

I, en darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives.

De manera conjunta, votarem els punts 1, 5, 6, 8 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 99 vots a favor, 26 vots en contra i 10 abstencions.

Conjuntament també votarem els punts 2 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 99 vots a favor, 15 vots en contra i 21 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 61 vots a favor i 6 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 26 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 15 vots en contra i 12 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 110 vots a favor, 15 vots en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 101 vots a favor, 26 vots en contra i 8 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 55 vots a favor, 26 vots en contra i 54 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda.